

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 Ὁδὸς Σταδίου (Μέγαρον Ἀρσενείου)

1925

17039

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΧΑΡΤΑΙ

Οἱ Γεωγραφικοὶ χάρται τοῦ ἡμετέρου Καταστήματος τυπωθέντες εἰς νέας ἑκδόσεις, διορθωμέναι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περιφήμου **Ατλαντος** Vidal-Lablache, διακρίνονται διὰ τὴν ἐπιμελημένην χάραξιν, τὴν μεγάλην τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν καλὴν ποιότητα τοῦ χαρτου.

ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ὑπὸ **Ἰωάννου Σαρρή**. Νέος περιλαμβάνων τὰ νέα σύνορα τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. Διηρημένος εἰς νομοὺς καὶ διοικήσεις. Σχ. μέγα. Ἐκδοσις νέα εἰς δύο φύλλα ἐπὶ χαρτου ἀρίστης ποιότητος, λιθογραφημένος εἰς 7 χρώματα. Δρ. 10.—

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ. Νέος περιλαμβάνων τὰ νέα σύνορα τῶν κρατῶν Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Σερβίας, Τουρκίας, Ἑλλάδος καὶ Ἀλβανίας. > 5.—

ΕΥΡΩΠΗΣ. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν ἰδίᾳ τῶν μαθητῶν. Σχ. 70×98, ἔκδ. νέα. > 5.—

ΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ. Σχεδιασθεὶς ὑπὸ **Ἰωάν. Σαρρή** μετὰ τῶν ὀνομασιῶν τῶν ἀρχαίων χωρῶν καὶ πόλεων. Διηρημένος εἰς νομοὺς. Σχῆμα 70×100. > 5.—

ΑΤΛΑΣ. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν ἰδίᾳ τῶν μαθητῶν. Σχ. 64×85, ἔκδοσις νεωτάτη. > 5.—

ΑΦΡΙΚΗΣ. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν ἰδίᾳ τῶν μαθητῶν. Σχῆμα 60×81, ἔκδ. νέα. > 5.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ. Ἐγκριθεὶς πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Ἐκδοσις νέα μετὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν διηρημένην εἰς τὰς ἀποτελούσας αὐτὴν πολιτείας. > 5.—

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ. Ἐγκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ. τῆς Παιδείας πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Σχῆμα 60×86, ἔκδ. νεωτάτη. > 5.—

ΗΜΙΣΦΑΙΡΙΩΝ. Ἀνατολικοῦ καὶ Δυτικοῦ εἰς σχῆμα 61×86 ἐπὶ καλοῦ χαρτου εἰς νέαν ἔκδοσιν. > 5.—

ΚΡΗΤΗΣ. Λεπτομερέστατος περιλαμβάνων εἰς μέγα σχ. 57×86 τὴν ἑλληνικὴν μεγαλὴν μετὰ σχεδιαγράμματος τοῦ Λαβυρίνθου καὶ τῶν κυριωτέρων πόλεων. > 10.—

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ. Περιλαμβάνων πλὴν τῆς Μακεδονίας τὴν Ἠπειρὸν καὶ Ἰλλυρίαν. Σχῆμα 69×96. > 10.—

ΙΤΑΛΙΑΣ. Ἀρχαίας καὶ νέας μετὰ σχεδιαγράμματος τῆς Ἀρχαίας Ῥώμης ὑπὸ **Ἰωάννου Σαρρή**. Σχῆμα 55×55. > 5.—

• ΣΤΑΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ (ΠΡΑΣΙΝΑ ΒΙΒΛΙΑ)

1. Ἡ Ζωή μου	Δ. ΒΙΚΕΛΑ	Δρ. 8.—
2. Οἱ Μέλλοντες Στρατιῶται	Μ. ΠΑΟΥΛΑ	» 3.20
3. Ἡ Ἀγωγή	Ε. ΣΠΕΝΣΕΡ	» 6.80
4. Τὰ Χημικὰ Διπλάσματα	Ρ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ	» 2.80
5. Χῶραι καὶ Λαοὶ τῆς Εὐρώπης	Γ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ	» 3.20
6. Ἐπιστολαὶ πρὸς Πρωτοψάλτην	Α. ΚΟΡΑΗ	» 2.40
7. Εἰκόνες Ἀρχ. Ἑλλήν. Ἱστορίας	(μετὰ κειμένου)	2.80
8-10. Βυζάντιον καὶ Βυζαντινὸς Πο- λίτισμός, τεύχη τρία	ΕΣΣΕΛΙΤ	» 9.40
11. Ἐγκόλπιον τῶν Νέων τεύχος Α'	Α. ΒΕΝΕΔΕΤΤΗ	» 3.20
12. Ἐγκόλπιον τῶν Νέων » Β'	Α. ΒΕΝΕΔΕΤΤΗ	» 2.20
13. Γνώμαι	ΑΔ. ΚΟΡΑΗ	» 2.20
14. Στρατιωτικὰ Διηγήματα	Ε. ΔΕ-ΑΜΙΤΣΗ	» 2.80
15. Τὰ πρῶτα Βήματα τῆς Ἀνδρω- πότητος	Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ	» 3.20
16. Πολεμικὰ Διηγήματα	(βροβευθέντα)	» 2.20
17. Ἡ Βυζαντινὴ Θεσσαλονίκη	Α. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ	» 4.00
18. Δύο ἐχθροὶ τοῦ Ἀνθρώπου (Κώ- ναρες, Μυταί)	Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ	» 2.20
19. Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ποίησις	Σ. Κ. Σ.	» 2.00
20. Ἐκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης	Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ	» 2.40
21. Σύντομος Ἱστορία τῆς Ἑλλ. γλώσσης	Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ	» 3.80
22. Τὸ Ἅγιον Ὅρος	Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ	» 4.20
23. Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Α'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ	» 3.20
24. Μαργαριτάρια καὶ Γουναρικὰ	Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ	» 2.40
25. Ἡ Ἁγία Σοφία	Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ	» 3.60
26. Ἡ Μ. Ἑβδομάς καὶ τὸ Πάσχα	Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ	» 2.40
27. Ἀστέρες	Δ. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ	» 4.40
28. Ἀξιώσεις Ἐργασίας-Κεφαλαίου	Κ. ΔΑΣΙΟΥ	» 3.20
29. Μετέωρα	Δ. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ	» 5.40
30. Ἀνέκδοτα τοῦ Πλουτάρχου Β'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ	» 3.00
31. Αἱ Γυναῖκες εἰς τὴν Λαογραφίαν	Σ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ	» 3.80
32. Οἱ Μύρμηκες ἐν πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ	Δ. ΔΑΛΕΖΙΟΥ	» 3.20
33. Ἐπιστολαὶ Σενέκα Μεταφράσεις	Γ. ΓΡΑΤΣΙΔΟΥ	» 2.80
34. Ἀνέκδοτα Πλουτάρχου Γ'	Χ. ΑΝΝΙΝΟΥ	» 4.00
35. Χριστούγεννα. Πρώτη Ἰανουα- ρίου. Θεοφάνεια	ΔΗΜ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ	» 2.00
36. Γύρω στὴ φωτιά	Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ	» 4.60
37. Πλινίου τοῦ νεωτέρου ἑπιστολαὶ ὑπὸ	Γ. Κ. ΓΡΑΤΣΙΔΟΥ	» 2.60
38. Παιδιαὶ συλλεχθεῖσαι ὑπὸ Ge- orge Draper τῆς Δεσποίνης	ΜΙΧ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ	» 3.40

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν ἐξόδων. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προστίθενται 60 ο)ο ἐπὶ τῆς τιμῆς ἐκδότου.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩ. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Ἐξεδόθησαν:

Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην μετὰ 48 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον . .	Δρ.	40.—
Περὶ τὴν Σελήνην μετὰ 47 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον	»	40.—
Ἡ Σχολὴ τῶν Ροβινσώων μετὰ 52 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον. . .	»	40.—
Ὁ μεσημβρινὸς Ἀστὴρ μετὰ 63 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον.	»	40.—
Τὰ πεντακόσια ἑκατομύρια μετὰ 43 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον. . .	»	48.—
Ὁ λαγνὸς ὑπ' ἀριθ. 9672 μετὰ 41 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον . . .	»	40.—
Αἱ Μέλαιναι Ἰνδίαί μετὰ 45 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον	»	40.—
Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος μετὰ 94 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον . .	»	60.—
20,000 Λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν μετὰ 111 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον	»	60.—
Ρωβῦρος ὁ Κατακτητὴς μετὰ 45 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον	»	40.—
Τύχαι 3 Ρώσων καὶ 3 Ἀγγλων μετὰ 53 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον	»	40.—
Ὁ Σανσελλάωρ μετὰ 45 εἰκόνων καλλιτεχνικῶς δεδεμένον	»	40.—

Οἱ χρυσοδεμένοι τόμοι τῆς βιβλιοθήκης Ἰουλίου Βερν ἀποτελοῦν τὰ καλύτερα βιβλία διὰ δῶρα καὶ τὸ ὡραιότερον κόσμημα οἵαςδήποτε βιβλιοθήκης.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Συντελέσαντες τὸν παρόντα «Κατάλογον τῶν ἀνωμάτων ρημάτων καὶ ὀνομάτων» πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων, προσωρισμένον, δὲννομίζομεν ἄσκοπον νὰ εἴπωμεν τίνες λόγοι προὔτρεψαν ἡμᾶς νὰ περιλάβωμεν ἐν αὐτῷ μόνον τοὺς δοκίμους τύπους ἐν τε τοῖς ρήμασι καὶ ὀνόμασιν.

Ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἡ δόκιμος τῆς γλώσσης χρῆσις, δὲν εἶχε δὲ πως εἰσχωμάση ἢ παρκμῆ καὶ κατὰπτωσις αὐτῆς, παρήχθησαν ταὶ τὰ δοκιμώτατα τῆς διανοίας προῖόντα, δυνάμενα νὰ παράσχωσι τροφήν ὑγιᾶ καὶ μεστώσῃσι καὶ νοῦν καὶ φρόνιμα. Ὑπάρχουσι καὶ μεταγενεστέρων τινῶν συγγράμματα δυνάμενα νὰ ὠφελῶσι τοὺς περὶ ταῦτα ἀνατρεφομένους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶνε καὶ σπανιώτερα καὶ γλωσσικῶς πολλῶν ὑποδεέστερα· ἐφ' ᾧ δὲν δύνανται νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς τῶν παιδῶν διανοίας καὶ ψυχῆς τελεσφόρως καὶ δραστηρίως εἰς ἀποτύπωσιν τοῦ καλοῦ, ἀγαθοῦ καὶ ὑψηλοῦ καθ' ὃν τρόπον οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς τοῦτο κατορθοῦσιν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν μορφοῦσι μόνον διὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἐνθυμημάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐντέχνου καὶ τῆς ἑναρμονίου λεκτικῆς πλοκῆς μουσικῆς ἁρμονίᾳ ὁμοιοζύουσης ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς καρδίας. Οὔτε οἱ τῆς μουσικῆς φθόγγοι ἄνευ νόμου τινὸς καὶ τάξεως ἐκφωνοῦμενοι δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι μέλος ἑναρμόνιον, κατακηλοῦν τε καὶ ἐπαίρον τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων, οὔτε λέξεις καὶ προτάσεις μεστὰι πολλάκις ἐννοίας δύνανται νὰ παραγάγωσιν ἑναρμόνιον ὅλον. ἐὰν μὴ αὗται ἀκολουθῶσιν ἀλλήλας κατὰ τινας νόμους καὶ κοινάς. Οἱ μεταγενέστεροι ἐστεροῦντο τοῦ παρόντος τούτου, ὅπερ εἶνε ἴδιον μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὥστε νὰ μαγεύῃ καὶ δεσμεύῃ πως τὴν ψυχὴν τοῦ

μελετώντος καὶ κατέχη ταύτη ἀκόρεστον, ὥσπερ ἀριστοτέχνημά τι τοῦ Φειδίου ἢ Πραξιτέλους δέσμιον κατέχει τὸν πρὸ αὐτοῦ διερχόμενον, ἀναγκαζόμενον νὰ θεᾶται αὐτὸ ἀκορέστως καὶ ἀποθαυμάζῃ καὶ ἕκαστον μέρος ἰδίᾳ καὶ τὸ ὅλον καθόλου. Καὶ οἱ κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους καλλιτέχναι ἐνίοτε ἐπειρῶντο μὲν νὰ παριστῶσιν ὑψηλὰς ἰδέας καὶ τεχνουργῶσιν εἰκόνας θεῶν, δὲν ἠδύναντο ὅμως διὰ τῆς γλυφίδος αὐτῶν νὰ δείξωσι καὶ ἐξωτερικῶς σύμμετρον τὴν ἰδέαν. Οὕτε πάντες οἱ αἰῶνες δημιουργοῦσιν Ὀμήρους, Σοφοκλέας, Πλάτωνα, Ξενοφῶντας καὶ Δημοσθένας, οὔτε ἑκάστου χρόνου περίοδος παράγει Φειδίας, Πραξιτέλας καὶ Μύρωνα. Τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ὁμοιάζουσι πρὸς ἄνθη εὐώδη καὶ καλὰ τὴν ὄψιν, τὰ δὲ τῶν μεταγενεστέρων πρὸς ἀνθύλλια εὐώδη μὲν ἴσως ἀλλὰ δυσεῖδη, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς δυσώδη καὶ εἰδεχθῇ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεολαία ἡμῶν ἐκπαιδεύεται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῆς δοκίμου περιόδου, διότι οἱ μεταγενέστεροι λίαν ἀνώμαλοι περὶ τὴν γλῶσσαν τυγχάνοντες, δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι κανόνα τῆς γλώσσης, ἀλλὰ σύγχυσιν τῇ τοῦ παιδὸς κεφαλῇ δύνανται νὰ φέρωσι, ἀναγκαῖον εἶνε ἵνα ὁ παῖς ἔχῃ ἐν χερσὶ καὶ τοιαῦτα βιβλία, δι' ὧν δύναται νὰ προσκτίσῃται τὸ Ἀττικὸν ἰδιῶμα τῆς γλώσσης καὶ οἰκειώσῃται αὐτό, συντελοῦν πῶς καὶ εἰς διόρθωσιν τῆς νῦν γλώσσης. Ἐγκρατὴς δὲ τούτου γενόμενος, δύναται νὰ προδλέπῃ μετὰ πλείονος θάρρους καὶ εἰς τὰ μεταγενέστερα προϊόντα καὶ οἶονε κρατῶν ἐν χερσὶ τὴν ναυτικὴν πυξίδα τῆς Ἀττικῆς νεῶς, δύναται νὰ διαπλέῃ ἀσφαλῶς ἄλλα πελάγη ταραχῆς καὶ συγχύσεως μεστὰ ὄντα ἄνευ φόβου τινὸς μὴ κατακλυσθῇ.

Ἴνα δὲ τὴν βίβλον ταύτην συντάξωμεν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ἡμῶν συγγράμματα, εἰργασάμεθα ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ φιλοπονίας, ἐπιθυμοῦντες νὰ παράσχωμεν τῇ νεολαίᾳ τροφήν ὑγιειντέραν καὶ διευκολύνωμεν πῶς τὸ ἐφ' ἡμῖν τὰ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας. Καὶ ἐν μὲν τῇ Καταλόγῳ τῇδε περιελάβομεν τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα τῇ μαθητῇ, ἐν δὲ τῇ χρήσῃ πλείονος ἀκριβείας ἢ ἐπιθυμῇ νὰ γινώσκῃ τὰ κινήματα καὶ ἄλλων ρημάτων σπανιωτέρων, δύναται νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸ ἡμέτερον «Λεξικὸν ἀπάντων τῶν ρημάτων τῆς Ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου».

Ἐάν δὲ δίκαιον καὶ νόμιμον εἶναι ἵνα μηδενὸς ἡ ὕλική περιουσία ὑπὸ τινος συληῖται, πολλῶν δικαιότερον εἶναι νὰ διατελῇ ἀσύλητος ἡ διανοητικὴ περιουσία παντὸς συγγραφέως. Ἡμεῖς οὐδενὶ θέλομεν ἐπιτρέψῃ νὰ ἀντιγράψῃ σφετερισάμενος τοὺς ἡμετέρους πο-
νοὺς, ἢ καὶ διασκεύασῃ τὰ αὐτοῦ ἀρυσάμενος ἀπὸ τῶν ἡμετέρων. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ παρ' ἡμῶν ἐπιστημονικὴ τιμότης καὶ εἰλικρίνεια. Γινώσκομεν ἀπάντων τὰ τοιαῦτα βιβλία τίνος φύσεως εἶναι, οὐδεμία δ' ἀνάγκη εἶναι ἐνταῦθα νὰ εἴπωμεν δυσχερὲς τι. Τοσοῦτον δὲ μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν τοῖς διδασκάλοις ὅτι, ἐάν ἀληθῶς κήδωνται τῆς βελτιώσεως τῶν τῆς παιδείας, ὀφείλουσι νὰ ἀποδοκιμάζωσι τὰ τῶν ρα-
κισυρραπτῶν βιβλία, ὑποστηρίζωσι δὲ τὰ κρετίτονα καὶ ἀπηλ-
λαγμένα ἀναληθῶν διδαγμάτων τῶν ἀνεξιτήλων σχεδὸν ἐν τῇ τῶν παιδῶν διανοίᾳ διαμενόντων καὶ διὰ μυρίων ὕστερον ἀληθῶν διδαγ-
μάτων ἀδυνατούντων νὰ ἐξαλειφθῶσιν, ὡς ἡ πείρα διδάσκει, διότι ἡ κακὴ παιδικὴ κατήχησις καὶ ἐκ τῶν βιβλίων ἐπικήρως ἐχόντων προσγινομένη μάθησις ριζοβολεῖ βαθέως ἐν τῷ νῷ τῶν παιδῶν θαυ-
μαστήν μνήμην ἔχοντι.

Πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τὰ τῆς παιδείας δὲν ἔχωσιν ὕγιως παρ' ἡμῶν. Μία τούτου αἰτία καθ' ἡμᾶς εἶναι καὶ ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις τῶν παιδῶν θεωρεῖται πως χαρίτων ἀντάλλαγμα καὶ οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φροντίζοντες ν' ἀρέσωσιν τῷ φύλῳ ἢ τῷ δεῖνι συγγραφεῖ εἰσάγοντες τὴν βίβλον αὐτοῦ ἐν ὑποδεεστέρᾳ μοίρᾳ τίθενται τὴν τῶν παιδῶν ὠφέλειαν. Οὐδένα ἐνταῦθα θέλομεν ν' ἀδικήσωμεν, ἀλλὰ μόνον νὰ ψέξωμεν τὰ ψόγου ἄξια καὶ ὑποδείξωμεν ὅτι ἐφ' ὅσον συμ-
βαίνουν παρ' ἡμῶν τοιαῦτα τινα, ὧν ἕνεκα οἱ δυνάμενοι χρηστὰ τινα καὶ ὠφέλημα συγγράμματα νὰ συγγράψωσι ὑπὸ νάρκης κατα-
λαμβάνονται, ἀνάγκη εἶναι νὰ μὴ περιμένωσι καλὸν τι. Ἐπὶ τοῖς διδασκάλοις κεῖται καὶ νεολαίαν ὕγιᾶ νὰ μορφώσωσι καὶ τὸν ζῆλον τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων νὰ ὑπεκκαύσωσιν. Ἡ ἀληθὴς τῶν παιδῶν μόρφωσις ἔστω τὸ μόνον ἐλατήριο. Ἡ πατρίς ἔχει ἀνάγκην χρηστῶν πολινῶν, τούτους δὲ μορφοῦσιν οἱ διδάσκαλοι καὶ τὰ ὕγια βιβλία. Ἡ μέλλουσα γενεὰ προμηνύεται οὐχὶ ὕγιής, ὡς ἀπο-
φαίνονται ἄνδρες εἰδικοί περὶ τοῦτο σπουδάζαντες, τοῦττου δ' ὑπεύ-

στ'

θυνοί εἴμεθα ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι. Καιρὸς πλέον εἶναι νὰ ἀναγῆ-
ψωμεν καὶ συγκεντροῦντες τὰς ἐνεργείας ἡμῶν ἅπαντες συντελέ-
σωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὑγιᾶ μὀρφωσιν τῆς νεολαίας, ἣν ἀπαιτεῖ
παρ' ἡμῶν ἡ πατρίς, ἥς ἡ φωνὴ εἶναι ἱερωτέρα καὶ τοῦ πατρὸς
καὶ τῆς μητρὸς.

Εὐχόμεθα δ' αὕτη νὰ εὕρῃ ἡχὼ ἐν ταῖς καρδίαις ἀπάντων καὶ
κρατήσῃ τὰ βέλτιστα.

Ἐν Ἀθήναις Ἰανουαρίου ἀρχομένου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΑΚΙΔΗΣ

ΑΝΩΜΑΛΑ

ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

ἀγᾶλλω (= λαμπρύνω, φαειδρύνω τινά). Ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς **ἀγάλλω** σπανίως. Ἐκ δὲ τῆς μέσης μόνον ὁ ἐνεστώς **ἀγάλλομαι** καὶ ὁ παρατ. **ἡγάλλομην** ῥηματ. παράγωγ. **ἀγαλμα** (= κόσμημα ἢ πᾶν, διὰ τὸ ὁποῖόν τι ἀγάζεται).

ΣΗΜ. Ῥίζ. **ἀγαλ-**, ἥτις φαίνεται εἰς τὸ ἀγλαδός (ἀντὶ τοῦ ἀγαλ-τός) **ἀγάλλω** (= ἀγάλ-ω), ὡς ἀγγελός, ἀγγέλ-ω (= ἀγγέλ-ω).

ἀγαυαί (= θαυμάζω). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποθετ., οὐτινος εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς **ἀγαυαί** ἄνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς εὐκτικ. **ἀγαιμην** καὶ **ἀγαιντο** μόνον. Παρατ. **ἡγάμην**. Ἀόρ. παθ. **ἔγασθην** καὶ μέσου ἀορίστ. μόνον ἡ εὐκτ. **ἀγάσαιτο**. Ῥημα ἐπιθ. **ἀγασ-τός** καὶ **ἀξιάγασ-τός**.

ΣΗΜ. Ῥίζ. **ἀγασ-**, εἰς ἣς **ἡγάσ-θη**, **ἀγασ-τός**, καὶ **ἀγα-**, εἰς ἣς **ἀγαμαι**. Ἀρχ. ρίζ. **γα-**, τὸ δὲ α εἶναι πρόσθεμα.

ἀγγέλλω (= ἀναγγέλλω, μηνύω), παρατ. **ἡγγέλλον**, μέλλ. **ἡγγέλω**, ἀόρ. ἀ. **ἡγγείλα**, παρακ. μόνον σύνθετος (εἰς, ἀπ-, ἐκ-).

ΛΕΞΙΚ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Α. ΣΗΚΙΔΟΥ.

πατ-, προ-, περι-)ήγγελλα, ὑπερσ. ἀπηγγέλλειν καὶ ἐπηγγέλλειν. Παθ. ἀγγέλλομαι, παρ.τ. ἡγγέλλομαι, μέλ. παθ. ἀπαγγέλλομαι, ἀόρ. παθ. ἡγγέλλην, παρακ. παθ. ἡγγέλλμαι, ὑπερσ. παθ. ἡγγέλλην. Μίσ. ἐκαγγέλλομαι, παρ.τ. μίσ. ἐκαγγέλλομαι, ἀόρ. μίσ. ἐκαγγέλλομαι καὶ ὑπερσ. μίσ. ἐκαγγέλλομαι. Ρημ.τ. ἐπιθ. κατὰγγελλος, ἐξάγγελλος, αὐτεπαγγελλος. Ρημ. παραγγέλλ-μα, ἐπαγγέλλ-μα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀγγέλλω εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, εἰς, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρό. Ρίζ. ἀγγελλ- (ἀγγελλ-ος) ἀγγελλ-ω (=ἀγγελλ-ω).

ἀγγείρω (= συναθροίζω), παρ.τ. ἡγγείρον, ἀόρ. ἡγγείρα. Μίσ. περιαγγείρομαι. Μίσ. καὶ παθ. συναγγείρομαι. Ρημ. ἐπιθ. συναγγεῖρον δῶρ. Ρημ. παράγ. συναγγεῖρος, ἀγορά, ἐξ οὗ τὰ σύνθετα παρ-ἡγγεῖρος, δηγγεῖρος (ο=υ αἰολικῶς, ὡς ὄνομα, ὄνομα).

ἀγνοέω-ω (= δὲν γνωρίζω, ἀπατῶμαι), παρ.τ. ἡγνῶν, μέλλ. ἀγνόησω, ἀόρ. ἡγνόησα, παρακ. ἡγνόηκα. Παθ. ἀγνοῶμαι, παρ.τ. ἡγνοῶμαι, μέλλ. μίσ. ὡς παθ. ἀγνόησομαι, ἀόρ. παθ. ἡγνόηθην, παρακ. ἡγνόημαι. Τὸ μίσ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάγνωσιν ἀγνοῶ ἐμάντορ. Ρημ. παράγ. ἀγνοῖα.

ΣΗΜ. Ρίζ. ἀγνοε- ἐκ τοῦ α στερητικῆς καὶ γνο-, ὅπου εὐρίσκεται ἐκ τοῦ γιγνώσκω (=γι-γνώ-σκω) ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ εὐκτ. γνο-ί-ν, μετοχ. γνούς, γνό-ντος.

ἄγνυμι (= συντρίβω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ πεζογράφοι μετεχειρίζοντο αὐτὸ παντοτε σύνθετον κατὰ γνυμι, τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ ἀόρ. κατέαξα. Παθ. κατὰγνῆμαι, ἀόρ. παθ. ἔ' κατεάην, παρακ. ἔ' ἐνεργ. ὡς παθ. κατέαγα (=εἰμι συντετριμμένος), ὑπερσ. περιφραστικῶς κατεαγῶς ἦν καὶ μετ' ὀλίγ. μέλλ. κατεαγῶς ἔσομαι. Ρημ. παράγ. ἀγνῆ (τὸ παραβαλάσσειον), Ἀττικὴ (ἀντὶ τοῦ Ἀττικὴ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ).

ΣΗΜ. Ρίζ. γνυ-, διὰ τοῦτο λαμβάνει καὶ συλλαβ. αὐξήσιν ε, κατ-εἰ-ν (=κατ-εἰ-αξα), κτλ.

ἰγορεύω (=ομιλῶ ἐν συνελεύσει), παρ.τ. ἡγόρευον, μέλλ. ἡγορεύω σύνθετος (ἀπ-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-) εἰρῶ, ἀόριστος ἔ

μόνον σύνθετος (ἀπ-, ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἰπαν-)εἶλον, παρακ. μόνον σύνθετος (ἀπ-, δι-, κατ-, προ-, προσ-, συν-, προαπ-)εἴρηκα, ὑπερσ. ἀπειρήκειν καὶ ἀπειρηκώς ἦν. Παθ. ἀγορευομαι, παρατ. (ἀν-, προ-, προσ-, ὑπ-)ἠγαρευόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. προαγορευομαι καὶ μέλλ. παθ. ἀπορρηθ-
σομαι, ἀταρρηθῆσομαι καὶ προσρηθῆσομαι, Ἄδρ. παθ. μόνον σύν-
θετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προσ-, ἀντιπροσ-)ερρήθη. Περσ. παθ. μόνον σύνθετος (ἀν-, ἀπ-, δι-, προ-, προσ-)εἰρημαι. Ἰπέρσ. ἀπει-
ρήμην καὶ ἀπειρημένος ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπόρρητος, προαγορευ-
τέος, προσρητέος καὶ ἀπορρητέος. Ῥημ. παράγ. πύρρησις, προ-
ρημα, ἀναγόρευσις καὶ ἀνάρρησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγορ-, ἀγορά (συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ
τόπος τῶν πωλουμένων καὶ ἀγοραζομένων), ἀγρεύω (ὀκλιῶ ἐν ἀγρῷ τοῦ
λαοῦ), τὸ δὲ ἀγορά ἐκ τοῦ ἀγερ- (τοῦ ἀγείρω).

ἀγρεύω (θηρεύω, συλλαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς
ἀγρεύω καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. ἀγρεύομαι. Ῥημ. παράγ. ἀγρευμα, ὁ-
τρευματικός.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγρ-, ἄγρα, ἐξ οὗ κυρ-ἄγρα, κρε-ἄγρα, κοδ-ἄγρα, ἀγρεύω,
ζωτρώ-ω.

ἀγροικίζομαι (φέρομαι ἀγροίκως, χωριάτικα). Τὸ ὄημα εἶ-
ναι ἀποθετικὸν καὶ εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστώτα σπανίως.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀγροίκος ἢ ἀγροῖκος (=δὲν ἀγρῷ οἰκῶν, ἰσο-
μνῶς=σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος), ἀγροικία, ἀγροικίζομαι.

ἀγρυπνέω-ω (εἰμί ἀγρυπνος, δὲν κοιμῶμαι), παρατ. ἠγρύπ-
ηον, μέλλ. ἡγρυπνήσω καὶ ἄδρ. ἡγρύπνησα.

ΣΗΜ. Ἄγρ-υπνος (ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὑπνόν), ἀγρυπνία, ἀγρυπνῶ.
ἄγχω (πνίγω, σφίγγω τὸν λαϊμόν τινος). Τοῦ ἐνεργ. οἱ Ἀττι-
κοὶ πεζογράφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα. Παθ. ἐνεστ.
ἀγχομαι. Μέσ. ἐνεστ. ἀπάγχομαι, παρατ. ἀπηγχομένη καὶ μέσ.
ἄδρ. ἀπηγέμην. Ῥημ. παράγ. ἀγχομένη.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀγχ-, ἐξ οὗ ἀγχ-ι, ἀγχοῦ (ἐγγύς), ἄσπον (ἀγχ-ιον), ἀγχ-ω,
ἀγχ-όνη, κυν-ἀγχη, συν-ἀγχη.

ἄγω (φέρω, κάμνω τινὰ νὰ ἔρχηται), παρατ. ἤγον, μέλλ. ἔξω,
ἄδρ. ἦ ἤγαγον, παρακ. συνεῆχα, ἐξῆχα, προῆχα, Πυθ. ἀγαγίμαι.

παρ.τ. ἡγόμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἄξομαι καὶ προσῄξομαι καὶ παθ.τ. ἀχθήσομαι (καὶ ἀπ.τ. προσ-, προῦπ-, προ-), ἄορ. παθ. ἤχθη. παρ.κ. παθ. ἤκται καὶ ἡμένος, ὑπερ. παθ. ἡμέτος ἦσαν καὶ σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, συν-) ἤκτο. Μέσ. ἀγομαι, παρ.τ. ἡγόμεν, μέλλ. μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προ-, προσ-, ἐπεισ-) ἄξομαι, ἄορ. μία. ὅ. ἡγαγόμεν καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. σύνθετος (ἀν-, ἐπ.κ., συναν-, ἐξ-, κατ-, προ-, ὑπ-) ἤχθη, παρ.κ. μέσ. σύνθετος (προ-, ἀν-, προσ-) ἤγγμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἐπακτός, ἐπείσαντος, ἀκτέον, εἰσαπτεόν, ἐξακτέον, περιεκτέον καὶ προσεκτέον. Ῥημ. παράγ. ἀγωγεῖς, ἀγωγῆ, ἀγῶνιμος, ἀγωγός, παιδ-αγωγός.

ἀγωνίζομαι (ὑφίσταμαι ἀγῶνα, πολεμῶ). Τὸ ῥημα εἰναι ἐπιθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ὁ ἐνιστώς ἀγωνίζομαι πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ὁ παρ.τ. ἀγωνίζομεν πάντοτε μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀγωνιῶμαι, ἄορ. μία. ὡς ἐνεργ. ἀγωνισάμεν, παρ.κ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἡγώνισμαι, ὑπερ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἡγωνίσμεν. Χρόνοι μετὰ παθητικῆς διαθέσεως εἶναι μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ἀγωνιῖται σπανίως, ἄορ. παθ. ἡγωνίσθη καὶ παρ.κ. τὰ ἡγωνισμένα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναγώνιστος, ἀναταγώνιστος, ἀγωνιστέον καὶ προαγωνιστέον. Ῥημ. παράγ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, συναγωνιστής, ἀγωνιστικός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται τὸ ἀγωνίζομαι σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων σύν, διά, ἀντί, πρό. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀγών.

ἀδικέω-ῶ (εἰμί ἀδικος, κάμω ἀδίκημα), παρ.τ. ἡδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἄορ. ἡδίκησα, παρ.κ. ἡδίκηκα, ὑποτακτ. ἀδικῶς ὦ, ὑπερ. ἡδικήκει. Παθ. ἀδικοῦμαι, παρ.τ. ἡδικοῦμεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀδικήσομαι, ἄορ. παθ. ἡδικήθη, παρ.κ. παθ. ἡδίκημαι, ὑπερ. ἡδικήμεν καὶ ἡδικημένος ἦν. Μέσ. ἀναλελ. ἀδικῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. εὐαδίκητος καὶ ἀδικητέον. Ῥημ. παράγ. ἀδίκημα.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀντί. Γίνεται παρὰ τὸ δίκος, οὗ ἀντίθετον τὸ ἰνδικος.

ἄδω (ψάλλω, τραγουδῶ, κελαιδῶ), παρ.τ. ᾄδον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. φέομαι, ἄορ. ᾄσα. Παθ. ἰνιστ. ᾄδομαι καὶ ἄορ. ᾄσθη.

Ῥημ.τ. **ἰπθ.** ἀστέον καὶ ἐπαστέον. **Ῥημ.τ.** παραγ. φδῆ, φδῆσιν, τραγ-φδός, τραγ-φδῶ, ἐκ-φδῆ, ἐκ-φδός, ἄσμα, κωμ-φδῶ, -ία.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, ἐκί, πρό, σύν, πρός καὶ τῶν διπλῶν κατα-, ἐξ-, Τὸ ἄδω γίνεται ἐκ τοῦ ποιη. ἀείδω κατὰ συναίρεσιν, ἐξ οὗ καὶ αἰοδῆ, αἰοδῖμος.

ἀθλέω-ῶ (ἀγωνίζομαι, κοπιῶ). Οἱ Ἀττικοὶ πιζογόφοι μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἐνεστώτα ἄθλω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι. **Ῥημ.** παραγ. ἀθλητής, ἀθλημα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ δ ἄθλος (= ἄεθλος) = δ ἀγών, τὸ δὲ οὐδὲ τὸ ἄθλος (= ἀεθλον) = βραδείον ἀγώνος.

ἀθρέω-ῶ (παρატηρῶ, κυτάζω) καὶ ἀναθρῶ, ἄορ. ἤθρησα καὶ παθ. ἐνεστ. ἀναθρούμενος. **Ῥημ.** ἐπίθ. ἀθρητέον.

ἀθροίζω (συναθροίζω), παρατ. ἤθροισον, μέλλ. ἀθροίσω, ἄορ. ἤθροισα, παρακ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροικειν. Παθ. ἀθροίζομαι, ἄορ. παθ. ἤθροισθην, παρακ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. παθ. συνηθροισμέναι ἦσαν. Μίσ. ἀθροίζομαι, παρατ. μίσ. ἤθροίζομην, μέλλ. παθ. ὡς μίσ. ἀθροισθήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μίσ. ἤθροισθην καὶ ἄορ. μίσ. ἤθροισάμην τι, παρακ. μίσ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. μίσ. συνηθροισμην. **Ῥημ.** ἐπίθ. ἀθροιστέον. **Ῥημ.** παραγ. ἀθροιστε, ἀθροισμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀθροίζω δασύνεται κατὰ τοὺς Ἀττικούς, φιλοῦται δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῆς σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀθρός.

ἀθυμέω-ῶ (εἰμι ἀθυμος, λυπούμαι, φοβοῦμαι), παρατ. ἠθύμουν, ἄορ. ἠθύμῃσα καὶ κατηθίμῃσα. **Ῥημ.** ἐπίθ. ἀθυμητέον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀθῦμος, ἐξ οὗ τὸ ἐφηρημ. ἀθυμία, τὸ δὲ ἀθυμος ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ θυμός (= νόσος, καρδία).

αἰδοῦμαι (σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, συγχωρῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἡδούμην, μέλλ. μίσ. αἰδέσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μίσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. ἡδέσθην καὶ μίσ. ἄορ. ἡδεσάμην (= συνεχώρησα, ἐξίλασάμην, εἰς συμπάθειαν ἐκίνησα), παρακ. ἡδεσμαι. Τὸ παθητ. κατὰ περίφρασιν αἰδοῦς τυγχάνω ἐκόινος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἀντί, ἐπὶ **Ῥζ.** αἰδέο-, ἐξ ἧς ἡδέσ-θην, αἰδέ-σομαι (ἐκ τοῦ αἰδέσ-σομαι κατ' ἀπλοκήσιν τοῦ σ, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἐκτείνεται τὸ σ) ἡδε-σάμην (ἐκ τοῦ ἡδεσ-σάμην), ἡδεσ-μαι καὶ αἰδε-, αἰδέ-ο-μαι αἰδοῦμαι, αἰδέας, αἰδέος (ἀντὶ αἰδέος-ος).

αἰνέζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαι τινα, κακοποιῶ). Ἀποσ. μέσ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, εἶναι δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνεστώτης αἰνίζομαι καὶ ὁ μέσ. ἄορ. ἡκισάμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διχθέσ. ἡκίσθην. Ῥημ. παράγ. αἰκισμός.

ΣΗΠ. Γίνεται παρὰ τὸ αἰκία (ὑπερέκ-τοῦ στερεῇ. α καὶ Fix- τοῦ εἰκω, εἰκα).

αἰνέττομαι (θμιλῶ αἰνιγματωδῶς, μακρόθεν δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις). Ἀποθετ. τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, εἶναι δὲ εὐχρηστος ὁ ἐνιστ. αἰνέττομαι, ὁ παρατ. ἡνιττόμην καὶ ὑληνιττόμην καὶ ἄορ. μέσ. ἡνιξίμην. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ὁ παθ. ἄοριστ. μετὰ παθ. διχθέσ. ἡνιχθην. Ῥημ. παράγ. αἰνιγμα, αἰνιγμός, αἰνιγματώδης.

ΣΗΜ. Ρίζ. αἰνιγ-, αἰνέττομαι (=αἰνίγ-ομαι), αἰνιγ-μα.

αἰρέω-ῶ (λαμβάνω, καταλαμβάνω, κυριεύω), παρ. ἤρουν, μιλλ. αἰρήσω, ἄορ. ἑ' εἰλον, ὑποτ. εἰλω, εὐκτ. εἰλοιμι, προσταχτ. εἰλε, ἀπαρ. εἰλεῖν, μετοχ. εἰλὼν, παρακ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρήκειν, μετ' ὅλ. μέλλ. ἀφρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. αἰρούμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ), παρατ. ἡρούμην, μέλλ. μέσ. αἰρήσομαι, ἄορ. μέσ. εἰλόμην, παρακ. μέσ. ἤρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἤρήμην. Παθ. αἰρούμαι (=ἐκλέγομαι διὰ ψήφων, ὡς παθ. τοῦ μέσ. αἰρούμαι, ὡς παθ. δὲ τοῦ αἰρέω εἶναι τὸ ἀλίσκομαι), παρατ. καθηρούμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. διαιρήσομαι καὶ ἀφαιρήσομαι, μέλλ. παθ. αἰρεθήσομαι, ἄορ. παθ. φρέθην, παρακ. παθ. ἤρημαι, ὑπερσ. παθ. ἤρήμην, μετ' ὅλ. μέλ. ἤρήσομαι καὶ ἤρημέτος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. αἰρετός, αὐθαίρετος, ἐξαίρετος, καθαιρετός, διαιρετός, ἀφαιρετός, αἰρετέος, ἐξαιρετέος, ἀφαιρετέον, διαιρετέον, προαιρετέον καὶ καλιναιρετός. Ῥηματ. παραγ. αἰρεσις, διαρρεσις, ἀναιρεσις, ἐξαιρεσις, προαιρεσις, καθαιρεσις, παρὰρρημα, ὑφαιρεσις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκειται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀντί, ἀπο, διά, ἐκ, κατ', ἐκ, περί, παρὰ, συνεξ-, προαν-, συγκαθ-, συναν-, ὑπέρ, πτλ. Ρίζ. Eαρ-. Ρελ-, Eελ-, ἐξ οὗ αἰρ-έω, ἀλ-ίσκομαι, εἰλον (=ε-φελον).

αἶρω (σηκώνω, ὑψώνω), παρακ. ἤρον, μέλλ. ἄρῶ, ἄορ. ἤρα, ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπαρ. ἄραι, μετοχ. ἄρας, παρακ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἀπήρκειν. Παθ. αἶρομαι, παρατ. παθ.

ἤρην, ἄορ. παθ. ἤρην, παρακ. παθ. ἤρμαι. Μίσ. αἰρομαι, μέλ. μίς. ἀρομαι, ἄορ. μέσ. ἤράμην τι καὶ ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἤρην (= ἤρα ἑμαυτὸν), παρακ. μέσ. ἐπῆρμαι, ὑπερσ. μέσ. ἤρτω καὶ ἐπῆρμαι ἦσαν. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. ἐπαίρω ἑμαυτὸν καὶ συνεπαίρω ἑμαυτὸν. Ρῆμ. παράγ. ἄρ-σις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, δια, ἐπί, ἐκ, κατά, μετά, σύν, ὑπέρ καὶ τῶν ἑπαν-, συνεκ-. Ρίζ. ἄρ-, αἰρω (= ἄρ-ω), μίσι-αρ-νχ.

αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκιν τινος, καταλαμβάνω, ἰννοῶ). Ἀποθετ. μέσον τὸ ῥῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσι. καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἰνιστὼς αἰσθάνομαι, παρακ. ἡσθάνομαι, μέλ. μέσ. αἰσθήσομαι, ἄορ. μέσ. εἴ ἡσθόμην καὶ παρακ. ἡσθημαι. Ρῆμ. ἐπίθ. αἰσθητός, ἀναισθητός, εὐαἰσθητός. Ρῆμ. παράγ. αἰσθήσις, αἰσθητήριον, αἰσθητής, αἰσθητικός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, παρά, πρό. Ρίζ. αἰσθ-, εἰς οὐ ἄορ. ἡσθ-όμην, αἰσθε-, εἰς οὐ ὁ αἰσθήσομαι καὶ ἡσθημαι, αἰσθαν-, εἰς οὐ ὁ αἰσθάν-ο-μαι.

αἰσχύ-νω (ἐντροπιάζω τινά), παρακ. κατήσχυτον, μέλλ. κατασχυνῶ, ἄορ. ἡσχόνα. Μέσ. αἰσχύνομαι, παρακ. ἡσχυρόμην, μέλλ. μέσ. αἰσχυνοῦμαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἡσχύνην καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἐπαισχυνήσομαι. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμένον κατασχύνω ἑμαυτὸν. Ρῆμ. ἐπίθ. ἀναισχυντός, ὑπεραναισχυντός, αἰσχυντός.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατά, ἐπί, ἐν, ὑπέρ. Ρίζ. αἰσχ-, αἰσχ-ος, αἰσχ-ύνη, αἰσχ-ύνω.

αἰτέω-ω (ζητῶ νὰ λάβω), παρακ. ἤτουν, μέλλ. αἰτήσω, ἄορ. ἤτῃσα. Παθ. ἀπαιτοῦμαι, παρακ. ἐζητοῦμην, ἄορ. παθ. ἤτῃσθην, παρακ. παθ. ἤτημαι. Μίσ. αἰτοῦμαι, παρακ. μέσ. ἤτοῦμην, μέλλ. μέσ. ἐξαιτήσομαι, ἄορ. μέσ. ἤτησάμην. Τὸ δὲ παραιτοῦμαι εἶναι ἀποθετικόν (ὅπερ ἰδέ). Ρῆμ. ἐπίθ. αἰτητέον καὶ ἐξαιτητέον. Ρῆμ. παράγ. ἐπαίτης, προσαίτης, αἰτήμα, αἰτήσεις, ἀπαίτησις, ἐξαιτήσις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐντά, ἐκ, κατά, πρό.

αἰτιῶμαι (θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ). Ἀποθ. μέσον τὸ βῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστὼς αἰτιῶμαι, παρατ. ἡτιώμην, μέλλ. αἰτιάσομαι, ἄορ. μέσ. ἡτιασάμην, ὑπερσ. μέσ. ἡτιάμην. Χρόνοι μετὰ παθ. διαθέσ. ὁ ἐνεστὼς αἰτιῶμαι (σπκνίως), ἄορ. παθ. ἡτιάθην, παρακ. παθ. ἡτίαμαι. Ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι τινα λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ἐν αἰτίᾳ ἔχου τινὰ ἢ δι' αἰτίας ἔχω τινὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. αἰτιῶμαι λέγεται αἰτίαν ἔχω ὑπὸ τινος καὶ ἄορ. αἰτίαν ἔλυθον. Ῥημ. ἐπίθ. αἰτιέσθεις. Ῥημ. παράγ. αἰτίαμα, αἰτίαςις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ κτλ. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰτία τὸ αἰτιῶμαι (= αἰτιόμαι).

ἀκρόομαι—αἰσθάνομαι (ιατρεύω, ἐμβολώνω). Ἀποθ. μέσον τὸ βῆμα μετ' ἐνεργ. διαθέσεως καὶ εἶναι εὐχρηστος ὁ ἐνεστὼς ἀκρόομαι, μέλλ. μέσ. ἀκούμαι καὶ ἄορ. μέσ. ἡκουάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκροῦσθς, ἀνήκουστος. Ῥημ. παράγ. ἀκροσ-τής, ἀκροστικός.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ σύνθετον ἐξακούομαι. Ρίζ. ἀκρο-, ὅθεν τὸ ἀκρο- τὸς ἀκρο-τρα (= βελόνη) καὶ ὕστερον ἀκρ-.

ἀκμᾶζω (εἶμι ἐν ἀκμῇ ἢ ἀκμαίος), παρατ. ἤκμαζον, ἄοριετ. παρήκμασα, παρακ. παρήκμακα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ παρακμᾶζω. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκμή.

ἀκολουθεῖω (εἶμι ἀκόλουθος), παρατ. ἠκολούθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἄορ. ἠκολούθησα καὶ παρακ. ἠκολούθηκα. Ῥημ. ἐπίθιτ. ἀκολουθητέον καὶ ἐπακολουθητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἐπακολουθεῖω, παρακολουθεῖω, συνακολουθεῖω, συνεπακολουθεῖω, καὶ συμπαρακολουθεῖω. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόλουθος (α ἄκρωστικόν καὶ κέλευθος=ὁδός=ὁ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων).

ἀκοντιέζω (κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου), παρατ. ἠκόντιζον, μέλλ. συνηρημ. ἀκοντιῶ καὶ ἄορ. ἠκόντισα. Παθ. ἀκοντιζόμεαι, παρατ. ἠκοντιζόμην, μέλλ. παθ. κατακοντισθήσομαι, ἄορ. ἠκοντισθην. Μέσου ἀποθετικοῦ μόνον ὁ μέσ. μέλλ. διακοντιοῦμαι. Ῥημ. παράγ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐκ, κατὰ καὶ σύν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄκων ἀκοντος, ἀκόντιον.

ἀκούω (ἀκούω), παρατ. ἤκουον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀκοῶσο

ραι, ἀέρ. φέουσα, παρακ. 6' ἀκήρσα, ὑπερσ. 6' ἠκηρέειν καὶ ἀκη-
κώς ἦν, ὑκτ. ἀκηκώς εἰην. Παθ. ἀκούομαι, μέλλ. παθ. ἀκου-
σθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠκούσθην. Ρημ. ἐπίθ. ἀκουστός, ἀτήκουστος,
ἠξιάκουστος, ἀκουστέος, ἀκουστέον καὶ ὑπακουστέον. Ρημ. πα-
ράγωγα ἀκοή, ἀκουσμα, ὑπήκοος. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπὸ τιτος καὶ κα-
κῶς ἀκούω ἐπὶ τιτος εἶναι ὡς παθ. τοῦ εὖ λέγω τιτὰ καὶ κακῶς
λέγω τιτὰ.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά, μετα,
παρα, πρό, πρόσ, ἐπρό.

ἀκριβύω-ω (γνωρίζω τι ἀκριβῶς) καὶ ἀόρ. ἠκριβύωσα. Παθ.
ἀόρ. διηκριβύσθην, παρακ. παθ. ἀπηκριβύομαι καὶ διηκριβύομαι.
Μέσ. διακριβύομαι, παρατ. μέσ. ἀπηκριβύομην, ἀόρ. μέσ. διηκρι-
βυσάμην καὶ παρακ. μέσ. ἀπηκριβύομαι.

ΣΗΜ. Παρά τὸ ἀκριβῆς ἀκριβύω-ω (ὡς πλήρης πληρώω, ἀσθενῆ
ἀσθενύω-ω).

ἀκροβυλιόομαι (πόρρωθεν μάχομαι, ἐν πολέμῳ προκατά-
χομαι τῆς συμπλοκῆς), παρατ. ἠκροβυλιόομην καὶ ἀόριστ. μέσ.
ἠκροβυλιόομην. Ρημ. παράγ. ἀκροβολιόμος, ἀκροβολιστής, ἀ-
κροβόλις.

ἀκροῶμαι (ἀκροάζομαι), ἀποθ. μέσον μετ' ἐνεργ. διαθέσεως,
παρατ. ἠκροώμην, μέλλ. μέσ. ἀκροάσομαι, ἀόρ. μέσ. ἠκροασάμην.
Ρημ. ἐπίθ. ἀξιακροῶτος. Ρημ. παράγ. ἀκροῶσις, ἀκροῶτης, ἀ-
κροῶμα, ἀκροατήριον (μυγ.).

ἀλαζονεύομαι (κομπάζω διὰ μὴ ὑπάρχοντα, ψευδῶς ὑπερη-
φανεύομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, μέλλ. μέσ. ἀλαζονεύ-
σομαι. Ρημ. παράγ. ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ καταλαζονεύομαι καὶ καταλαζονεύομαι. Γίνεται
δὲ παρὰ τὸ ἀλαζόν (καὶ ὑπερβ. ἀλαζονίστατος).

ἀλγᾶν-ζω (φωνάζω ἀλγᾶ, ἐκθάλλω φωνήν θορυβώδη)
παρατ. ἠλάλαζον, ἀόρ. ἠλάλαξα, ῥημ. οὖς, ἀλαλαγή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ ἀνηλάλαζον καὶ ἐκρηλάλαξα. Ρεζ. ἡ-
λαλαγ-, ἡλαλαγή, ἀλαλάζω (=ἀλαλᾶν-ζω).

ἀλγέω-ω (ἔχω ἄλγος, πονῶ), παρατ. ἡλγουν, μέλλ. ἀλγῶ-
σω, ἀόρ. ἡλγησα. Ρημ. παράγ. ἀλγηδών.

ΣΗΜ. Ὡρίσκειται καὶ σύνθετον, περιεργά, συναργά καὶ ἀπάρητος.
 ΠΚ. ἀλγ-, ἄλγος, ἄλγος.

ἀλείφω (ἀλείφω). Ὅϊνιστός λέγεται σύνθετος ἐξαλείφω καὶ ἀπαλείφω, παρατ. ἐξηλείφον, μέλλ. ἐξαλείψω, ἄορ. ἡλείψα (καὶ ἀπ-, ἐξ-, περι-), παρακ. ἀπαλήλιθα. Παθ. ἐξαλείφομαι, μέλλ. παθ. ἐξαλειφθήσομαι, ἄορ. παθ. ἡλειφθῇ (καὶ ἐξ-, ἐπ-), παρακ. παθ. ἐξαλήλιμμαι, ἐπαλήλιμμαι καὶ ἀπαλήλιμμαι. Μέσ. ἀλειφόμεαι καὶ ἀπαλειφόμεαι, παρατ. μέσ. ἡλειφόμεν καὶ ἀπηλειφόμεν, μέλλ. μέσ. ἀλείφομαι, ἄορ. μέσ. ἡλειφάμεν καὶ ἐξηλειφάμεν, παρακ. μέσ. ἀλήλιμμαι. Τημ. ἐπίθ. ἀντεξάλειπτος, ἐντεξάλειπτος, ἐξαλειπτεόν. Τημ. παράγ. ἀλοιφή, ἀλειμμα.

ΣΗΜ. ΡΚ. ἰσχυρά ἀλειφ-, ἄσθεν. ἀλφ-, ἐξ ἧς ἀπ-αλ-ήλιφ-α, ἀλ-ήλιμ-μαι καὶ τὸ ἐπίθ. ἀν-ήλιφῆς (μτγ).

ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μέσον ἀλέξομαι, μέλλ. ἀλέξομαι (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τεῦ ἐνεστῶτος) καὶ μέσ. ἄορ. ἀλέξασθαι. Τημ. παράγ. ἀλεξιτήρ, ἀλεξιτήριον, Ἀλέξ-ανδρος.

ἀλίσκομαι (συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ καταδικάζομαι ἐν δίκῃ, ὡς παθητ. τοῦ αἰρέω), παρατ. ἡλίσκομεν, μέλλ. μέσ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἀλώσομαι, ἄορ. ὁ ἐνεργ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἐά'λω καὶ σπαν. ἡλῶν, ὑποτ. ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ, κτλ., εὐκτ. ἀλοῖην, κτλ., προστ. ἑλλείπει, ἀπαρ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς, ἀλοῦσα, ἀλόν. παρακ. ἐά'λωκα καὶ σπανίως ἡλωκα, ὑποτ. ἐάλωκας ὦ, ὑπερ. ἀλώκειν. Τημ. ἐπίθ. ἀλωτός, ἀνύλωτος, εὐάλωτος, δυσάλωτος, εἰρημάλωτος, δοριάλωτος. Τημ. παράγ. ἀλωσις, ἀλώσιμος.

ΣΗΜ. ΡΚ. φαλ-, ἀλ-, ἀλο, ἀλω-, ῥηματ. μτγ. κατανάλωσις, παρα-νάλωμα.

ἰλλάττω (ἰλλάζω), παρατ. ἀπήλλαττον καὶ διήλλαττον, μέλλ. συναλλάξω, διαλλάξω, ἀπαλλάξω, ἄορ. διήλλαξα, ἀπήλλαξα, μετήλλαξα, συνήλλαξα, παρήλλαξα, παρακ. ἀπήλλαχα καὶ μετήλλαχα. Παθ. ἰλλάττομαι, παρατ. ἀπηλλάττομεν, ἄορ. παθ. ἀπηλλάχθην καὶ ἐπηλλάχθην, ἄορ. ὁ παθ. ἰλλάγην καὶ ἀπηλλάγην, παρακ. παθ. ἀπήλλαγμαί καὶ ἀντεπλάγμαί καὶ ἐξήπλάγμαί καὶ ἐπῆπλάγμαί, ὑπερ. παθ. ἀπηπλάγην καὶ ἀντεππλάγην

λαγμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. ἀπηλλάξομαι καὶ ἀπηλλαγμένος
 εἶμαι. Μίσον ἀλλάττομαι, παρατ. μίσ. συνηλλαττόμην, μέλλ.
 παθ. ὡς μίσ. ἀπαλλάγήσομαι καὶ διαλλάγήσομαι καὶ μίσ. μέλλ.
 ἀπαλλάξομαι, ἄορ. παθ. ὡς μίσ. διηλλόχθην καὶ ἄορ. ἑ' παθ. ὡς
 μίσ. ἀπηλλάγην, κατηλλάγην, συνηλλάγην, διηλλάγην, ἐνη-
 λάγην καὶ ἄορ. μίσ. ἡλλαξάμην τε (καὶ δι-, ἀντ-, μετ-, ἀντικατ-),
 παρακ. μίσ. διηλλάγμαι, ἀπηλλάγμαι, ὑπερ. ἀπηλλάγμην καὶ
 ἀπηλλαγμένος ἦν καὶ διηλλαγμένος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀδιάλλα-
 πτος, εὐαπάλλακτος, δυσάπάλλακτος, ἀπαλλακτός, ἀνταλλα-
 κτός. Ῥημ. παράγ. ἀλλαγή, ἀπολλαγή, διαλλαγή, διαλλα-
 πτος, ἐξαλλαγή, μεταλλαγή καὶ μετάλλαξις, καταλλαγή, παρα-
 λαγή καὶ παράλλαξις.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται σύνθετος ὁ ἐνεστώς καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀντί,
 διά, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, σύν, παρά καὶ ἀντικατ-. Ῥίζ. ἀλλαγ- ἀλ-,
 λέντω (=ἀλλάγ-ω).

ἄλλομαι (πηδῶ). Ἀποθ. τὸ ῥῆμα, παρατ. ἡλλόμην καὶ
 ἐηλλόμην, μέλλ. ἀλοῦμαι καὶ ὑπεραλοῦμαι, μίσ. ἄορ. ἡλάμην
 καὶ ἐηλάμην καὶ εισηλάμην καὶ καθηλάμην. Ῥημ. παράγωγον
 ἄλμα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς λέγεται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά,
 ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς καὶ ὑπέρ. Ῥίζ. σαλ-, ἀλ-, ἄλλομαι (=ἀλ-ῃμαι,
 λατ. salio), ὁ μίσ. ἄορ. ἑ' ἡλόμην εἶναι πλημμελής.

ἀμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡμάρταον,
 μέλλ. μίσ. ὡς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἄορ. ἑ' ἡμαρτον, παρακ. ἡμάρ-
 τηκα. ὑποτακ. διημαρτηκώς ὦ, εὐκτ. διημαρτηκώς εἴην, ὑπερα.
 ἡμαρτήκειν. Παθ. ἀμαρτάνομαι, παρατ. ἡμαρτάνετο, ἄορ. ἡμαρ-
 τηθῆ, ὑποτακ. ἐξαμαρτηθῆ, εὐκτ. ἀμαρτηθεῖη, μετοχ. τὰ ἀμαρ-
 τηθέντα, παρακ. ἡμάρτηται, ἀπαρέμφ. ἡμαρτηθεῖν, μετοχή ἡ ἡ-
 μαρτημένη, τὸ ἡμαρτημένον καὶ συνήθως τὰ ἡμαρτημένα, ὑπερ.
 ἡμαρτητο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναμάρτητος καὶ ἐπεξαμαρτητός. Ῥημ.
 σαραγ. ἀμαρτία, ἀμάρτημα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὐρίσκειται καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά,
 ἐκ καὶ τῶν συνεξ-, προσεξ-, προσεξ-. Ῥίζ. ἀμαρτ-, ἀμαρτε-, ἀμαρτα-
 τὸ ἐνεστώς ἔχει τὸ πόσοφμα ατ.

ἀμείβω (ἀλλάσσω, μετεβάλλω) καὶ διαμείβω, ἄρ. ἡμεῖς καὶ ἐξήμεῖς. Μίσον ἀμείβομαι (καὶ δι-, παρ-), παρ. παρημειδόμην, ἄρ. μέσ. παρημειδάμην καὶ προημειδάμην καὶ ἄρ. παθ. ὡς μέσ. ἀπημειδθῆν (= ἡπεκρινάμην). Ῥημ. παρ. ἀμειβῶ.

ἀμειλλώμαι (συνερίζομαι, φιλοτιμώμαι). Ἀποθ. μετ' ἑνὲν διαθέσ. παρ. ἡμιλλώμην, μέλλ. μέσ. ἀμιλλήσομαι, ἄρ. παθ. ὡς μέσ. ἡμιλλήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμιλλήσεον.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντι καὶ δια. Ῥζ. ἡμιλλ-, ἄριλλα, ἀμιλλῶμαι (= ἀμιλλάομαι).

ἀμπέχω (ἐνδύω). Τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνεστ. σύνθετος περιампéχω. Μίσον ἀμπέχομαι (= ἐνδύομαι) καὶ περιампéχομαι, παρ. ἡμπειχόμην. Ῥημ. παρ. ἀμπεχόνη.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφι καὶ ἔχω, ἔνθα τὸ φ τῆς προθέσεως ἐφίλωθη παραβαλ. καὶ ἀμπ-έχω, ἀμφι καὶ ἰσχω).

ἀμύνω (ἀπομακρύνω κακὸν τι, ὑπερασπίζω, ἐκδικαῶμαι), παρ. ἡμυρον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἄρ. ἡμυρα. Μέσ. ἀμύρομαι, παρ. μέσ. ἡμυρόμην, μέλλ. ἀμυνοῦμαι, ἄρ. μέσ. ἡμυνάμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμυντέον. Ῥημ. παρ. ἀμυρα, Ἀμύντας.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐπί, ἀπὸ, πρό, συνεπ-. Ῥζ. ἀ-μῦν-, ἀμῦ'νω (= ἀμῦν-ω), τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα.

ἀμφεγνώω (δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω), παρ. ἀμφεγρόουν, ἄρ. ἡμφεγρόησα. Παθ. ἄρ. ἀμφεγροήθην.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διπλὴν αὔξησιν καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετ' αὐτῆς. **ἀμφιέννυμι** (ἐνδύω), παρ. περιημφιέννυθ, ἄρ. ἡμφιέννυθ. Μίσ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. μέλλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἄρ. σπαν. ἐκπύσασθαι, παρ. ἡμφιέσομαι.

ΣΗΜ. Ῥζ. ἀμφι-ἔσ-, ἐσ-θής, εἶμα (= ἐσ-μα, ὡς εἰμῆ-ἐσ-μί), ἐμύσσω, —έννυμι (= ἐσ-νυμι).

ἀμφισβητέω (διαφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον, φιλονεικῶ), παρ. ἡμφεσβήτηον, μέλλ. ἀμφισβήτησω, ἄρ. ἡμφεσβήτησας. Παρ. ἡμφεσβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι καὶ διαμφισβητοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀμφισβήτησομαι, ἄρ. παθ. ἡμφεσβήτηθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμφισβήτητος καὶ ἀναμφισβήτητος. Ῥημ. παρ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβήτησιμος, ἀμφισβήτητικός.

ΣΗΜ. Λαμβάνει διτλήν ἀξίαν ὡς τὸ ἀμφιγυνῶ ποθεῖν καὶ ἐξῶθεν.

ἀναλίσκω (ἐξοδεύω) καὶ ἀναλίσκω-ω, τοῦ ὑποσίου εὐχρηστοῦ εἶναι μόνον τὸ ἀκάρ. ἀναλοῦν καὶ ἡ μετοχ. ἀναλῶν, παρατατ. ἀνηλίσκεν καὶ ἀνήλου, μέλλ. ἀναλίσσω, ἀόρ. ἀνήλωσα καὶ ἐπανήλωσα, συνηλίσσω, ὑπανήλωσα, προσηλίσσω, ἀλλὰ κατηνάλωσα, παρακ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι αἰ σπανίως τὰ ἀναλούμενα, παρατ. παθ. ἀνηλίσκωμην καὶ σπαν. ἀνηλούμην, μέλλ. παθ. ἀναλωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀνήλωθην, παρακ. παθ. ἀνήλωμαι καὶ ἐξανήλωμαι, ἀλλὰ κατηνάλωμαι, ὑπερσ. παθ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Μέσ. ἀναλίσκομαι, παρατ. μέσ. ἀνηλούμην. Ρημ. παράγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, παρά, πρό, ἄντι, ἐπί, σύν, ἀπό, ἐπό. Ρίζ. ἀνάλ- καὶ ἀναλο-

ἀνατέλλω (κἀμνω νῶ ἐκβῆ τι ἄνω), παρατ. ἀντέλλων ἀόρ. ἀντίτελλει. Ρημ. παράγ. ἀνατολή.

ΣΗΜ. Ρίζ. ἀνα-τελ-, ἀνατέλλω (=ἀνατέλ-ω).

ἀνδραποδιάζω (καταδουλώνω τὸν ἐλευθέρου). Ἐκ τοῦ ἐνεργετ. μόνον ὁ μέλλ. ἀνδραποδιῶ καὶ ἀόρ. ἠνδραποδίσαι καὶ ἐξαδραποδίσαι. Μέσον ἀνδραποδίζομαι καὶ ἐξαδραποδίζομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνδραποδισάμην καὶ ἐξηνδραποδισάμην, παρακ. μέσ. πρᾶξηνδραποδίσαι. Παθ. μέλλ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠνδραποδίσθην καὶ ἐξηνδραποδίσθην, παρακ. παθ. ἠνδραποδίσθην. Ρημ. παράγ. ἀνδραποδίσαις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνδράποδος, ἀνδραποδίζω, -ομαι.

ἀνέχομαι (=ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπιτρέπω). Μέσον, παρακ. ἀνέχομην, μέλλ. μέσ. ἀνέξομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνέσχόμην. Ρημ. παθ. ἀνεκτός, ἀνεκτός, ἀνασχετός. Ρημ. παράγ. ἀνοχή.

ἀνθῶ (ἀκμάζω, ἀνθίζω) καὶ ἀπανθῶ, ἐξανθῶ, παρατ. ἠνέθαν, ἀόρ. ἠνέθαν, παρακ. ἀπῆνθαν καὶ ἐξῆνθαν.

ΣΗΜ. Ρίζ. ἀνέ-, θῆν-, ἠνέ-, ἀνέω, ἀνθός.

ἀνείκω-ω (λυκῶ), παρατ. ἠνείων, μέλλ. ἀνείσκει, ἀόρ. ἠνείσκει.

Μέσ. ἀνιδμαί, παρατ. ἠνιδμην, μέλλ. μέσ. ἀνιδσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠνιδθην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀνΓα, ἀνιδμαί.

ἀνοίγω ὅρα οἶγω.

ἀντιβολῶ (παρακαλῶ), παρατ. ἠντεβόλουν, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἠντεβόλησα. Ρημ. παραγ. ἀντιβολήσις.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντεβόλουν, ἠντεβόλησα μεταγενέστερα ἀντιβεικῶ (εἰμὶ ἀντιδικός, ἀντιλέγω), παρατ. ἠντεδίκουν, μέλλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἠντεδίκησα.

ΣΗΜ. Αὐξάνει διπλῶς, τὸ δὲ ἠντιδίκουν, ἠντιδίκησα μεταγενέστερα.

ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ) καὶ ἐπατλῶ, ἀπατλῶ, ἐξατλῶ, κατατλῶ, μέλλ. κατατλήσω, ἀόρ. κατήτηλησα. Παθ. κατατλούμαι, παρατ. ἐπητλούμην καὶ ἀόρ. παθ. διητλήθην.

ἀνῶ-τω (τελειώνω) καὶ διανῶ-τω, ἐξανῶ-τω, καθανῶ-τω, προανῶ-τω, σπανίως δὲ ἀνῶ, παρατ. ἠνῶτον καὶ σπανίως ἠνῶν, μέλλ. καθανύσω, ἀόρ. ἠνῶσα καὶ διήνῶσα, καθήνῶσα, παρακείμε. ἠνῶκα. Μέσ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀόρ. ἠνυσάμην. Παθ. παρακ. διηνῶσθαι. Ρημ. ἐπίθ. ἀνυσ-τός καὶ ἀνήνυτος.

ΣΗΜ. Το ἀνύτω καὶ ἀνῶ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται, ἔχει δὲ τὸ πανταχοῦ βραχύ.

ἀπαντάω-ῶ (ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος) καὶ ὑπαντῶ, συναντῶ, προσπατῶ, παρατ. ἀπήντων καὶ ἐπήντων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον ἀπατήσομαι, ἀόρ. ἀπήνησα καὶ ἐπήνησα καὶ ἐνήνησα, παρακ. ἀπήνηκα. Ρημ. ἐπίθ. ἀπαντητέον. Ρημ. παράγ. ἀπάντησις, ἀπάντημα

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπό, ἐπό, σὺν καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω.

ἀπατάω-ῶ (ἀπατῶ) καὶ ἐξαπατῶ, παρατ. ἠπάτων καὶ ἐξηπάτων καὶ συνεξηπάτων, μέλλ. ἀπατήσω καὶ ἐξαπατήσω καὶ σπαν. διαπατήσω, ἀόρ. ἠπάτησα καὶ ἐξηπάτησα, παρακ. μόνον ἐξηπάτηκα, εὐκτ. ἐξηπατηκῶς εἶην καὶ ἐξηπατήκοιμι. Παθ. ἀπατῶμαι καὶ ἐξαπατῶμαι, παρατ. ἠπατῶμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι καὶ ἐξαπατήσομαι καὶ παθ. ἐξαπατηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἠπατήθην καὶ ἐξηπατήθην, παρακ. ἠπάτημαι καὶ ἐξηπάτημαι

μα καὶ συνεξηπάτημαι, ὑπερσ. ἐξηπατήμην. Μίσ. κατ' ἀνάγνω-
σιν ἐξαπατῶ ἑμαυτόν. Ρημ. ἐπιθ. εὐαπάτητος, δυσεξαπάτητος,
εὐεξαπάτητος, ἐξαπατητέον. Ρημ. παράγ. ἐξαπατητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἀπατῶ, ἐξαπάτη, ἀπατηλᾶ.

ἀπειθῶ (εἰμὶ ἀπειθής). Μόνον ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστῶς, μέλλ.
ἀπειθήσω καὶ ἀόριστ. ἡπειθήσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειθῆς τὸ ἀπειθῶ καὶ ἀπείθεια.

ἀπειλέω-ῶ (φοβεριζῶ) καὶ ἐπαπειλῶ, ὑπαπειλῶ, παρατ.
ἡπειλουν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἀόρ. ἡπειλήσα καὶ προσηπείλησα. Παθ.
ἀπειλούμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἀπειληθεῖς. Ἀποθετ. μέσον διαπειλού-
μαι τινι, παρατ. διηπειλούμην καὶ ἀόρ. μέσ. διηπειλησάμην.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀπειλῆ ἀπειλέω, ὡς λύπη λυπέω.

ἀπεχθάνομαι (γίνομαι μισητός) ἀποθ. μέσον, παρατ. ἀπη-
χθανόμην, μέλλ. μέσ. ἀπεχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὅ' ἀπηχθόμην καὶ
παρατ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστῶς ἔχει τὸ προσφυμα ἀν-, ῥίζ. ἐχθ-, ἀπ-εχθ-καὶ ἀπεχθε-
ἐκ τοῦ ἀεχθής, ἐξ οὗ καὶ ἀπέχθεια.

ἀπιστέω-ῶ (εἰμὶ ἀπιστος, δυσπιστῶ) καὶ διαπιστῶ, παρατ.
ἡπίστον, μέλλ. ἀπιστήσω, ἀόρ. ἡπίστησα, παρακ. ἡπίστηκα, ὑπερσ.
ἡπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, παρατ. ἡπιστούμην, μέλλ. μέσ.
ὡς παθ. ἀπιστήσομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἡπιστήθην.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀπιστος, ἀπιστέω-ῶ, ἀπιστία.

ἀποδημέω-ῶ (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος, ταξιδεύω), παρατ.
ἀπεδήμουν, ἀόρ. ἀπεδήμησα καὶ παρακ. ἀποδεδήμηκα, ῥημ. παράγ.
ἀποδημητής.

ἀποκρίνομαι (ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν), ἀποθετ. μέσ. καὶ
προσαποκρίνομαι, παρατ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινούμαι, ἀόρ.
ἀπεκριτάμην, παρακ. ἀποέκριμαι, ὅστις εἶναι ἐνίοτε καὶ ὡς
παθητ., ὑπερσυντ. ἀπεκεκρίμην, ὅστις σπανίως εἶναι καὶ ὡς παθητ.,
καὶ ἀποκεκριμένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλλ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι, ῥημ.
ἐπιθ. ἀποκριτέον καὶ ἀναποκρίτως, ῥημ. παράγ. ἀπόκρισις.

ἀποκρίνω (ἀποχωρίζω, ἀπορρίπτω) καὶ ἀόρ. ἀπέκρινε. παθ.
μέλλ. ἀποκριθήσομαι (=ἀπορριφθήσομαι), ἀόρ. παθ. ἀπεκρίθην

(= ἀπεχωρίσθην) καὶ παρακ. καθ ἀποκέκριμαι (= ἀποκεχωρήσμαι). ῥημ. ἐπιθ. ἀποκριτέον (= ἀπορριπτέον, ἀποχωριστέον).

ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω), παρακ. ἀπέλαυον, μέλλ. μέσ. δε ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολλέλαυκα, ὑπερ. ἀπολλέλαυκός ἦν. ῥημ. παράγ. ἀπόλαυσις.

ΣΗΜ. Συνθετον ἐκ τοῦ ἀπό καὶ λαύω, ὅπερ ἀπλοῦν εἶναι εὐχρηστον.

ἀπολογόομαι (διὰ λόγων ἀποκρούω τὴν κατ' ἑαυτοῦ κατηγορίαν), ἀποθ. μέσ. καὶ ὑπεραπολογοῦμαι παρακ. ἀπελογοῦμην καὶ συναπολογοῦμην, μέλλ. μέσ. ἀπολογήσομαι καὶ συναπολογησώμαι, ὑπεραπολογησώμαι, ἀόρ. μέσ. ἀπελογησάμην καὶ ἀταπελογησάμην, ἐταπελογησάμην, καθητ. ἀόρ. ἀπελογήσθην (ἀπελύσθην, ἡθωρώσθην) καὶ παθ. παρακ. ἀποτελόγημαι. ῥημ. ἐπιθ. ἀπολογητέον, ῥημ. παράγ. ἀπολόγημα, ἀπολογία. Ἀντὶ τοῦ ἀπολογοῦμαι καὶ ἀπολογίαν ποιεῖν λέγεται.

ἀπορίω-ω (εἰρὶ ἐν ἀπορίᾳ), παρακ. ἠπόρουν μέλλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἠπόρησα καὶ διηπόρησα, παρακ. ἠπόρηκα. Μέσ. ἀποροῦμαι (= εἰρὶ ἐν ἀμηχανίᾳ) καὶ διαποροῦμαι, παρακ. ἠποροῦμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἠπορήσθην καὶ διηπορήσθην καὶ προηπορήσθην, παράκ. μέσ. διηπόρημαι. Παθητ. ἀποροῦμαι καὶ διαποροῦμαι, ἀόρ. παθ. ἀπορήσθην, παθ. παρακ. διηπόρημαι. ῥημ. παράγωγ. ἀπόρημα.

ἄπτω (ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω), παρ. μόνον σύνθετος ἐνθ. πτορ, θρήπτορ, προσήπτορ, μέλλ. συνάψω καὶ περιάψω, ἀόρ. ἤψα. Μέσ. ἄπτομαι, παρακ. μέσ. ἠπτόμην, μέλλ. μέσ. ἄψομαι καὶ ἐθ. ἄψομαι, ἀόρ. μέσ. ἤψάμην, ἀόρ. παθ. ἤρσθην καὶ ἐξήρσθεις, παρακ. ἤμμαι. ῥημ. ἐπιθ. ἄπτός, περιπτορ, ἄπτεον καὶ προσπτεόν. ῥηματ. παράγ. ἄμμα, ἄψις, ἄψῃ.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται ὁ ἐνεστώς ἄπτω καὶ σύνθετος (περι-, συν-, ἔξ-, προσ-) καθ-, ἐν-, ὑφ-), ὁ ἤψα (καὶ συν-, περι-, ἐν-, προσ-), ὁ ἄπτομαι (καὶ ἀνθ-, ἔφ-, καθ-, συν-, προσ-, ἔξ-), ὁ ἠπτόμην (καὶ ἀνθ-, καθ-, ἔφ-), ὁ ἤψάμην (καὶ ἔφ-, καθ-, περι-, ἀνθ-, ἔξ-, προσ-, συν-, ἀν-), ὁ ἤμμαι (καὶ ὑφ-, συν-, ἔξ-, ἐν-).

ἰσθμια (εὐχόμαι, καταρῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, ἀπὸ τοῦ οὗτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν ποιητικὴν

ἔργασιν ἀρὰς καυδῶμαι καὶ τὸ σύνθετον καταρῶμαι καὶ ἐπαρῶμαι, παρατ. κατηρῶμην μόνον, μέλλ. μέσ. καταράσομαι καὶ ἐπαράσομαι, ἄορ. μέσ. σπαν. ἀρασάμενος, συνήθως δὲ κατηρασάμην, ἐπηρασάμην καὶ σπαν. ἐξηρασάμην, παρακ. ἐπήραμαι μόνον, ῥημ. ἐπιθ. κατάρῃτος, τρισκατάρῃτος, ἐπάρῃτος, πολυάρῃτος. τὸ παῖθ. ἐκφέρεται κατὰ περίφρασιν ἀραὶ γίνονται.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρά, ἀρῶμαι, (= ἄρῃμαι), κατ' ῥα.

ἀργέω-ω (εἰμι ἀργός), μέλλ. ἀργήσω καὶ ἄορ. ἤργησα. Παθ. ἀργούμαι καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. ἀργαίμην μόνον.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄργος (ὑπερ ἐκ τοῦ ἀεργός=ἄβηργός).

ἄρῶ (ποτίζω) καὶ παρατ. ἤρδον μόνον. Παθ. ἀρδομαι, ὑποστ. ἀρδῃται, εὐκτ. ἀρδοίτο καὶ μετοχ. ἀρδόμενος μόνον.

ἀρέσκω (ἄρισκω) καὶ ἀπαρέσκω (δεν ἀρίσκω), παρατ. ἤρσκαο καὶ συνήρσκαο, μέλλ. ἀρέσω, ἄορ. ἤρσα. Μέσων ἀρέσχομαι (τινι=εὐαρεστοῦμαι εἰς τι, ἀρέσχομαι δὲ τινι= ἐξίλειω, ἐξελμνίζω τινά), παρατ. μέσ. ἤρεσκόμην καὶ μέσος ἄορ. ἐξήρεσάμην. ῥημ. ἐπιθ. ἀρεστέος, δυσάρεστος, εὐαρεστοτέρως.

ἀρήγω (βορῶ), μέλλ. ἀρήξω καὶ ἐπαρήξω μόνον. ῥημ. παρ. ἀρωγή, αρωγός.

ἀριθμέω-ω, παρατ. ἠρίθμουν, μέλλ. ἀριθμήσω, ἄορ. ἠρίθμησα, παρ.κ. ἀληρίθμηκα. Παθ. ἀριθμοῦμαι, ἄορ. παθ. ἠρίθμηθην, παρ.κ. παθ. διηρίθμηναι καὶ ἀληρίθμηναι. Μέσ. διαριθμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, καταριθμοῦμαι (δοσὶς καὶ ὡς παθ.). παρατ. μέσ. ἠρίθμομην καὶ συναριθμοῦμην, μέλλ. μέσ. διαριθμήσομαι καὶ ἀναριθμήσομαι, μέσ. ἄορ. ἠρίθμησάμην (καὶ διακατ-, ἐξ-, ἀν-). ῥημ. ἐπιθ. ἀναρίθμητος, εὐαρίθμητος.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, κατέ, σθε καὶ ἐνίοτε ἀνά.

ἀριστεύω-ω (προγεύομαι), παρατ. ἠρίστων, μέλλ. ἀριστήσω, ἄορ. ἠρίστησα, παρ.κ. ἠρίστηκα καὶ κατηρίστηκα, ὑπερσ. ἠρίστηκων.

ἀριστεύω (πρωτεύω, ἀριστος γίνομαι). Μόνον ὁ ἐνιστ. καὶ ὁ ἀοριστ. ἠρίστευσα.

ἀριστοποιοῦμαι (ἀριστῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. ὁ ἵναστ. σπαν. καὶ μετὰ παθ. διαθ. μέσ. τὰ ἀριστοποιούμενα, παρατ. μέσ. ἠρίστοποιούμην, μέλλ. μέσ. ἀριστοποιήσομαι, ἄορ. μέσ. ἠρίστοποιουσάμην καὶ ὑπερσ. μέσ. ἠρίστοποιήμην.

ἀρχέω-ῶ (ἐξαρχῶ, φθάνω), παρατ. ἤρχουν, μέλλ. ἀρχέσω, ἄορ. ἤρχεσα. Παθ. ἀρχεῖται μόνον, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐκ, ἐπί, διὰ, πρὸς. Ἀρχ. δὲ ῥίζ. ἦτο ἀρχεσ-, διὰ τοῦτο ὁ ἀρχέσω καὶ ἤρχεσα δὲν ἐκτείνουσι τὸ ε, διότι προήλθον ἐκ τῶν ἀρχέσ-σω, ἤρχεσ-σα κατ' ἀπλοποίησιν τῶν δύο σ, εἰς δὲ τὸν ἑνεστώτα μεταξὺ δύο φωνηέντων τὸ σ ἀπεβλήθη.

ἀρμόττω (προσαρμόζω, συνάπτω, ἐφαρμόζω) καὶ σπανίως **ἀρμόζω**, παρατ. ἤρμωτον, μέλλ. ἀρμόσω, ἄορ. ἤρμωσα. Παθ. **ἀρμόττομαι**, ἄορ. παθ. ἤρμωσθην, παρακ. παθ. ἤρμωσμαι. Μέσ. **ἀρμόττομαι**, μέσ. ἄορ. συνήρμωσάμην, καὶ παρακ. μέσ. ἤρμωσμαι. Ρημ. ἐπίθ. ἀνάρμωστος, εὐάρμωστος, συναρμωστέος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. ἀρμόττω (καὶ προσ-, συν-), ἤρμωτον (καὶ συν-), ἀρμόσω (καὶ συν-), ἄορ. ἤρμωσα (καὶ συν-, προσ-, ἐφ-, περι-), ἄορ. παθ. ἤρμωσθην (καὶ συν-), παρακ. ἤρμωσμαι (καὶ συν-, προσ-). Ρίζ. ἀρμόγ-, ἀρμόζω (=ἀρμόγ-ω), ῥημ. παράγ. μεταγενέστερα ἀρμογή, ἐφαρμογή, συναρμογή.

ἀρνεόμαι-οὔμαι (ἀρνοῦμαι) καὶ **ἐξαρνοῦμαι**, ἀπαρνοῦμαι, Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. ἤρνούμην καὶ ἐξηρνούμην, μέλλ. μέσ. ἀπαρήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἤρνήθην (καὶ ἀπ-, ἐξ-) καὶ μέσ. ἄορ. σπανιώτερος ἤρνησάμην, παρακ. ἤρνημαι. Ρημ. παράγ. ἀρνησις καὶ ἐπίθ. ἐξαρνος, ἀπαρνος.

ἄρνωμαι (λαμβάνω), Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., τοῦ ὁποῦτος ἄπαντ' ὁ μόνον ὁ ἑνεστώς. Σύνθετον ἐπίθ. μισθ-αρνος.

ἀρόω-ῶ (ἀροτρίῳ, ὀργώνω). Μόνον ὁ ἑνεστώς καὶ ὁ ἄριστ. ἀρήρσα. Παθ. ἀροῦμαι. Ρημ. παράγ. [ἀροτος], ἀρουρα, [ἀροτρον].

ἀρπάζω (ἀρπάζω), παρατ. ἤρπαζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἤρπάσομαι, (καὶ δι-) καὶ μέλλ. ἐνεργ. ἀρπάσω, ἄορ. ἤρπασα, παρακ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρατ. δι-ἤρπαζόμην, μέλλ. παθ. διαρπασθήσομαι, ἄορ. παθ. ἤρπάσθην.

παρκ. ἄρπασμαι, ὑπερσ. ἐξηρπάσμην καὶ διηρπάσμην. **ῥημ.** παρ. ἀγάρπαστος. **ῥημ.** παράγ. ἀρπαγή, ἀρπασμός, ἄρπασμα, ἄρπαξ.

ΣΗΜ. Ὁ ἀρπάζω (καὶ ἄν-, ἄφ-, προ-, σπν-, δι-, προαν-), ὁ ἤρπασα (καὶ ἄν-, ἄφ-, συν-, δι-, εἰσ-, ὑφ-), ὁ ἤρπακα (καὶ ἄν-, δι-, συν-), ὁ ἀρπάσομαι (καὶ ἄν-, ἄφ-, δι-), ὁ ἤρπάσθην (καὶ ἄν-, ἄφ-, εἰς-, δι-, ὑφ-), ὁ ἤρπασμαι (καὶ ἄν-, ἄφ-, δι-). **Ῥιζ.** ἀρπαγ-, ἀρπάζω (=ἀρπάγ-ω) καὶ ἀρπαδ-, ἐξ οὗ ἀρπασ-μός, ἀρπασ-μα

ἄρρωστέω-ω (εἰμὶ ἄρρωστος), παρκτ. ἠρρώστουν καὶ ἄρρῳστέησα. **ῥημ.** παράγ. ἀρρώστημα.

ἀρτῶω-ω (προσαρτῶ, κρεμῶ). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος ἀπαρτῶ, μέλλ. ἀπαρτήσω, ἄρρ. ἤρτησα καὶ ἀνήρτησα, ἐπῆρτησα. **Παθ.** ἐξαρτῶμαι, παρκτ. παθ. ἤρτημαι. **Μέσ.** ἀναρτῶμαι καὶ ἀπαρτῶμαι, μέλλ. μέσ. ἐξαρτήσομαι καὶ ἀναστήσομαι, ἄρρ. μέσ. ἀνηρτησάμην, παρκτ. μέσ. ἤρτημαι, ὑπερσ. μέσ. ἀνήρτημην.

ΣΗΜ. Ὁ παρκτ. ἤρτημαι (καὶ ἄπ-, ἐξ-, ἄν-, προσ-, ἐπ-, συν-), ῥημ. παρ. μεταγενέστερα ἄρτάνη, ἐξάρτημα, παράρτημα, προσάρτημα, προσκρτ. ἀνάρτησις, ἐξάρτησις.

ἀρτῶω (συναρμολῶ, εὐτρεπίζω). Μόνον σύνθετος ἐξαρτῶ, παρκτ. ἐξηρτούν. **Παθ.** ἐνεστ. ἐξαρτῶμαι, ἄρρ. ἐξαρτῶεις, παθ. παρκτ. ἐξήρτημαι καὶ κατήρτημαι. **Μέσ.** ἐξαρτῶμαι, παρκτ. ἐξηρτούμην, μέλλ. μέσ. ἐξαρτήσομαι, ἄρρ. μέσ. ἐξηρτούσμην, παρκτ. μέσ. ἐξήρτῶμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξηρτούμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ μακρόν, ῥημ. παράγ. μεταγ. ἄρτυμα, ἄρτυσις, ἐξάρτυσις, κατήρτυσις.

ἀρῶω (ἀντλῶ). Μόνον ἑ ἐνεστώως καὶ ὁ ἄρρ. ἤρῃσα. **Μέσ.** ἀρῶμαι καὶ μέσ. ἄρρ. ἠρῶσάμην.

ΣΗΜ. Τὸ υ πανταχοῦ εἶναι βραχύ, ὑπάρχει καὶ ἐνεστώως ἀρῶ μεταγενέστερος ὡς καὶ τὰ ῥημ. παράγ. ἄρυσσις, ἀρυστήρ καὶ ἀρῆτήρ.

ἀρχῶ (ποιῶ ἀρχήν, εἰμὶ πρωταίτιος, ἐξουσιάζω) (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, προῦπ-), παρκτ. ἤρχον (καὶ σύνθετος ἐξ-, ἐπ-, κατ-, ὑπ-, συν-, προσυπ-), μέλλ. ἀρξω (καὶ σύνθετος ἐξ-, ὑπ-), ἄρρ. ἤρξα, (καὶ σύνθετος ἐπ-, ὑπ-, κατ-). **Παθ.** ἀρχομαι (ἐξουσιάζομαι), παρκτ. ἠρχόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀρξομαι, ἄρρ.

παθ. ἤρχθην, παρακ. παθ. σύνθετος (ὑπ-, ἐν-, κατ-, προῦπ-) ἤρ-
μαι, ὑπερσ. παθ. ὑπήρχμην. Μέσ. ἀρχομαι (ἀρχίζω) (καὶ σύν-
θετ. ἀπ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ἤρχόμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέλλ.
μέσ. ἀρξομαι, ἀόρ. μέσ. ἤρξάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-, κατ-,
συγκατ-), παρακ. μέσ. ἤρξμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναρχτος, ἀρκτηόν,
ἐπαρκτηόν. Ῥημ. παράγ. ἀρχή καὶ σύνθ. ἑπαρχος, ταξιάρχος,
ἐπαρχος, γυντασι-άρχης καὶ-άρχης, κτλ.

ἀσθεύω-ω (εἶμαι ἀσθενής, φέρομαι ἀσθεῶς πρὸς τὸν Θεόν),
(καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἡσέβουν, ἀόρ. ἡσέθησα, παρακ. ἡσέ-
θηκα, ὑπερσ. ἡσέθηκειν. Παθ. ἀσθεύομαι, ἀόρ. ὑποτ. ἀσθηθῆναι,
παρακ. ἡσέθηται καὶ μετοχ. τὰ ἡσθημένα. Ῥημ. παράγ. ἀσέθημα.

ἀσθενέω-ω (εἶμαι ἀσθενής). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ παρατ. ἡ-
σθένουν καὶ ὁ ἀόρ. ἡστέθησα εἶναι εὐχρηστοί.

ἀσθενώ-ω (καίω τινὰ ἀσθενῆ). Μόνον ὁ μέλλ. ἀσθετώσω,
τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περίφρασιν ποιῶ τινὰ ἀσθενῆ.

ἀσκήω-ω (γυμνάζω) (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρατ. ἡσκουν,
μέλλ. ἀσκήσω, (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἀόρ. ἡσκησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-,
προ-, συν-), παρακ. ἡσκηκα, ὑποτ. ἡσκηκώς ὦ, εὐκτ. ἡσκηκῶς
εἶην, ὑπερσ. ἡσκήκειν. Παθ. ἀσχοῦμαι, παρατ. ἡσκούμην, ἀόρ.
παθ. ἡσκήθην, παρακ. ἡσκημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Τὸ μέσον ἀσκά
ἐμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσκητός, ἀνάσκητος, ἀσκητέος, ἀσκητέος.
Ῥημ. παράγ. ἀσκησις, ἀσκήμα, ἀσκητής, ἀσκητικός.

ἀσμενος (χαίρων, ἀγαπῶν). Μετοχή, ἥτις λέγεται καὶ τρισ-
ασμενος, ἔχει δὲ καὶ παραθεστικά ἀσμεναίεστα καὶ ἀσμενέστατα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀδ- μετὰ φιλήs ἐκ τοῦ ποιητ. ἀνδάτω (=ἀν-δ-άνω, ἐκ ριζ.
ἐδ-, ἥτις προσλαμβάνει τὸ πρόσφυμα αν- καὶ μετὰ ἐτέρου ν πρὸ τοῦ χα-
ρακτηῆρος), ἀσ-μενος (=ἀδ-μενος, προβλ. καὶ τὸ ποιητ. ἀλ-μενος ἐκ τοῦ
ἀλλομαι κτλ.).

ἀσπάζομαι (χαίρετίζω, φιλῶ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθί-
σεως. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἀντ-, ὑπερ-), παρατ.
ἡσπάζομην, μέλλ. μέσ. ἀσπάσομαι καὶ ἀόρ. μέσ. ἡσπασάμην.
Ῥημ. ἐπίθ. ἀσπαστός, ἀσπαστίες. Ῥημ. παράγ. ἀσπασμός.

ἀστροφάπτω (λάμπω, κάμνω ἀστροπῆν, ἀστροφάπτω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἡστροφάπτορ. Ῥημ. παράγ. ἀστροφάπτῃ.

ἀσχημονέω-ῶ (φέρωμαι ἀσχημονῶς), παρατ. ἡσχημονέουν, μέλλ. ἀσχημονήσω καὶ ἀόρ. ἡσχημονήσῃ.

ἀτακτέω-ῶ (φέρωμαι ἀτάκτως, δὲν ἔχω πειθαρχίαν). Μόνον ὁ ἐνεστώς εἶναι εὐχρηστος.

ἀτιμάζω (ὕβριζω), παρατ. ἡτίμαζον, μέλλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἡτίμασα, παρακ. ἡτίμακα. Παθ. ἀτιμάζομαι, ἀόρ. ἡτιμάσθην, παρακ. ἡτίμασμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτιμαστέον.

ἀτιμῶω-ῶ (κάμνω τινὰ ἄτιμον, ἀποστερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιῶν). Μόνον ὁ ἐνεστώς, μέλλ. ἀτιμῶσω, ἀόρ. ἡτιμῶσα καὶ παρακ. ἡτίμακα. Παθ. ἀτιμῶμαι, μέλλ. παθ. ἀτιμωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡτιμώθην, παρακ. ἡτιμῶμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. ἡτιμώσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτιμωτέον.

ἀττικίζω (λαλῶ ἀττικιστὶ ἢ μιμοῦμαι τὰ ἥθη τῶν Ἀττικῶν), παρατ. ἡττικίζον καὶ ἀόρ. ἀττικίσαι. Ῥημ. παράγωγ. ἀττικισμός καὶ ἐπίρρ. ἀττικιστὶ.

ἄττω (κινεῖσθαι) καὶ **διἄττω** καὶ ἀόρ. ἤτσα (ὅστις καὶ σύνθετος ἀν-, ἐπ-, προσεξ-).

ἀτυχέω-ῶ (δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡτύχουν, μέλλ. ἀτυχήσω, ἀόρ. ἡτύχησα καὶ παρακ. ἡτύχηκα. Παθ. μόνον κατ' ἀόρ. τὰ ἀτυχηθέντα (= τὰ ἀτυχῶς πραχθέντα) καὶ παρακ. τὰ ἡτυχημένα (= τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα). Ῥημ. παράγ. ἀτύχημα.

αὐαίνωμαι (ξηραίνωμαι). Μόνον ἡ ὑποτ. αὐαίνεται, ἡ εὐκτ. αὐαίνοιτο, τὸ ἄπαρ. αὐαίνεσθαι, μετοχ. τὰ συναναιρόμενα καὶ παρατ. ἡαίνετο ἢ ἐξηναίνετο.

αὐθαδεύομαι (φέρωμαι αὐθαδῶς, αὐθαδιάζω). Ἀποθ. Μόνον ἡ μετοχὴ αὐθαδιζόμενος καὶ ἀπανθαδιζόμενος.

αὐδέω-ῶ (παίζω τὸν αὐλόν), παρατ. ἡύλουν, ἀόρ. ἡύλησα. Παθ. παρατ. ἡύλούμην. Μέσ. αὐλούμαι, παρατ. μέσ. ἡύλούμην. Ῥημ. παράγ. αὐλημα, αὐλησις, αὐλητής, αὐλητής.

αὐλίξομαι (μάνδρίζομαι, ἐπὶ τῆς αὐλῆς διακυνκτερεῖσθαι)

Ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος ἐν-, ἔξ-,), παρατ. ἠύλιζομην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠύλισθην (καὶ σύνθετος ἐν-, κατ-) καὶ ἄορ. μέσ. συνθίστερος ἠύλισάμην (καὶ σύνθετος ἐν-, ἐπ-).

αὖξω (αὖξανω, αὐρατώ) (καὶ σύνθετος συν-) καὶ αὐξάται σπάνιος (καὶ σύνθετος ἐπ-), παρατ. ἠύξον, μέλ. αὐξήσω, ἄορ. ἠύξῃσα (καὶ σύνθετος ἐπ-, ἐν-), παρακ. ἠύξηκα. Παθ. αὐξομαι καὶ αὐξάομαι, παρατ. ἠύξανόμην καὶ ἠύξόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. αὐξήσομαι καὶ παθ. αὐξηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἠύξῃθην (καὶ συν-), παρακ. παθ. ἠύξῃμαι (καὶ ἐπ-), ὑπερσ. παθ. ἠύξῃτο. Μέσ. αὐξομαι καὶ αὐξάομαι, παρατ. μέσ. ἠύξανόμην, μέλλ. μέσ. αὐξήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠύξῃθην, παρακ. μέσ. ἠύξῃμαι. Τῷ μέσον καὶ ἀνακλιθυ. αὐξάτω ἐμαυτὸν. Ῥημ. παράγ. αὐξήσεις.

ΣΗΜ. Ὁ αὐξομαι (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), ὁ αὐξάομαι (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-, ὑπερ-). Ῥίζ. αὖξ-, ἥτις λαμβάνει τὸ πρόσφυμα ε καὶ ἀν. Παραγ. ῥημ. μεταγενέστερα αὐξήτης, ἀναύξητος, αὐξητέον, αὖξημα.

αὐτομολέω-ῶ (γίνομαι αὐτόμολος, λιποτακτῶ), παρατ. ἠυτομόλουν, ἄορ. ἠυτομόλησα καὶ ὑπερσ. ἠυτομολήκειν καὶ ἀπηντομολήκειν.

αὐτονομιέομαι-οῦμαι (εἶμαι αὐτόνομος, αὐτοδιοίκητος) Ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., ἀπαντᾷ δὲ τὸ αὐτονομεῖσθαι καὶ ἡμιτοχ. αὐτονομούμενος.

αὐτοσχεδιάζω (ἐξ αὐτοσχεδίου πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἀπηντοσχεδίασα. Ῥημ. ἐπίθ. αὐτοσχεδιαστὸς, ῥημ. παράγ. αὐτοσχεδιασμός, αὐτοσχεδιαστής.

αὔω (ἀνάπτω, στεγνάνω, ξηραίνω). Μόνον τὸ σύνθετον ἐναυῶ καὶ ὁ μέσ. ἄορ. ἐναύσασθαι ἀπαντᾷ.

ἀφανέζω (κάμνω τι ἀφανές, καταστρέφω), παρατ. ἠφάνισον, μέλλ. ἀφανίσω, ἄορ. ἠφάνισα, παρακ. ἠφάνισα. Παθ. ἀφανίζομαι, παρατ. παθ. ἠφανίζόμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. ἠφανίσθην, παρακ. παθ. ἠφάνισμαι, ὑπερσ. ἠφανίσμην. Μίσ. ἀφανίζομαι (=καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀφανῆ). Ῥημ. ἐπίθ. ἀφανιστέος, ῥηματ. παράγ. ἀφάνις.

ἀφικνοῦμαι ὅρα ἐκνοῦμαι.

ἄφροντιστέω-ω (εἰμι ἄφροντις, δὲν φροντίζω). Μόνον ἔνεστώς ἀπαντᾷ.

ἀφυλακτέω-ω (δὲν φυλάττω, ἀμειλῶ). Μόνον ἔνεστώς ἀπαντᾷ.

ἀχαριστέω-ω (εἰμαι ἀχάριστος καὶ δὲν χαρίζομαι εἰς τινα). Μόνον ἔνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἀχαριστήσας.

ἄχθομαι (δυσχερστοῦμαι, λυποῦμαι). Ἀποθ. Μόνον ἔνεστώς (δοτις καὶ σύνθετος συνάχθομαι), παρατ. ἤχθομην (καὶ σύνθετος συνηχθόμην), μέλλ. μέσ. ἀχθέσομαι καὶ συναχθέσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἤχθεσθην καὶ συνηχθέσθην. Ῥημ. οὐσ. ἀχθηδών.

ἀψευδέω-ω (δὲν ψεύδομαι, εἰμαι ἀληθής). Μόνον ἔνεστώς ἀπαντᾷ.

B

βαδίζω (πορεύομαι ταχτικῶς), παρατ. ἐβάδιζον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἄορ. ἐβάδισα καὶ διεβάδισα. Ῥημ. παράγ. βάδισις, βάδισμα, βαδιομός.

βαθύνω (κάμνω τι βαθύ). Μόνον ὁ μέλλ. βαθυνῶ καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἄορ. βαθῦναι.

βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι), παρατ. μόνον σύνθετος—ἐβαινον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος—βήσομαι, ἄορ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος—ἔβην, ὑποτ.—βῶ, εὐκτ.—βαίην, προστ.—βῆθι, ἀπαρ.—βῆναι, μετοχ.—βάς, παρακ. βέβηκα, τοῦ δὲ ποίου ἀπαντῶσι καὶ συνηρημ. τύποι, ὑποτακτ. ἐμβεδῶσι, μετοχ. βεβῶτες, τοὺς προδιαβεβῶτας καὶ θηλ. τὴν βεβῶσαν, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—ἐβεβήκειν, ἢ εὐκτ. κατὰ περιφρασιν—βεβηκώς εἶην (μετὰ τῆς κατὰ, διὰ, σύν, παρά). Παθ. ἀναβαίνομαι, καταβαίνομαι καὶ παραβαίνομαι, ἄορ. παθ. ἀνεβάθην, παρεβάθην καὶ συνεβάθην, παρακ. παθ. ἀναβέδᾰμαι, παραβέδᾰμαι καὶ ξυμβέδᾰμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἄβατος, ἀξύμβατος, ἀνέμβατος, ἰσόβατος, εὐδατος, εὐδιάβατος, ἀράμβατος, διαβατός, ἰσοβατός.

προσβατός, υπερβατός, επιβατός, καταβατός, διαβατός, υπερ-
βατός. Τημ. οὐς. βάσις, βῆμα, ἀνάβας, ἀναβάτης, διάβα-
σις, διαβήτης, διαβατήριος, ἔκβας, ἀπόβας, εἰσβάσις, ἐπι-
βάσις, ἐπιβάτης, πρόβας, πρόβατον, πρόσβας, σύμβας, κα-
τάβας, καταβάτης, μετάβας.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστώς βαίνω καὶ σύνθετος (προσ-, ὑπερ-, ἐκ-, ἀπο-, προ-,
εἰς-, ἐπι-, παρα-, ἐπεισ-), ὁ ἔβαινον (μετὰ τῶν ἀπό, διά, κατά, ἀνά, ὑπέρ,
ἐν, σύν, παρά, ἐκ, εἰς, καὶ ἐπίδια-), ὁ -βήσομαι (μετὰ τῶν ὑπό, ἀνά, διά,
παρά, κατά, ἐκ, εἰς, ἐν, ἐπί, πρό, ὑπέρ, σύν, καὶ προσανα-, ἐπανα-), ὁ
-ἔβην (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, εἰς, ἀνά, κατά, ὑπέρ, παρά, διά, σύν, ἀπό, ἐπί,
πρό, πρὸς, ἄμφι, συνδι-, ἐπεν-, συναν-, ἀντιδι-, ἐπαν-, προδι-, ἐπεξ-), ὁ βέ-
θηκα (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, πρό, ὑπό, ἀπό, διά, κατά, πα-
ρά, σύν, ὑπέρ καὶ ὑποκατα), ὁ ἐβεθήκειν (μετὰ τῶν ἀνά, κατά, διά, σύν).
Ῥίζ. βεν-, βγ-, εἴ οὐ βα-, καὶ βγ' = βυν-, βαινῶ (= βάν-τω).

βάλλω (ρίπτω), παρκατ. ἔβαλλον, μέλλ. βαλῶ, ἄορ. ἑ'. ἔβα-
λλον, παρκατ. βέβληκα, ὑπερσ. μόνον σύνθετος—ἐβεβλήκειν (μετὰ
τῶν εἰς, ἐν, σύν, διά, ἐκ, ὑπέρ). Παθ. βάλλομαι, παρκατ. παθ.
ἐβαλλόμην (καὶ κατ-) μέλλ. παθ. βληθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐβλή-
θην, παρκατ. παθ. μόνον σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. παθ. μόνον
σύνθετος—ἐβεβλήμην, εὐκτ. μονολεκ. διαβεβλήσθε καὶ διαβε-
βλημένος εἴην, μετ' ὅλ. μ. διαβεβλήσομαι καὶ διαβεβλημένος
ἴσομαι. Μέσον σύνθετον—βάλλομαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, πρό,
μετά, παρά, περί, σύν, ὑπέρ καὶ ἐπεμ-), παρκατ. μέσ. σύνθετος
—ἐβαλλόμην (μετὰ τῶν ἀνά, πρό, μετά, περί, σύν, ὑπέρ), μέλλ.
μέσ. σύνθετος—βαλοῦμαι (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, μετά, περί, σύν,
ὑπέρ), μέσ. ἄορ. ἑ' ἐβαλλόμην (καὶ σύνθετος μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό,
ἐν, εἰς, παρά, μετά, πρό, περί, σύν, ὑπέρ, ὑπό, προπαρ-, προσπερι-),
παρκατ. μέσ. σύνθετος—βέβλημαι, ὑπερσ. μέσ. σύνθετος—ἐβε-
βλήμην. Τημ. ἐπίθ. ἀπόβλητος, ἀτυπέρβλητος, μεταβλητέον,
καταβλητέον, ἐμβλητέον, ἐκβλητέον, ἐπεμβλητέον, ἀποβλητέος,
ἐποβλητέος, ῥημ. παράγ. βολή, βέλος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ'
ἀναλυσιν ὑποβάλλω καὶ ἐμβάλλω ἐμαυτὸν καὶ περιβάλλουσιν
ἐλλήλους.

ΣΗΜ. Ὁ βάλλω (καὶ σύνθετος ἐμ-, ἐπι-, εἰς, ἀντι-, συμ-, ὑπερ-, κατ-

α-, δι-, δια-, ἀπο-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, προσ-, κατα-, περι-, ἐπι-, ἐπι-
 α-, ἀντιπαρ-, ἀνθυπο-, συνδια-), ὁ βάλλω (καὶ σύνθετος ἀπο-, προσ-, εἰς-,
 δια-, ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, κατα-, ἐμ-, μετα-, ἀνα-, παρα-), ὁ ἐβαλον (καὶ σύν-
 θετος ἀπο-, εἰς-, ἐν-, ἐπι-, ἐξ-, δι-, κατ-, συν-, παρ-, περι-, ὑπ-, ὑπερ-, προσ-,
 παρην-, ἀντεν-, συνεν-, προσπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), ὁ βέβληκα (καὶ σύν-
 θετ. προ-, περι-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-, μετα-, ἐμ-, δια-, κατα-, προσ-, συμ-,
 εἰς-, παρακατ-), ὁ βάλλομαι (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐμ-, δια-, ἐπι-, ὑπερ-,
 παρα-, ἐκ-, ἀνα-, προ-, μετα-, συνδια-, προσ-), ὁ βληθήσομαι (καὶ σύνθετος
 δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-), ὁ ἐβλήθη (καὶ σύνθετος προ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν-, εἰς-,
 ὑπερ-, ἐν-, ἀντ-), ὁ βέβλημαι (μετὰ τῶν συμ-, ἐμ-, προ-, δια-, κατα-, ἀ-
 να-, μετα-, ἐπι-, παρα-, ὑπο-, περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-), ὁ ἐβεβλήμην
 (μετὰ τῶν δι-, ἐξ-, περι-, μετ-). Τὸ βάλλω ὅταν μὲν σημαίνει τὸ κτυπῶ,
 ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ σημαίνει τὸ ὀπίτω κάτω, ἔχει παθητ. τὸ
 πίπτω.

βάπτω (βυθίζω, πλύνω, χρωματίζω) καὶ ἄορ. ἔβαψα. Παθ.
 ἐμβάπτεσθαι καὶ ἄορ. παθ. ἐβόθην. Ῥημ. ἐπιθ. βαπτός, παράγ.
 ῥηματ. βαφεύς, βάμμα, ἔμβαμμα.

βαρύνω (προξενῶ βάρος). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Παθ. βα-
 ρύνομαι, παρατ. ἐβαρυνόμην, ἄορ. παθ. ἐβαρύνθην καὶ παρακ.
 βεβάρημαι (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου βαρέω).

βασανίζω (δοκιμάζω, διακρίνω, ἐξετάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς
 (δοτὶς καὶ σύνθετος δια-), παρατ. ἐβασάνιζον, μέλλ. βασανίσω,
 ἄορ. ἐβασάνισα (καὶ σύνθετος δι-). Παθ. βασανίζομαι (ἀνακρί-
 νομαι, δοκιμάζομαι), ἄορ. παθ. ἐβασανίσθην (καὶ σύνθετος δι-),
 παρακ. παθ. βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὀλ. μ. βεβασανισμένος
 εἶσμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀβασάνιστος, βασανιστέος, βασανιστίον.
 Ῥημ. παράγ. βασανιστής.

βασιλεύω (εἰμὶ βασιλεύς), παρατ. ἐβασίλευον, μέλλ. βασι-
 λεύσω, ἄορ. ἐβασίλευσα. Παθ. βασιλεύομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀβα-
 σίλευτος, ῥημ. παράγ. βασιλεία.

βεβαιόω-ῶ (βεβαιώνω), παρατ. ἐβεβαίουν, μέλλ. βεβαιώ-
 σω, ἄορ. ἐβεβαίωσα. Μέσ. βεβαιούμαι τι, μέλλ. μέσ. βεβαιώ-
 σομαι, ἄορ. μέσ. ἐβεβαιωσάμην. Παθ. μόνον ἄορ. ἐβεβαιώθηκα.
 Ῥημ. παράγ. βεβαιώσις.

βήττω (βηχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ σπανίως.

ΣΗΜ. Ῥιζ βηχ-, βήττω (=βήχ-τω), βήξ (ἡ καὶ ὁ).

βιάζομαι (στενοχωρῶ καὶ στενοχωροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ μέσης καὶ παθ. διαθ. Μέσ. βιάζομαι (καὶ προσ-, εἰς-, δια-), παρ.τ. μέσ. ἐβιάζομην, μέλλ. μέσ. βιάσσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐβιάσσομην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, προ-), παρ.κ. μέσ. βεβίασμαι. Παθ. βιάζομαι, παρ.τ. ἐβιάζομην, ἀόρ. παθ. ἐβιάσθην (καὶ σύνθ. προς-, ἀπ-), παρ.κ. παθ. βεβίασμαι. Ῥημ. παρ.άγ. βιαστικός.

βεδιάζω (ἀναβιάζω). Μόνον σύνθετον ἀπαντᾷ—διδιάζω (μετὰ τῶν ἀνά, διά, ἐν, εἰς, ἐκ, μετά, πρὸς, σύν, καὶ τῶν συνεκ-, ἀντεκ-, συνδια-), παρ.τ. σύνθετος—ἐβιβάζοιτο (μετὰ τῶν ἀνά, δια-, ἐκ, εἰς, κατὰ, πρὸ, σύν), μέλλ. συνηρημ. σύνθετος—διβιάσω, -ῶς, -ῶν, κτλ. (μετὰ τῶν διά, ἐν, πρὸς), ἀόρ. σύνθετος—ἐβιβάσσα (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, εἰς, κατὰ, μετά, πρὸ, πρὸς, σύν, ὑπὲρ καὶ τῶν ἀνταν-, ἐπαν-, ἀντεν-, μετεν-, συνδι-). Παθ. διαβιβάζομαι καὶ ὑποβιβάζομαι. Μέσ. ἀναβιβάζομαι τινα, μέλλ. συνηρημ. ἀναβιβιάσσομαι, ἀόρ. ἀναβιβιάσσομην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

[**βιβρώσκω**] (= τρώγω). Μόνον ὁ παρ.κ. βέβρωκα καὶ καταβέβρωκα καὶ παθ. παρ.κ. διαβεβρώσθην καὶ καταβεβρωμένον. Ῥημ. ἐπιθ. βρώτος, ἡμίβρωτος, παρ.άγ. ῥημ. βρώμα, βρώσις. Τὰ ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω.

βιοτεύω (ζῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. βιοτεύσω. Ῥημ. παρ.άγ. βιοτή, βιοτικός, ἀποχειροβιότος.

βιάω - ὦ (ζῶ). Ὁ ἐνεστώς καὶ παρ.τ. ἑλλεῖπει ἀναπληροῦμαι ὑπὸ τοῦ βιοτεύω καὶ ζῶ, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. βιάσομαι (καὶ σύνθετος διακ-, συμ-), ἀόρ. β' ἐδίωκ (καὶ σύνθ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, συν-), ὑποτ. βιάω, -ῶς, ῶ, κτλ., εὐκτ. βιάωην, κτλ., προστ. ἑλλεῖπει, ἀπαρέμφ. βιάωμαι, μετοχ. βιώσας, παρ.κ. βεβίασκα (καὶ σύνθετος διακ-, συμ-). Παθ. παρ.κ. βεβιώται, ὁ βεβιωμένος βίος καὶ τὰ βεβιωμένα. Ῥημ. ἐπιθ. βιωτός, ἀβιώτος, βιωτέος, -έον, διαβιωτέον.

βιάσκομαι (ζωντανεύω τινά, ζωγονῶ). Ἀποθετ. Μόνον σύνθετον ἀναβιάσκομαι (ἀναζωγονῶ), παρ.τ. ἀναβιβάσσομαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἀναβιβάσσομαι.

βλακεύω (ἀμελῶ, ἀκίνητῳ) καὶ ᾄρ. **κατεβλάκυσσα**. Ῥη-
ματ. παράγωγ. **βλακεία**.

βλάπτω (βλάπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. **έβλαπτον**,
μέλλ. **βλάβω**, ᾄρ. **έβλαψα** (καὶ σύνθετ. κατα-), παρακ. **βέβλαφα**
καὶ **καταβέβλαφα**, εὐκτ. **καταβεβλαφώς** εἴην. Παθ. **βλάπτομαι**,
παρατ. **έβλυπτόμην**, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. **βλάβομαι** καὶ συνη-
θέστ. παθ. μέλλ. **βλαθήσομαι**, ᾄρ. παθ. **έβλάφθην** καὶ συνηθέστ.
έβλάβην, παρακ. **βέβλαμμαι** (καὶ σύνθετ. κατα-). Μέσον αὐτοπαθ.
βλάπτω ἐμαυτόν. Παράγ. ῥημ. **βλάβης**.

βλαστάνω (ἐξάγω βλαστόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύν-
θετος ἀνα-, παρα-), ᾄρ. β' εὐκτ. **βλάστοι** καὶ ὑπερσ. **ἐπεβλα-**
στήκει.

βλασφημέω - ὤ (ὕβριζω), παρατ. **έβλασφήμουν**, ᾄρ. **έβλα-**
σφήμισα, παρακ. **βεβλασφήμηκα**.

βλέπω (ρίπτω τὰ βλέμματα). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύν-
θετος ἀπο-, εἰς-, ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, ἀντι-, ἀνα-), παρατ.
έβλεπον (καὶ ἀπο-, ὑπο-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. **βλέβομαι** (καὶ ἀντι-,
ὑπο-), ᾄρ. **έβλεψα** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐν-, ἐπι-, ἀντι-, ἀν-, δι-,
περι-, προσ-, ὑπο-). Ῥημ. ἐπίθ. **περιβλέπτος**, **βλεπτέος**, -έον, ἀπο-
βλεπτέον. Ῥημ. παράγ. **βλέμμα**.

βοῶ - ὤ (φωνάζω). Ὁ ἐνεστώς καὶ σύνθετος (ἀνα-, δια-,
ἐκ-, ἐμ-, ἐπι-, κατα-, παρα-), παρατ. **έβόων** (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπο-,
κατ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. **βοήσομαι** (καὶ σύνθετος ἀνα-),
καὶ ᾄρ. **έβόησα** (καὶ σύνθετος ἀν-, ἐν-, ἐπι-, συναν-). Παθ. μόνον
κατὰ παρακ. **διαβεβόηται**. Μέσ. **ἐπιβοῶμαι** καὶ **διαβοῶμαι**. Ῥημ.
ἐπίθ. **περιβόητος**, **ἐπιβόητος**.

βοηθew - ὤ (μετὰ βοῆς τρέχω ὑπέρ τινος), παρατ. **έβοήθουν**,
μέλλ. **βοηθήσω**, ᾄρ. **έβοήθησα**, παρακ. **βεβοήθηκα**, ὑποτ. **βεβοή-**
θηκώς ὤ, εὐκτ. **βεβοηθηκώς** εἴην, ὑπερσ. **έβεβοηθήκειν** (καὶ προσ-) καὶ
βεβοηθηκώς ἦν. Τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ παρακ. **βεβοήθη-**
ται. Ῥημ. ἐπίθ. **βοηθητέον**. Ῥημ. παράγ. **βοηθητικός**.

ΣΗΜ. Το **βοηθῶ** (καὶ ἀντι-, ἐκ-, ἐπι-, προσ-) ὁ **έβοήθουν** (καὶ ἐξ- παρακ.
προσ-), ὁ **βοηθήσω** (καὶ ἐπι-, προσ-, συμ-), ὁ **έβοήθησα** (καὶ ἀντι-, ἐξ-

ἐπ-, παρ-, προσ-, συν-, ἐπεξ-), ὁ βοσκήθηκα (καὶ παρ-, προσ-, συμ-) ἰφθρ. οὐσιαστ. βοήθεισα.

Βόσκω (βόσκω) καὶ βόσκομαι μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. βοτός, εὐ-
βοτος, μηλόβοτος, ῥημ. παράγ. βόσκημα.

Βουλεύω (εἰμί βουλευτής, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι) (καὶ
σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-. συνεπι-), παρατ. ἐβούλευον (καὶ σύν-
θετος ἐπ-, συν-), μέλλ. βουλεύσω (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-),
ἄορ. ἐβούλευσα (καὶ σύνθετος ἐπ-, προ-, συν-, ἀντεπ-), παρακκ.
βεβούλευκα (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-), ὑπερσ. μόνον. προεβουλεύ-
σασθαι. Παθ. βουλεύομαι (καὶ σύνθετος ἐπι-, συμ-, προεπι-),
παρατ. παθ. ἐπεβουλευόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθητ. ἐπιβουλεύ-
σομαι, ἄορ. παθ. ἐβουλεύθην (καὶ σύνθετος ἐπ-, συν-), παρακκ.
παθ. βεβούλευμαι (καὶ σύνθετος προ-, ἐπι-, συμ-). Μέσον βουλευέ-
μα, (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, μετα-, συμ-), παρατ. μέσ. ἐβου-
λευόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. βουλεύσομαι (καὶ σύν-
θετ. μετα-), ἄορ. μέσ. ἐβουλεύσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-, συν-),
παρακκ. μέσ. βεβούλευμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπροβούλευτος, ευεπιβου-
λευτος, δυσεπιβούλευτος, βουλευτέος, συμβουλευτέος. Ῥημ.
πaráγ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτήριον, βουλευτής. Βου-
λευτικός.

Βούλομαι (ἐπιθυμῶ) (καὶ σύνθετον συμ-), παρατ. ἐβούλο-
μην (καὶ ἡβουλόμην), μέλλ. μέσ. βουλήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ.
ἐβουλήθην (καὶ σύνθετος συν-), παρακκ. βεβούλημαι. Ῥημ. ἐπιθ.
βουλήτός, ἀβούλητος. Ῥημ. παραγ. βούλημα, βούλησις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. βολ-, ἐξ ἧς βόλ-τομαι καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ν βόλλο-
μαι, ἀπλοποιήσει δὲ τοῦ λ καὶ ἐναπληρωματικῇ ἐκτάσει βούλομαι (πρόβ.
βλυμι=δλνυ-μι).

Βρέχω (βρέχω, κάμνω βροχὴν) καὶ ἄορ. ἐβρεξα. Παθ. βρέ-
χομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐβρέχθην. Ῥημ. παραγ βροχή, βρέξις.

Βροντᾶω -ῶ (κάμνω βροντήν). Μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐνεβρον-
τήθη καὶ ὁ παθ. παρακκ. ἐμβεβρόντημαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἐμβρόν-
τητος.

Βράω (ἀναβράω, γέμω, εἰμί γεμάτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΔΗΜ. Τὸ βρώω ἔχει τὸ υ βραχύ, ῥημ. παραγ. μεταγενέστ. βρώσις.

βωμολοχεύομαι (εἰμὶ βωμολόχος, κινῶ γέλωτα, οὐτινας ἀντίθετον εἶναι τὸ σεμνύνομαι), Ἀποθετ., ἀπαντᾷ δὲ μόνον ὁ ἐκαστὸς σπανίως.

Γ

γαμέω-ᾶ (ἐπὶ ἀνδρὸς=νυμφεύομαι), παρ.τ. ἐγάμουν, μέλ. συνηθ. γαμῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας διακρίνεται τοῦ ἐνιστάσθαι), ἄορ. ἔγημα, παρ.κ. γεγάμηκα, ὑπερ. ἐγεγαμήκειν καὶ γεγαμηκῶς ἦν, εὐκτ. γεγαμηκὸς εἶην. Μέσ. γαμοῦμαι (ἐπὶ γυναικὸς συγκατατιθεμένης νά ἔλθῃ εἰς γάμον, ἐπιτρεπούσης ἑαυτὴν τῷ ἀνδρὶ γῆμαι=ὑπανδρεύομαι), μέλλ. συνηρ. γαμοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐγημάμην, παρ.κ. μέσ. γεγάμημαι. ῥημ ἐπίθ. γαμετή.

γαγγύμαι (σπιδρύνομαι, χαίρω), καὶ μέσ. παρ.κ. γεγανγέμετος (ἐκ τοῦ ἄλλως ἀγρήστου γανῶ-ᾶ).

γαυρεύω-ᾶ (καυκιάω, ὑπερηκνεύομαι) καὶ μέσ. γαυριῶμαι (ἐπὶ ἵππου καμπαριῶτα περιπατοῦντος) μόνον.

γαυρόθομαι-εῖμαι (φουσκῶ, ὑπερηκνεύομαι), Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιγαυρωθεῖς.

γεγωνέω-ᾶ καὶ **γεγωνίσκω** (φωνάζω μεγαλοφώνως) εὐρύσκειται μόνον ἡ προστ. γεγωνεῖω, τὸ ἀπικριμ. γεγωνεῖν καὶ ἡ μετοχὴ γεγωνίσκων.

[**γείνομαι**] = γεννῶμαι. Εὐρίσκειται μόνον τοῦ μέσου ἁορίστου [**ἐγειρόμην**] = ἐγέννησα ἢ μετοχὴ γειταμένη (=ρήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=γονεῖς).

γειτονεύω (εἰμὶ γείτων). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις λέγεται καὶ **γειτνιάω-ᾶ** καὶ **γειτονέω-ᾶ**, οὐτινας καὶ παρ.τ. ἐγειτόνουν καὶ ῥημ. παραγ. γειτόνημα.

γελᾶω-ᾶ (γελῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ὅστις καὶ σύνθετος κατα-, δια-, ἐκ-, προσ-, ἐπεγ-), παρ.τ. ἐγέλων (καὶ σύνθετος κατ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γελᾶσθαι (καὶ σύνθετος κατ-), ἄορ. ἐγέλῃσα (καὶ κατ-, ἐπ-, ἀν-, ἐξ-). Παθ. καταγελῶμαι,

ἀόρ. παθ. ἰσχυράσθην καὶ συνηθέστ. κατεγυλάσθην. Πρμ. ἐπιθ. καταγυλάστος καὶ ὑπερκαταγυλάστος.

ΣΗΜ. Τὸ γυλάω-ω ἔχει τὸ α πανταχοῦ βραχύ.

γελωτοποιέω-ω (προξενῶ γέλωτα). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ἄλλως λέγεται κατὰ περίφρασιν γέλωτα ποιῶ καὶ παρέχω.

γέμω (εἶμαι γεμῆτος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἔγεμον.

γεμίζω (γεμίζω, κάμνω τι γεμῆτον). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐγέμισα. Μίσ. γεμίζομαι. Παθ. μόνον κατ' ἀόρ. ὑπεργεμίσθην καὶ παθ. παρακ. γεγεμισμένος.

γενεαλογέω-ω (ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀόρ. γενεαλογήσας. Ἀόρ. παθ. τὰ γενεαλογηθέντα.

γενεαλόσκω (ἀρχίζω νὰ ἐβγάζω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γενεάω-ω (ἔχω γένεια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

γεννάω-ω (παράγω τέκνα· ἐπὶ τοῦ πατρός, σπανίως δὲ ἐπὶ μητρός), παρατ. ἐγέννων, μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-), παρακ. γεγέννηκα. Παθ. γεννώμαι, παρατ. ἡγενώμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γενήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγενήσθην, παρακ. παθ. γεγέννημαι. Μίσσον μόνον κατ' ἀόρ. ἐγεννησάμην. Πρμ. ἐπιθ. γεννητός, ἀγέννητος. Πρμ. παρακ. γέννημα, γέννησις, γεννήτης.

γεραίρω (τιρῶ, βραδεύω) (καὶ σύνθετος ἐπι-), παρατ. ἐγεραίρον, μέλλ. γεραρώ. Παθ. γεραίρομαι.

γεύω (ἔστιω, φιλεῶ τινά). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς. Μίσ. γεύομαι (καὶ σύνθετος ἀπο-), μέλλ. μέσ. γεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐγευσάμην (καὶ σύνθετος ἀπ-), παρακ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγέγευντο. Πρμ. ἐπιθ. ἀγευστος, γευστέον.

γεωμετρέω-ω (εἰμι γεωμέτρης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς.

γεωργέω-ω (καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἰμι γεωργός), παρατ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα. Παθ. γεωργοῦμαι, Παράγ. ῥημ. γεώργημα.

[γῆθω] = χαίρω, εὐφραίνομαι. Μόνον ὁ παρακ. γέγηθα μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ χαίρω.

γηράσκω (γηρέσκω, γηράζω) (ὅστις καὶ σύνθετος κατὰ

λυ-) καὶ γηράω - ὦ μόνον κατ' ἀπαρέμφ. γηρᾶν καὶ καταγηρᾶν καὶ κατὰ μετοχ. καταγηρῶν, μέλλ. γηράσω, καταγηράσω καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ἐγγηράσομαι καὶ καταγηράσομαι, ἄορ. ἐγήρασα (καὶ σύνθετ. κατ-, συγκατ-), ἀπαρέμφ. γηρῶναι (ὡς ἐκ τοῦ ἄορ. ὅτι κατὰ τὰ εἰς μι ἐγήραν κατὰ τὸ ἀπείδραν), παρακ. καταγεγήρακα καὶ ἐγκαταγεγήρακα καὶ παραγεγήρακα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγήρατος.

γηροτροφέω - ὦ (γηροκομῶ), μέλλ. γηροτροφῆσω. Παθ. γηροτροφεῖσθαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γηροτροφῆσθαι, ἄορ. παθ. ἐγηροτροφήθην.

γίγνομαι (γίνομαι), παρατ. ἐγίγνομην, μέλλ. μέσ. γενήσομαι, ἄορ. μέσ. ὅτι ἐγενόμην, παρακ. γέγονα καὶ γεγονώς εἰμι, ὑποκατ. γεγονώς ὦ, εὐκτ. γεγονώς εἶην καὶ παρακ. μέσ. γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγενόσθην καὶ γεγονώς ἦν καὶ ὑπερσ. μέσ. ἐγεγενήμην καὶ συγγεγενημένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλλ. γεγονώς ἔσομαι καὶ γεγενημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγέννητος.

ΣΗΜ. Ρίζ. γεν καὶ ἀσθενής-γν, εἰς ἧς δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως ἔγινε γί-γν-ο-μαι, πρῶτ. καὶ νεο-γν-όν, καὶ γενε-, εἰς ἧς γενήσομαι, γεγενήμαι. Τὸ γίγνομαι καὶ σύνθετον συγ-, ἀπο-, προσ-, ἐγίγνομην (καὶ σύνθ. περι-, δι-, παρ-, ἐπ-), γενήσομαι (καὶ περι-, παρα-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, σύγ-), ἐγενόμην (καὶ συν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, παρ-), γεγένημαι (καὶ συγ-, περι-, παρ-, δια-, ἐγ-, προσ-, ἐπι-, προσ-).

γινώσκω (γινώζω, φρονῶ, κρίνω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, μετα-, κατα-, συγ-, προ-, παρανα-, προκατα-), παρατ. ἐγίγνωσκον (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἀπ-, μετ-, ἐπ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, δια-, ἀπο-, κατα-, προκατα-, προσκατα-), ἄορ. ὅτι ἔγνω (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατα-, μετ-, παρ-, συν-, διαν-, προσαν-, παραν-, προδι-, ὑπαν-), ὑποτ. γνῶ, γνῶς, γνῶ, κτλ., εὐκτ. γνοιῖν κτλ., προστ. γνῶθι, γνῶτω, κτλ., ἀπαρ. γνῶναι, μετοχ. γνούς, κτλ., παρακ. ἔγνωκα (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-, προκατ-), ὑποτ. ἔγνωκός ὦ, εὐκτ. ἔγνωκός εἶην, ὑπερσ. ἔγνώκειν καὶ ἔγνωκός ἦν (καὶ δι-), μετ' ὅλ. μέλλ. ἔγνωκός ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκω (καὶ σύνθετος ἀνα-

δια-, επανα-, παρανα-), παρατ. ἐργνωσκόμην (καὶ σύνθετος ἀνα-, κατ-), μέλλ. παθ. γνωσθήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-), ἀόρ. παθ. ἰγνώσθην (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, κατ-, διαν-, μεταν-, προσκατ-), παρακ. ἐγνωσμαι (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, κατ-, προ-), ὑπερσ. ἀνεγνωσμένη, διεγνωσμένη καὶ κατεγνωσμένη. Ρημ. ἐπιθ. γνωστός, ἀγνωστός, δόσγνωστός, γνωστός, γνωστός, συγνωστός. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν γιγνώσκω ἑμαυτόν, καταγιγνώσκω ἑμαυτοῦ. Ρημ. παραγ. γνώμη, διαγνώμη, συγνώμη, γνώσις, διάγνῃσις, γνωστήρι γνώμων.

γλίσχομαι (ἐπιθυμῶ). Ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατικ. ἐρλιχόμην.

ΣΗΜ. Ριζ. γλίστ-, ἐξ ἧς γλίστ-χρος (ἀντὶ τοῦ γλίστ-χρος), γλίσχομαι (= γλίστ-σκομαι. πρὸν. ἔρχομαι=ἐφ-σκομαι).

γνωρίζω (γνωρίζω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἐπι-), παρατ. ἰγνώρισον, μέλλ. γνωρίω, ἀόρ. ἐγνώρισα (καὶ σύνθετος ἀν-), παρακ. ἰγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι, μέλλ. παθ. γνωρισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγνωρίσθην, παρακ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνωρισμένη. Ρημ. παραγ. γνώρισις, γνωριστής.

γοητεύω (ἀπακτῶ, κολακεύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὅστις καὶ καταγοητεύω λέγεται, καὶ ἀόρ. ἐξεγοητεύσα. Παθ. γοητεύομαι, ἀόρ. ἐγοητεύθην, παρακ. γεγοητεύμαι. Ρημ. ἐπιθ. δυσγοητεύτος. ῥηματ. παράγ. γοητεία, γοητεύμα,

γράφω (γράφω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐγ-, μετα-, παρα-, προ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρ-, προσκπο-), παρατ. ἔγραφον (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, μετ-), μέλλ. γράψω (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, συγ-, ὑπο-, προσπαρ-), ἀόρ. ἔγραψα (καὶ σύνθετος ἀν-, δι-, ἐν-, ἐπ-, μετ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ἀντεπ-), παρακ. γέγραφα (καὶ σύνθετος ἀπο-, ἐγ-, προσ-, συν-, ὑπο-, ἀντεπ-), ὑπερσ. ἐτεγράφευ καὶ τεγραφώς ἦν. Παθ. γράφομαι, παρατ. παθ. ἐγραφόμην, μέλλ. παθ. γραφήσομαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, ἐντεγ-), ἀόρ. παθ. ἐγράφη (καὶ σύνθετος ἀν-, ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, δι-, μετ-, προ-, προσ-, συναν-, προαν-, παρην-). παρακ. παθ.

γρύζω—γυμνῶ - ὦ

γέγραμμαι, ὑπερσ. παθ. **ἐγεγράμην** (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, παρ-, προσ-) καὶ ἦν **γεγραμμένος**, μετ' ὀλίγ. μέλλ. **ἀναγεγράφομαι** καὶ **ἐγεγεγραμμένος** ἔσομαι. Μέσ. **γράφωμαι**, παρσ. μέσ. **ἱγραφόμην**, μέσ. μέλλ. **γράφωμαι** (καὶ σύνθετος ἀπο-), ἄορ. μέσ. **ἐγραψάμην** (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἑξ-, εἰς-, μετ-, προσ-, ὑπ-, συν-), παρσ. μέσ. **τέγραμμαι**, ὑπερσ. μέσ. **ἐγγεγραμμένος** ἦν. Ῥημ. ἐπίθ. **γραπτός**, **ἀνάγραπτος**, **παρέγραπτος**, **περιγραπτός**, **γραπτέος**, **περιγραπτέον**. Ῥημ. παρᾶγ. **γραφῆ**, **γραφεύς**, **γριμμή**, **γράμμα**. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάγκην, **ἐγγράφω** ἑμυτόν.

ΣΗΜ. Τὸ γράφωμαι (καὶ σύνθετον ἀπο-, ἐπι-, συγ-, ἐκ-, ἐγ-, παρ-), ὁ ἱγραφόμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐπ-, παρ-), ὁ γέγραμμαι (καὶ σύνθετος ἀνα-, ἀπο-, ἀντι-, ἐγ-, ἐπι-, παρ-, προσ-, συγ-), ὁ ἐγεγράμην (καὶ σύνθετος ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προσ-).

γρύζω (γρύλλίζω, μουρμουρίζω). Μόνον σύνθετον **ἀναγρύζω** καὶ ἄορ. ἀπλούς **ἐγρύζα**.

γυμνάζω (γυμνάζω τινα) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρσ. **ἐγύμναζον**, ἄορ. **ἐγύμνασα**. Μέσ. **γυμνάζομαι** (καὶ σύνθετον συν-), παρσ. μέσ. **ἐγυμνάζομην** (καὶ σύνθετ. συν-), μέσ. μέλλ. **γυμνάζομαι** (καὶ σύνθετ. ἐγ-), ἄορ. μέσ. **ἐγυμνασάμην** καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἐγυμνώσθην** (= ἐγύμνασας ἑμυτόν), παρσ. μέσ. **γεγύμνασμαι**. Ῥημ. ἐπίθ. **ἀγύμναστος**, **γυμναστέον**. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμ. **γυμνάζω** ἑμυτόν. Ῥημ. παρᾶγ. **γυμνασία**, **γυμνάσιον**, **γυμναστής**.

γυμνασιαρχέω - ὦ (εἰμι γυμνασιάρχης), παρσ. **ἐγυμνασπύρχον**, ἄορ. **ἐγυμνασιάρχησα**, παρσ. **γεγυμνασιάρχηκα**. Παθ. **γυμνασιαρχοῦμαι**. Μέσ. **γυμνασιαρχεῖται** ὁ δῆμος.

γυμνῶ - ὦ (γυμνῶνω). Μόνον τὸ μέσ. **ἀπογυμνοῦμαι** καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἐγυμνώθην**, ὅστις καὶ ὡς παθ. εὐρίσκεται **ἐγυμνώθην** ὑπὸ τινος. Ῥημ. ἐπίθ. **γυμνωτέος**. Ῥημ. παρᾶγ. **γυμνωσις**.

Θάκνω (δαγκάνω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, συν-), παρατ. ἔδακνον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δῆξομαι, ἄόρ. β' ἔδακον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀπ-). Μέσ. καὶ παθ. δάκνομαι, ἄόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. δέδηγμαι. Ῥημ. παράγ. δῆγμα.

Θαμάζω (θαυμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς θαυμάζω, ἄόρ. παθ. ἐθαυμάσθην, μέσ. ἄόρ. καταθαυμασάμενος καὶ ῥημ. ἐπίθ. ἀθάμαστος.

Θανείζω (δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθ. εἰς-), μέλλ. δανείσω, ἄόρ. ἐδάνεισα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. δεδάνεικx, ὡπερσ. ἐδεδανείκειν καὶ δεδανείκως ἦν, εὐκτ. δεδανείκως εἶην. Μέσ. δανείζομαι (λαμβάνω χρήματα ἐπὶ τόκῳ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐδανείζομην, μέλλ. μέσ. δανείσομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἄόρ. μέσ. ἐδανείσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, προσ-), ἄόρ. παθ. ἐδανείσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. δεδάνεισμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, προσ-), ὕπερ. μέσ. καὶ παθ. δεδανεισμένος ἦν. Ῥημ. παραγ. δάνεισμα, δανειστής.

Θαρθάνω (κοιμῶμαι). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε σύνθετον καταθαρθάνω καὶ ἐπικαταθαρθάνω, ἄόρ. κατέθαρθον καὶ ἐπικατέθαρθον, παρακ. καταδεθάρθην. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ καθεύδω.

Θέδοικα (φοβοῦμαι), παρακείμεν. μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, τοῦ ὁποῦ εὐχρηστα εἶναι μόνον τὰ τρία ἐνικά. τῆς ἑρστ. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε καὶ ἡ μετοχὴ δέδοικώς καὶ δέδοικυῖα. Ὑπερσ. ἐθδεοίκειν, ἐθδεοίκει καὶ ἐθδεοίκεσαν μόνον. Λέγεται δὲ ὁ παρακ. καὶ δέδια (εἰς ἀσθενοῦς θέματ. δι), δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, θεδίασι, ὑποτακ. θεδίη καὶ θεδίωσι μόνον, ἀπαρεμ. θεδιέναι καὶ μετοχ. θεδιὼς καὶ οὐδ. τὸ δεδιὼς μόνον ὕπερσ. ἐθδεῖν, ἐθδεῖς, ἐθδεῖαι καὶ τρίτον πληθ. ἐθέδισαν μόνον. Μέλλ. μέσ. θείσομαι καὶ ἄόρ. ἔθεισα (καὶ σύνθετ. κατ-).

Θείκνω μετ' ὅρα ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 150.

Θειλιάω-ῶ (δὲν πολμῶ, εἶμαι δειλός). Ἀπλοῦν εἶναι μετα-

Δειπνέω - ὤ - Δεσπόζω

ρον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζοῖς λέγεται πάντοτε
οδειλιῶ, μέλλ. ἀποδειλιάσω, ἄορ. ἀπεδειλιάσα καὶ
, παρὰ κ. ἀποδεδειλιάσα, ῥημ. ἐπίθ. ἀποδειλιάσειον

Δειπνέω - ὤ (δειπνῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρὰ κ. ἐδειπνον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. δειπνήσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. ἐδειπνησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρὰ κ. δεδειπνηκα (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἰδεδειπνήκει καὶ δεδειπνηκώς ἦν.

Δειπνίζω (φιλεῖν τινά ἐν δείπῳ), παρὰ κ. ἐδειπνίζον καὶ ἄορ. ἐδειπνισα μόνον.

Δειπνοποιέω - ὤ (παρασκευάζω τὰ τοῦ δείπνου). Τοῦ ἐνεργ. μόνον τὸ ἐδειπνοποιοῦν. Μέσ. δειπνοποιῶμαι (=δειπνῶ), παρὰ κ. ἐδειπνοποιοῦμην, ἄορ. μέσ. ἐδειπνοποιήσαμην.

Δεκάζω (δύοις διαφθείρω, δωροδοκῶ τινα) καὶ συνδεκάζω καὶ ἐνδεκάζω (=εὐροτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τῇν δεκάτῃ ἡμέρᾳ) καὶ ἄορ. συνεδέκασα. Παθ. παρὰ κ. ἐδεκαζόμην καὶ παθ. παρὰ κ. δεδεκασμένοι.

Δεκατεύω (δεκατίζω, ἐκλέγω τὴν δεκάτην), μέλλ. δεκατεύσω, ἄορ. ἀπαρ. δεκατεῦσαι. Ἄορ. παθ. ἐδεκατεύθην, ῥημ. παρὰ κ. δεκατευτήριον.

Δελεάζω (ἀπατῶ). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστώς δελεάζομαι εἶναι εὐχρηστος παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

Δεξιόωμαι (χειριεῖζω πίωνων τὴν δεξιάν τινος). Ἀποθ. μέσον. παρὰ κ. ἐδεξιόωμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. δεξιόωμαι, ἄορ. μέσ. ἐδεξιόωσαμην. Παθ. μόνον ἄορ. παθ. τὸ δεξιωσθῆναι.

Δέρω (γδέρνω) καὶ ἐκδέρω καὶ ἄορ. ἐξέδειρα μόνον. Παθ. μόνον ἄορ. παθ. ἀπεθάρην, ῥημ. ἐπίθ. νεόδαρτος. Ῥημ. παρὰ κ. δέρμα, δορά.

Δεσμεύω (δένω) καὶ ἄορ. ἐδέσμευσα μόνον. Παθ. παρὰ κ. δεσμεύμαι.

Δεσπόζω (εἰμί δεσπότης, κυριεύω), παρὰ κ. ἰδέσποζον, ἄορ. ἰδέσποσα. Παθ. δεσπόζομαι καὶ ῥημ. ἐπίθ. ἀδέσποτος.

δεύω (ῥέχω, ὑγραίνω). Μόνον ὁ ἄορ.

παρὰκ. δεδευμένος ῥημ. σύνθ. δευσο-ποιός.

δέχομαι (λαμβάνω τὸ διδόμενον ἐν χειρὶ), ἀποθ. μέσον, παρὰκ. ἐδοχόμην, μέσ. μέλλ. δέξομαι, ἄορ. μέσ. ἐδεξάμην, παρὰκ. ἡδεγμαι. Παθ. χρόνοι μετὰ παθ. διαθέσ. μόνον ὁ ἄορ. εἰσδεχθεῖ (=δεκτὸς γενόμενος) καὶ ὑπερσ. προσεδέδεκτο. Ῥημ. ἐπίθ. παραδεκτίος, -τέον, ἀποδεκτέον, προσδεκτέον, ὑποδεκτέον. Ῥημ. παράγ. δοχή, ἀποδοχή, διαδοχή, ὑποδοχή.

ΣΗΜ. Εὐρίσκειται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων, ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐν, ἐξ, κατά, παρά, πρὸς καὶ ὑπό. Τὰ μὲν ἐκ προθέσεως σύνθετα ἔχουσι χ, τὰ δὲ ἐξ ἄλλων λέξεων κ, ὡς διαδοχή, διζδοχος, ἀνὰδοχος, κτλ., ἀλλὰ ξενόδοχος, δωροδόχος, κλτ., δωροδοκῶ, ἀχυροδόκη, κτλ.

δέω (ἔχω ἀνάγκην), δεῖς, δεῖ, κτλ. εἶναι προσωπικὸν καὶ ἀπρόσωπον, προσωπικὸν δ' εἶναι, ὅταν συντάσσῃται μετὰ τὴν γενικὴν πολλοῦ, ὀλίγου, τοσούτου (λέγεται καὶ σύνθετ. ἐν-), παρὰκ. ἔδεον (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), μέλλ. δεήσω, ἄορ. ἐδέησα (καὶ σύνθ. ἐν-, προσ-), παρὰκ. δεδήκα. Μέσον δέομαι (ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, προσ-, συν-), παρὰκ. ἐδεόμην (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, προσ-), μέσ. μέλλ. δεήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐδείκθην (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ- προσ-), παρὰκ. μέσ. δεδήμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδέητος. Ῥημ. παράγ. δέποις.

δέω - ῶ (δένω), μόνον συνδεῖ καὶ γ' πληθ. δοῦσι, ὑποτ. συνδῆ ἀπκο. δεῖν (καὶ σύνθετ. συν-, ἀνα-, ἐγκατα-), μετοχ. δῶν (καὶ ὑπο-), δοῦσα, δοῦν (καὶ συν-). Παρὰκ. ἐνέδουν, ἔδεις, ἐνέδει (καὶ κατέδει, συνέδει, ἀπέδει), ἐδέϊτε, ἐνέδουν (καὶ κατέδουν, συνέδουν). Μέλλ. δῆσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-). Ἄορ. ἔδησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπι-, κατ-, συν-). Παρὰκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκει. Μέσ. ὑποδοῦνται καὶ συνδοῦνται, παθ. δὲ καταδεῖται, συνδεῖται, ἐνδοῦνται, ἀπκο. δεῖσθαι, μετοχ. μέσ. καὶ παθ. ἀναδοόμενος (καὶ συνδούμενος, διαδοόμενος, ὑποδοόμενος). Παρὰκ. μέσ. περιεδούμεθα καὶ παθ. συνεδεῖσθε. Μέλλ. παθ. δεθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδέθη (καὶ σύνθετος ἐν-, συν-). Ἄορ. μέσ. ἀνέδοκα-

ῥην. Παράκλ. **δέδεμαι** (καὶ σύνθετ. δια-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, ὑπο-); ὑπερσ. **ἰδεδέμην**. Μετ' ὅλ. μέλλ. **δεδησόμεαι**. ῥην. ἐπίθ. **ἄδετος**, **συνδετός**, **ἀνυπόδετος**, **ἀσυνδετός**, **μεταδετέον**. ῥην. παρὰγ. **δεσμός**, **δέσις**, **διάδημα**, **ἐπόδημα**, **σύνδεσις**, **συνδεσμός**, **ἐποδισίς**, **κατάδεσμος**.

Θηλώ-Ω ὅρξ Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 136.

Θημαγωγέω-Ω (εἰμὶ **θημαγωγός**) καὶ μέλλ. **θημαγωγήσω** μόνον.

Θημεύω (κάμνω τι **θημέσιον**, **θημεύω**) καὶ ἄορ. **ἐδημεύσα** μόνον. Παθ. **δημεύομαι**, ἄορ. παθ. **ἐδημεύθην**, παρὰκ. **δεδημεύμαι**. ῥην. παρὰγ. **δημεύσις**.

Θημιουργέω-Ω (πλάττω, **κατακτενεύάζω**) καὶ ἄορ. **ἐδημιούργησα**. Παθ. **δημιουργοῦμαι**, ἄορ. παθ. **ἐδημιούργηθην** καὶ παρὰκ. παθ. **δεδημιούργημαι**.

Θημοκρατέομαι-οὔμαι (κυβερνῶμαι **δημοκρατικῶς**), ἀποθ., παρὰκ. **ἐδημοκρατοῦμην** καὶ μέσ. μέλλ. **δημοκρατήσομαι** μόνον.

Θηῶω-Ω (λεηλατῶ, **καίω**, **φονεύω**), παρὰκ. **ἐθήουον**, μέλλ. **θηῶσω**, ἄορ. **ἐθήωσα**. Παθ. **θηοῦμαι**, ῥην. ἐπίθ. **ἀθήωτος**.

Θιαιτάω-Ω (κρίνω ὡς **διαιτητής**), παρὰκ. **κατεδιήτων**, μέλλ. **διαιτήσω** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἄορ. **ἐδιήτησα** (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-), παρὰκ. **δεδιήτηκα**, ὑπερσ. **κατεδεδιήτηκειν**. Μέσ. **διαιτῶμαι** (=ζῶ εἰδός τι ζωῆς) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-), παρὰκ. **ἐδιητώμην**, μέσ. μέλλ. **διαιτήσομαι**, ἄορ. μέσ. **κατεδιητησάμην**, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. **ἐδιητήθην** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-), παρὰκ. μέσ. **δεδιή-ημαι** καὶ παθ. **ἀποδεδιήτημαι** καὶ **καταδεδιήτημαι**, ὑπερσ. μέσ. **ἐξεδεδιήτο**. ῥην. παρὰγ. **διαίτημα**, **διαιτητήριον**, **διαιτητής**.

Θεάκονεω-Ω (εἰμὶ **διάκονος**, **ὕπηρετῶ**), μέλλ. **διακονήσω**, ἄορ. ἀπαρ. **διακονῆσαι** καὶ μετοχ. **διακονήσας**. Παθ. **διακονοῦμαι**, ἄορ. παθ. **ἐδιακονήθην** καὶ παρὰκ. παθ. **δεδιακόνημαι**. ῥην. παρὰγ. **διακόνημα**, **διακόνησις**.

Θεαλέγω (**χαθαρίζω**, **συνάγω**), μέλλ. **διαλέξω** καὶ ὁ

ξα. Μέσον διαλέγομαι (ἀραιοθαίως λέγω, συνομιλῶ), (καὶ σύνθετ. προσδικ-), παρατ. διελέγομην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι καὶ σπαν. παθ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διελέχθην, παρακ. μέσ. διείλεγμαί, ὑπερσ. μέσ. διειλέγμην καὶ ὡς παθ. διελέκτο, ρημ. ἐπίθ. ὡς οὐσιαστ. διδλεκτος, διαλεκτέον.

διανοοῦμαι (συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ., παρατ. διανοούμην, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι καὶ σπανιώτερ. μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διανοήθην, παρακ. διανοήσομαι, ὑπερσ. διενενοήμην, ρημ. ἐπίθ. ἀδιανοήτος, διανοητέον καὶ προσδιανοητέον.

διαχειρίζω (διαχειρίζομαι), παρατ. διεχειρίζον, ἄορ. διεχειρίσα, παρακ. διαχειρίρικα. Μέσ. διαχειρίζομαι μόνον. Παθ. διαχειρίζομαι, παρατ. παθ. διεχειριζόμην. Ρημ. παράγ. διαχειρίσις.

διδάσκω (διδάσκω) (καὶ σύνθετος ἀνα-, προ-), παρατ. ἐδίδασκον, μέλλ. διδάξω (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐπεκ-), ἄορ. ἐδίδαξα (καὶ σύνθ. ἐπ-, ἐξ-), παρακ. δεδίδαχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέλλ. μέσ. διδάξομαι, ἄορ. μέσ. ἐδιδάξαμην, ἄορ. παθ. ἐδιδάχθην (καὶ σύνθ. ἀν-, προ-), παρακ. παθ. δεδίδαγμαί, ρημ. ἐπίθ. διδακτός, ἀδίδακτος, διδακτέον. Ρημ. παραγ. διδάγμα, διδαχθή.

διδράσκω (δραπέτεύω). Μόνον σύνθετον εἶναι εὐχρηστον ἀπὸ διδράσκω, ἐκδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω, παρατ. ἀπεδίδρασκον καὶ διεδίδρασκον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσομαι, ἄορ. ἐπ. ἀπέδραῖν, ἀπέδραῖς, ἀπέδραῖν, κτλ., ὑποτ. ἀποδρῶ, ἀποδρᾶς, ἀποδρᾶ, κτλ., εὐκτ. ἀποδραίην, κτλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀποδραῖναι, μετοχ. ἀποδράς καὶ σπαν. διαδράς. Παρακ. ἀποδράκα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν.

δίδωμι ὅρα Ἡμετ. Μεγάλ. ἑλλ. Γραμμ. σ. 148

δικάζω (καίνομ ὡς δικαστής) (καὶ σύνθ. ἐκ-, δια-, κατα-, σπν-), παρατ. ἐδίκαζον, μέλλ. δικάσω, ἄορ. ἐδίκασα (καὶ σύνθ. ἐπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι (καὶ σύνθετ.

δια-, ἐπι-, προσ-), παρατ. ἐδικαζόμεν (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέσ. μέλλ. δικάσσομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), ἄορ. μέσ. ἐδικασάμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), ἄορ. παθ. ἐδικάσθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακκ. μέσ. καὶ παθ. δεδικασμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-ἢ κατ-), ὑπερσ. μέσ. δεδικασμένη, ῥημ. ἐπίθ. ἀδίκαστος. Ῥημ. παράγ. δικαστής, δικαστήριον.

διορθόω-ω (διορθώνω), μέλλ. διορθώσω, ἄορ. διώρθωσα, παρακκ. διώρθωκα. Μέσ. διορθοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. διωρθοῦμαι, μέλλ. μέσ. διορθώσομαι, ἄορ. μέσ. διωρθωσάμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀδιόρθωτος.

διστάζω (ἔχω δισταγμόν, ἀμφιβάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστώς διστάζω εἶναι εὐχρηστος.

διψῶ (διψῶ), διψῆς, διψῆ, κτλ., μέλλ. διψήσω καὶ ἄορ. ἐδιψῆσα μόνον.

ΣΗΜ. Τὸ διψῶ συναίρεται εἰς η, διότι ἦτο διψήω-ω, διψήεις-διψῆς διψήει-διψῆ, κτλ.

διώκω (καταδιώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, κατ-, μετα-, προσ-, συν-), παρατ. ἐδίωκον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-, μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι καὶ σπανιώτερ. ὁ ἐνεργ. μέλλ. διώξω, ἄορ. ἐδίωξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-), ἄορ. ἑ' ἐδίωκαθον μόνον καὶ τὸ ἀπαρεμφ. διακαθεῖν, παρακκ. δεδίωκα. Παθ. διώκομαι (καὶ σύνθετ. κατ-, μετα-), παρατ. ἐδιώκωμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), ἄορ. παθ. ἐδιώχθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, συγκτ-). Ὡς παθ. τοῦ διώκω εἶναι καὶ τὸ φεῖν ὑπὸ τινος. Ῥημ. ἐπίθ. διωκτέος, διωκτέον, μετιδιωκτέον. Ῥημ. παρκαγ. διώξας, διώγμαι.

δοκέω-ω (φαίνεται μοι, ὅταν δὲ εἶναι ἀπρόσωπον=φαίνεται εὐλογον), προσωπ. καὶ ἀπρόσωπον (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐδόκουν, μέλλ. δόξω (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. ἔδοξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, μετ-, συν-). Παθ. δοκοῦμαι (=νομίζομαι, θεωροῦμαι) καὶ κατάδοκοῦμαι (=ὑποπτεύομαι), ἄορ. παθ. καταδοχθεῖς, παρακκ. δεδοκται καὶ δεδογμένον ἐστί, ὑποτ. δεδογμένον ἦ, προστ. δεδόχθω, ἀπαρ. δεδόχθαι, μετοχ. δεδογμένος (καὶ σύνθετ. προστ.

συν-), ὑπερσ. ἐδόδοκτο καὶ δεδομένον ἦν, εὐκτ. *δεδογμένον* εἴη, ῥημ. ἐπίθ. ἀδόκητος. Ῥημ. παραγ. *δόξα* (=δόκ-της).

Θράω-ω (πράττω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. *ἐθρων*, μέλλ. *θράσω* (καὶ σύνθετ. συν-), ἀόρ. *ἐθρῶσα* (καὶ σύνθετ. συν-), παρ. *δέθρα*. Παθ. *θρῶμαι*, παρατ. *ἐθρῶμην*, ἀόρ. παθ. *σπασίως* τὸ δρασθέν, παρ. παθ. *δέθραμαι*, ῥημ. ἐπίθ. *δραστήον*. Ῥημ. παράγ. *θράμα*, δραστήος, δραστήριος.

Δύναμαι (ἐμπορῶ), ἀποθ. ὑποτ. *δύνομαι*, *δύνη*, *δύνηται*, κτλ., εὐκτ. *δυναίμην*, *δύναιο*, *δύναιτο*, κτλ., προστ. μόνον *δυνασθῶ*, ἀπαρ. *δύνασθαι*, μετοχ. *δυνάμενος*. Παρ. *ἐδυνάμην*, *ἐδύνω*, *ἐδύνάτο*, κτλ. (καὶ *ἡδυνάμην*), μέλλ. μέσ. *δυνήσομαι*, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐδυνήθην* (καὶ *ἡδυνήθην*) καὶ *ἐδυνάσθην* (μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ἄνευ προστακτικῆς) πάντοτε διὰ τοῦ ε καθ' ἱριστικὴν. Παρ. *δεδύνημαι*. Ῥηματ. ἐπίθ. *δυνατός*, *ἀδύνατος*. Ῥημ. παράγ. *δύναμις*, *δυνάστης*.

Δυναστεύω (εἰμι δυνάστης, τυραννῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρατ. *ἐδυναστεύον*, ἀόρ. *ἐδυναστεύσα* καὶ *κατεδυναστεύσα*. Παθ. *δυναστεύομαι* μόνον.

Δυσκολαίνω (δυστροπῶ, δυσκολεύομαι), παρατ. *ἐδυσκόλαινον* καὶ μέλλ. *δυσκολαῖνῶ* μόνον.

Δυστυχέω-ω (εἰμι δυστυχής, δυστυχῶ), παρατ. *ἐδυστύχουν*, μέλλ. *δυστυχήσω*, ἀόρ. *ἐδυστύχησα* (καὶ σύνθετ. προ-, συν-), παρ. *δεδυστύχηκα* (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. μόνον τοῦ ἀερ. παθ. ὑποτ. *δυστυχηθῆ* (=ὑπὸ δυστυχίας καταληφθῆ) καὶ τὰ *δυστυχηθέντα* (=τὰ μετὰ δυστυχίας πραχθέντα, τὰ *δυστυχήματα*). Ῥημ. παράγ. *δυστύχημα*.

Δυσχεραίνω (κάμνω δυσχερές, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), παρατ. *ἐδυσχεραίνον*, μέλλ. *δυσχεραῖνῶ*, ἀόρ. *ἐδυσχεράνα*. Παθητ. *δυσχεραίνομαι* ἐπὶ τίνος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. *δυσχεραντέον*. Ῥημ. παράγ. *δυσχεράσμα*.

Δυσωπέομαι-οῦμαι (ὑποπτέω, φοβοῦμαι), ἀποθ. μόνον ἐνίστως καὶ ὁ παρατ. *ἐδυσωπόμην*.

Δύω (βυβίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται σύνθετον μόνον

ἀποδίδω, ἐκδίδω, ὑποδύω. παρατ. μόνον ἐνέδουσι, μέλλ. κατακαταδύσω, ἄορ. σύνθετος ἀπέδουσα, ἐνέδουσα, ἐξέδουσα, κατέδουσα, παρακ. μεταβ. ἀποδέδουκα. Μίσ. δύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐν-, κατα-, παρα-, παραπο-, ὑπο-) καὶ δύω (=δύομαι), παρατ. μέσ. ἐδυόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. δύνσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-, ὑπο-). Ἄορ. ἔ' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδου, ἔδου, ἔδου, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐξεν-, κατ-, παρ-, ὑπ-), ὑποτ. δύνω, εύνω. ὑποδύοι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ὑποδύναι, ἐνδύναι, καταδύναι, μετοχ. δύς, δύσα, δύν, (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἐξανα-, κατα-, παρα-, ὑπο-). Παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδουκα (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐν-, κατα-, παρα-, ὑπο-), ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐνεδεδόκειν. Παθητ. ἐκδύομαι καὶ ἐνδύομαι, παρατ. παθ. ἐξεδυόμην, ἄορ. παθ. ἐξεδύθη, παρακ. παθ. ἀποδέδουμαι καὶ ἐκδέδουμαι. Ῥημ. ἐπίθ. αὐτός καὶ ἀποδυτέος. Ῥημ. παράγ. ἱρδυσαι.

δωροδοκίω-ω (δῶρα δέχομαι μὲ μεμπτήν ἔννοιαν, κοινῶς δωροδοκῶμαι) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐδωροδόκουσι, μέλλ. δωροδοκήσω, ἄορ. ἐδωροδόκησα, παρακ. δεδωροδόκηκα. Παθ. δωροδοκοῦμαι, ἄορ. παθ. τὰ δωροδοκηθέντα (=τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πραχθέντα), παρακ. παθ. δεδωροδοκῆται (=ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πέπρακται) καὶ τὸ δεδωροδοκημένον (=τὸ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων πραχθέν). Ῥημ. ἐπίθ. ἀδωροδόκητος.

δώροῦμαι (δῶρον προσφέρω, δωρίζω) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐδωροῦμην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. δωροῦσομαι, ἄορ. μέσ. ἐδωροῦσάμην, παρακ. μέσ. δεδώρημαι. Παθ. μόνον ἄορ. παθ. ἐδωρήθη καὶ παρακ. παθ. δεδώρημαι. Ῥημ. παράγ. δώρημα.

Ε

εἶω-ω (ἀφήνω), παρατ. εἶω, μέλλ. εἶσω, ἄορ. εἶσα, παρακ. εἶσα. Παθ. εἶμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. εἴσομαι, ἄορ.

παθ. *εἰάθην*, παρακ. παθ. *εἰᾶμαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐατέος* καὶ *ἐατέον*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἦτο σεΓάω-ω, διὰ τοῦτο ὑπάρχει εἰς τοὺς ἱστορικούς χρόνους, *εἶωρ* (=ἐ-σ-ἐΓαω, ἐ-ἐΓαον καὶ συναίρεσις *εἶων*), *εἶασα* (=ἐ-σ-ἐΓασα).

ἐγγυάω-ω (ἐγχειρίζω, ὑπισχνοῦμαι, ἀρραβωνίζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-), παρατ. *ἡγγύων* (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-), ἀορ. *ἡγγύησα* (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-, παρ-), παρακ. *ἡγγρήκα*, ὑπερσ. *ἡγγρήκειν* καὶ *ἡγγρηκώς* ἦν. Μέσ. *ἐγγυῶμαι* (=ἐγγυῶμαι, κάμνω ἑμαυτὸν ἐγγυητὴν καὶ = μνηστεύομαι, νυμφεύομαι) (καὶ σύνθετ. παρ-), παρατ. μέσ. *ἡγγυάμην*, μέλλ. μέσ. *ἐγγυήσομαι*, ἀορ. μέσ. *ἡγγυησάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-), παρακ. μέσ. *ἡγγύημαι*, ὑπερσ. μέσ. *ἡγγυήμην* καὶ *ἡγγυημέτος* ἦν. Παθητ. *κατεγγυῶμαι*, ἀορ. παθ. *ἡγγυήθην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρακ. παθ. *διηγγύημαι* καὶ *ἐξηγγύημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐγγυητὴ γυνή* (=ἡ μεμνηστευμένη κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ ἐταίρα). Ῥημ. παρ' ἀγ. *ἐγγύησις*, *ἐξεγγύησις*, *διεγγύησις*, *παρεγγύησις*, *ἐγγυητής*.

ἐγεῖρω (ἐξυπνῶ, διεγείρω τινά) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-), παρατ. *ἡγείρον*, μέλλ. *ἐξεγερῶ*, ἀορ. *ἡγείρα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐπ-), παρακ. β' ἀμετάβ. *ἐγγήγορα* (=εἰμὶ ἄγρυπνος), ὑπερσ. *ἐγγηγόρειν*. Μέσ. *ἐγείρομαι* (καὶ σύνθετ. ἀν-), ἀορ. παθ. ὡς μέσ. *ἡγέρθην* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), ἀορ. μέσ. β' *σπανιώτερ. ἡγρόμην* καὶ *ἐξηγρόμην*. Παθ. *ἐγείρομαι* ὑπὸ τινος, παρατ. παθ. *συνηγείρομην*, ἀορ. παθ. *ἡγέρθην* (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Ῥημ. παρ' ἀγ. *ἐγεροίς*.

ΣΗΜ. Ῥίζ ἱσχυρά *ἐγερ-* (ἐξ ἧς ἐγείρω=ἐγέρ-ω) καὶ ἀσθενής *ἐγρ-*, ἥτις, ἐπανεληθῆθαι ἐλόκληρος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀναδιπλώσει τοῦ *ἐγρ-ἡγρο-α*.

ἐγκωμιάζω (ἐπαινῶ, κάμνω ἐγκωμίων τινος), παρατ. *ἐνεκωμιάζον*, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἐγκωμιόσομαι* καὶ ἐνεργ. *ἐγκωμιάσω*, ἀορ. *ἐνεκωμιάσα*, παρακ. *ἐγκεκωμιάκα*. Παθ. *ἐγκωμιάζομαι* καὶ παθ. *περακ. ἐγκεκωμιάσμαι* μόνον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν. *ἐγκωμιάζω ἑμαυτόν*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεγκωμιάστος*.

ἐγχειρέω-ω (ἐπιχειρῶ, χειρουργῶ), παρατ. *ἐνεχειροῦν*,

παρ. ἐγχειρήσω, **ἀόρ.** ἐνεχειρήσα, **παρ.** ἐγχεχείρηκα, **ὑπερσ.** ἐνεκεχειρήκειν. **Ῥημ.** ἐπιθ. ἐγχειρητέον. **Ῥημ.** παράγ. ἐγχειρήσεις.

ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος), **παρ.** ἐνεχειρίζον, **μέλλ.** ἐγχειριῶ, **ἀόρ.** ἐνεχειρίσω, **παρ.** ἐγχεχείρηκα. **Μέσ.** μόνον **ἀόρ.** μέσ. ἐνεχειρισάμην. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ἐγχειρίζω ἐμαυτόν. **Παθ.** μόνον **ἀόρ.** παθ. ἐνεχειρίσθην.

ἔξωμαι (βάλλω ἐμαυτὸν νὰ καθίσθῃ, κάθημαι). **Ἀποθ.** καὶ μόνον σύνθετον καθέζομαι (καὶ σύνθετ. παρακαθ-, περικαθ-, ἐγκαθ-, προσκαθ-, συγκαθ-), **παρ.** μετὰ σημασίας ἀορίστου ἐκαθεζόμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-, συμ-, πκρ-), **μέλλ.** συνηρ. καθεζοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσκαθ-).

ἐθέλω (θέλω) καὶ **συνεθέλω**, **ἐνίστε** δὲ **θέλω**, **παρ.** ἡθέλων, **μέλλ.** ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσεις, θελήσει, θελήσουσι, θελήσειν), **ἀόρ.** ἡθέλησα, **ὑποτ.** ἐθελήσω (σπανιώτατα δὲ θελήσῃ), **ἐνκτ.** ἐθελήσωμι, **πρστ.** ἐθέλησον, **ἀπκρ.** ἐθελήσαι (σπανιώτ. δὲ θελήσαι), **μετοχ.** ἐθελήσας (σπανιώτατ. δὲ θελήσας), **παρ.** ἡθέληκα, **ὑπερσ.** ἡθέληκειν. **Ῥημ.** παράγ. ἐθέλοντης, ἐθελοῦστος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐθέλω λέγεται θέλω εἰς τὰς φράσεις θεοῦ θέλοντος, ἂν θεὸς θέλῃ, ἂν θεὸς θέλωσι.

ἐθίζω (συνηθίζω τινά), (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-, συν-), **παρ.** ἐθίζον καὶ προσεθίζον, **μέλλ.** ἐθιῶ, **ἀόρ.** εἴθισα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), **παρ.** εἴθισα. **Μέσ.** καὶ **παθ.** ἐθίζομαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), **ἀόρ.** πκθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. εἰθισθην καὶ συνεθισθην, **παρ.** μέσ. καὶ παθ. εἰθισμαι (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), **ὑπερσ.** μέσ. εἰθίσμην καὶ εἰθισμέρος ἦν καὶ παθ. συνεθισμέρος ἦν. **Ῥημ.** ἐπιθ. ἐθιστέον, συνεθιστέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν ἐθίζω ἐμαυτόν. **Ῥημ.** παράγ. εἴθισμα, [ἔθω]. Ἀχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εὐχρηστος δὲ ὁ **παρ.** εἴωθα (=εἰθισμαι, συνηθίζω), **ὑποτ.** εἰώθω, **ὑπερσ.** εἰώθειν καὶ εἰώθως ἦν.

ΣΗΜ. **Ῥιζ.** σΓηθ-, εἴωθα (=ε-σΓηθα, ἐξ οὗ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶσ

καὶ ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ ε εἰς εἰ ἐνράπη καὶ τὸ η εἰς η. ἔλθῃ—ἔλθωμι, ἔρρωγα).

εἰκάζω (ὁμοιάζω τινά τινι, συμπεραίνω) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἐξ-, προ-, προσ-), παρατ. ἤκαζον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀπρὸς ἔκασμαι καὶ ἀντεἰκάσσομαι, ἄορ. ἤκασα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, παρ-). Παθ. εἰκάζομαι, παρατ. ἤκαζόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. καὶ παθ. ἤκασθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-), παρακ. παθ. ἤκασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. παθ. ἐξήκαστο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀπεικάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπεικαστέον. Ῥημ. παραγ. εἰκασία, εἰκαστής, εἰκαστικός.

ΣΗΜ. Ἡ διὰ τοῦ η αὔξησις καὶ ἀναδίπλωσις εἶναι Ἀττική, ἡ δὲ διὰ τοῦ εἰ εἶναι μεταγενεστέρα.

εἶκω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ) (καὶ σύνθετ. ὑπ-, παρ-), παρατ. εἶκον (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. εἶξω (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἄορ. εἶξα (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἄορ. β' εἶκαθον, τοῦ ὑποίου εὐχρηστοὶ εἶναι μένον ὑποτ. παρεικάθη καὶ εὐκτ. ὑπεικάθοιμι.

[**εἶκω**]=ὁμοιω· εὐχρηστος ὁ παρὰ. εἶκα μετὰ σημασίαν ἐνεστώτος (=ὁμοιάζω, φαίνομαι), τοῦ ὑποίου τὸ γ' πληθ. λέγεται εἶκασι καὶ εἶξαι (καὶ σύνθετ. προσ-), ὑποτ. εἶκω, εὐκτ. εἶκοιμι, προστακ. ἐλλείπει, ὅπαρ. εἶκέναι (καὶ σύνθετ. προσ-), μετοχ. εἰκώς (καὶ σύνθετ. προσ-), εἰκυῖα, εἰκός (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. ἐφκειν.

ΣΗΜ. Ῥίζ Fix-, ἐξ οὗ τὸ εἶξαι (=Fe-Fixατιν κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶσαι), εἰκέναι (=Fe-Fixέναι), εἰκώς (=Fe-Fixώς).

εἶρα—εἶραμαι. ὅρα μείρομαι.

εἶμι (εἶμαι) εἰ, ἐστί, ἐστόν, ἐσόμεν, ἐστέ, εἰσὶ, ὑποτ. εἶμι, ἦς, ἦ, κτλ., εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶητον, εἶήτην καὶ εἶτην, εἶήμεν καὶ εἶμεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν, προστ. ἴσθι, ἔστω, ἔστων, ἔστε, ἔστων καὶ ὄστων, ἀπαρ. εἶναι, μετοχ. ὦν, οὔσα, ὄν. Παρ. ἦ καὶ ἦρ, ἦθα, ἦρ, ἦστον, ἦστην, ἦμεν, ἦτε καὶ ἦστε, ἦσαν. Μέλλ. ἔσομαι, ἔσει, ἔσται κτλ., ἄορ. ἔξερομην, παρακ. ἔξερα, ὑπερσ. ἔξερομην. Ῥημ. ἐπιθ. συνεστέον.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμι εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐξ, ἐν, μετὰ, παρά, περί, πρός, σὺν καὶ μετὰ τοῦ συμπαρ.

εἶμις (πορεύσομαι), εἶ, εἶσι, ἴτον, ἴτον, ἴμεν, ἴτε, ἴασι, υποτακ. ἴω, ἴης, ἴη, εὐκτ. ἰοίην καὶ σπανίως ἰοιμι, ἰοις, ἰοι κτλ. προστ. ἴα, ἴτω, ἴτον, ἴτε, ἰόντων, ἀπαρ. ἰέναι, μετοχ. ἰών, ἰούσα, ἰόν. Παρατ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦτον, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Ῥημ. ἐπιθ. περιτέον, διεξιτέον, ἀπιτέον, διαιτέον, ἐπαπιτέον, προσιτέον, ἰτέος-τέον, παριτητέα, ἐξιτητέον, ἐσπαρίτεος.

ΣΗΜ. Τὸ εἶμι καθ' ὅριστικὴν ἔχει σημασίαν μέλλοντος=πορεύσομαι, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος. Ῥημ. ἴ-, ἐξ ἴης κτλ. Εὐρίσκεται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, παρά, περί, πρός, πρὸς, σὺν καὶ τῶν διπλῶν ἐπεξ-, διεξ-, ἐπαρ- κτλ.

εἶργω (κωλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον) (καὶ σύνθετον ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, περι-), παρατ. εἶργον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-), μέλλ. εἶρξω (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἀόρ. εἶρξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Παθ. εἶργομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. εἶργόμην (καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσο. ὡς παθ. εἰξομαι, ἀόρ. παθ. εἶρχην, παρακκ. παθ. ἀνείργμαι καὶ περιείργμαι, ῥημ. ἐπιθ. εἶρχτος.

εἰργνύ'ω (ἐγκλείω, ἐμποδίζω τὴν ἐξέοδον) καὶ καθείργνυμι, ἀόρ. εἶρξα (καὶ σύνθετ. καθ-, συγκαθ-). Παθ. καθείργνυμαι, ἀόρ. παθ. εἶρχθην, παρακκ. εἶργμαι (καὶ σύνθετ. καθ-, συγκαθ-). Ῥημ. ἐπιθ. εἶρχτή.

ΣΗΜ. Παρὰ Πλάτωνι ὁ ἀόριστ. εὐρίσκεται καὶ ἔρξας, καθέρξης, περιέρξας, συνέρξας.

εἰρωνεύομαι (ἄρνούμαι ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, ἐλαττώ τὰ ἑαυτοῦ, οὐ ἀντίθετον τὸ ἀλαζονεύομαι), ἀποθ. οὐτινος μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλλ. εἰρωνεύομαι. Ῥημ. παράγ. εἰρωνεία.

ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), παρατ. ἐξεκλησίαζον καὶ ἐκκλησίαζον, μέλλ. ἐκκλησιάσω, ἀόρ. ἐξεκλησίασα καὶ ἐκκλησίασα. Ῥημ. παράγ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστικός.

ἐλαττώω-ω (σμικρύνω) καὶ ἄορ. ἡλάττωσα μόνον. Πιστον καὶ παθ. ἐλαττούμαι, παρατ. ἡλαττούμην, μέλλ. μείω, ἐλαττώσομαι καὶ ἐλαττωθήσμαι, ἄορ. παθ. ἡλαττώθην. Ῥημ. παραγ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (ὑπάγω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἀμάξης, καταδιώκω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, προ-, προς-), παρατ. ἡλαυνον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προς-), μέλλ. συνγρ. ἐλῶ, ἐλῶς, ἐλῶ. κατλ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προς-), ἄορ. ἡλῶσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, προς-, περι-, συν-, ὑπ-), παρακ. μόνον σύνθετος ἀπελήλακα, ἐξέληλακα, προελήλακα, περιελήλακα. Παθ. ἐλαύνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, περι-), παρατ. ἡλαυνόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἄορ. παθ. μόνον σύνθετος ἀπηλλάθην, ἐξηλλάθην καὶ περιηλλάθην. Ἄορ. μείω. ἡλασσόμην καὶ ἐξελάσασθαι. Παρακ. παθ. ἐλήλῃμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-). Ῥημ. ἐπίθ. εὐήλατος, νεήλατος, σφυρήλατος, ἐλατέον. Παραγ. Ῥημ. ἔλασις, διέλασις, ἐξέλασις, προέλασις.

ἐλέγχω (ἐξελέγχω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-), παρατ. ἡλεγχόν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐλέγξω (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. ἡλέγξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-). Παθ. ἐλέγχομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), παρατ. παθ. ἡλεγχόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), μέλλ. παθ. ἐλεγχθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. ἡλέγχθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. ἐλήλεγμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. ἐξ ἐλέγκτο καὶ ἐξελεγκμένοι ἦσαν μόνον. Τὸ μείω. αὐτοπαθ. καὶ ἀνάλυσ. ἐξελέγχω ἐμανιόν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐλεγκτός, ἀνέλεγκτος, εὐέλεγκτος, δυσεξελεγκτος, ἀνεξελεγκτος, ἐλεγκτέον, ἐξελεγκτέος. Ῥημ. παραγ. ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτικός.

ἐλεεῶ-ω (ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι), παρατ. ἡλέουν, μέλλ. ἐλεήσω (καὶ σύνθετ. κατ-), ἄορ. ἡλέησα (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθ. ἐλεοῦμαι, παρατ. ἡλεοῦμην, μέλλ. παθ. ἐλεηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἡλεήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνελήγτος.

ἐλελίξω (φωνάζω ἐλελεῦ, τὸ ὅποιον ἦτο ἐπίφθεγμα πολεμικόν). Μόνον τὸ ἐλελίξουσι καὶ ὁ ἄορ. ἡλέλιξαν.

ἐλέττω (τυλίσσω, στρέφω, γυρίζω), συνήθως εὑρίσκεται σύνθετον **ἀναλέττω** (ὅπερ καὶ **ἀνείλεττω** παρὰ Πλάτωνι), καὶ **ἐξελέττω**, ἄορ. **εἰλίξα** (καὶ σύνθετ. **ἐξ-, περι-**). Παθ. **ἐλίττομαι**, παρακ. παθ. **ἀνείλιγμαι**. Μέσ. **ἐξελέττομαι περιελέττομαι** (ὅπερ καὶ **περιελέττομαι** παρὰ Πλάτωνι), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **περιελέχθην**, παρακ. μέσ. **ἐνείλιγμαι**.

ἔλκω (σύρω) (καὶ σύνθετ. **ἀν-, ἀφ-, ἐφ-, κατ-, περι-, συν-, συνεφ-**), παρακ. **εἰλκον** (καὶ σύνθετος **ἀνθ-, ἄφ-, καθ-, περι-, ὑφ-**), μέλλ. μόνον **συνελέξω** καὶ **καθέλεξω**, ἄορ. **εἰλκῶσα** (καὶ σύνθετ. **ἀν-, ἄφ-, δι-, ἐξ-, καθ-, συν-**), παρακ. μόνον **καθείλκωκα**. Παθ. **ἐλέχομαι** (καὶ σύνθετ. **δι-, ἐφ-, περι-**), παρακ. παθ. **εἰλκόμεν**, ἄορ. παθ. **καθείλκωσθην**, παρακ. παθ. **ἀνείλκωμαι** καὶ **καθείλκωμαι**. Μέσ. **ἐφέλκομαι** καὶ **προσέλκομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐφέλκωσάμην** καὶ **προσεέλκωσάμην**. Ῥημ. ἐπὶ **ἐλκτέον** καὶ **συνελέκτεον**. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς καὶ ἀλλήλοπαθὲς κατ' ἀνάγκην, **ἐλκω ἑμαυτόν, ἐλκουσιν ἀλλήλους**. Ῥημ. παρακ. **ἐλξας**.

ἐλληγνίζω (διαλέγομαι ἐλληνιστί). Μόλιον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ ὁ παθ. ἄορ. **ἡλληγνίσθην**.

ἐλπίζω (ἔχω ἐλπίδα, νομίζω), παρακ. **ἡλπίζον**, ἄορ. **ἡλπίσα** (καὶ σύνθετ. **ἐπ-**). Παθ. **ἐλπίζομαι** μόνον. Ῥημ. ἐπὶ **ἐλπίστας**, **ἀνῆλπιστος**, **δυσέλπιστος**.

ἐμείω - ὦ (ξερῶ), παρακ. **ἤμουν** καὶ ἄορ. **ἐξήμισα** μόνον.

ἐμπεδῶ - ὦ (στερεῶνω, ἀσφαλίζω, βεβαιῶνω), παρακ. **ἤμπειν**, μέλλ. **ἐμπεδῶσω** καὶ ἄορ. **ἤμπεδῶσα** μόνον.

ἐμποδίζω (ἐμποδίζω), παρακ. **ἐνέποδιζον**, μέλλ. **ἐμποδίσω** μόνον. Παθ. **ἐμποδίζομαι** μόνον.

ἐμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι, εἶμαι ἔμπορος) ἀποθ., μέλλ. μέσ. **ἐμπορεύομαι**, ἄορ. μέσ. **ἐμπορεύεσθαι** μόνον.

ἐναντιόομαι - οὖμαι (ἐναντιώνομαι) ἀποθ., παρακ. **ἤναντιόομαι**, μέλλ. μέσ. **ἐναντιώσομαι**, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἤναντιώσθην**, παρακ. **ἤναντιόομαι**. Ῥημ. παράκ. **ἐναντιώσας**.

ἐνεθρεύω (κάμνω ἐνέδραν), παρατ. ἐνθήδρευον καὶ ἐθρ. ἐνθήδρευσαι. Παθ. ἐνεθρεύομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἐνεθρεύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐνθήδρευθην. Μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μετοχ. ἐνθρευσάμενός.

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνεχυρον), παρατ. προσηγεχέραςον, μέλλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἀπαρ. ἐνεχυράσαι. Παθ. ἀόρ. ἠνεχυράσθη μόνον. Ρημ. παράγ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ἐνθουσιάζω καὶ ἐνθουσιῶ - ᾶ (εἰμὶ ἐνθουσιώδης), μέλλ. ἐνθουσιῶσιν καὶ ἀόρ. ἐνθουσιῶσας. Ρημ. παράγ. ἐνθουσίασις καὶ ἐνθουσιασμός.

ἐνθυμέομαι - οὔμαι (ἐν τῷ ἐμῷ θυμῷ, τῷ νῷ τίθημι τι, σκέπτομαι) ἀποθετ., παρατ. ἐνεθυμήμην, μέλλ. μέσ. ἐνθυμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθην (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. μέσ. ἐντεθύμηναι, ὑπερσ. μέσ. ἐνετεθύμηντο. Παθ. μόνον τοῦ παρ. κατ. τὸ ἐντεθυμημένον (=ἐπικειμένον). Ρημ. ἐπὶ τοῦ ἐνθυμήσεαι. Ρημ. παράγ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις.

ἐννοέω - ᾶ (βάλλω τι ἐν τῷ νῷ, σκέπτομαι), παρατ. ἐνενόουν, ἀόρ. ἐνενόησα (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐνενοήκα. Μέσων ἐννοῦμαι (ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημι τι), παρατ. ἐνενοούμεν, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐννοηθείς.

ἐνοχλέω - ᾶ (ἐνοχλῶ), παρατ. ἠνώχλουν, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, παρακ. ἠνώχληκα. Παθ. ἐνοχλούμαι, παρατ. ἠνωχλούμην καὶ παρακ. παθ. πυρηνώχλησθε μόνον.

ἐντέλλομαι (δίδωμι ἐντολήν τι, παραγγέλλω) ἀποθ. παρατ. ἐνετελλόμην, ἀόρ. μέσ. ἐνετελλάμην, παρακ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἐντέταλμαι. Ρημ. παράγ. ἐντολή.

ἐξεστει (εἶναι ἐπιτετραμμένον, ὑπάρχει δύναμις ἐξωθεν) ἀπρόσωπ., ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξείη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξεῖναι, μετοχ. ἐξόν. Παρατ. ἐξῆν. Μέλλ. ἐξέσται καὶ ἐκρηγῆσεται, εὐκτ. ἐξέσταιτο, ἀπαρ. ἐξέσεσθαι, μετοχ. ἐξεσόμενον καὶ ἐκρηγούμενον. Ἀόρ. ἐξεγέτετο.

ἐξετάζω (ἐξετάζω) (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-), παρκατ. ἐξήτα-
ζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ συννηρημ. ἄρκ. ἐξήτασα
(καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-), παρκατ. ἐξήτακα. Παθ. ἐξετάζομαι (καὶ
σύνθετ. συν-), παρκατ. ἐξηταζόμεν, μέλλ. παθητ. ἐξετασθήσομαι.
ἄρκ. παθ. ἐξητάσθην, παρκατ. παθ. ἐξήτασμαι (καὶ σύνθετ. προσ-).
Ῥημ. ἐπιθ. ἐξεταστέον καὶ ἀνεξετάστος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ'
ἀνάλυσ. ἐξετάζω ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. ἐξέτασις, ἐξετασμός,
ἐξεταστής.

ἐορτάζω (ἔχω ἐορτήν, ἐορτάζω), παρκατ. ἐόρταζον, ἄρκ.
ἐόρτασα. Ῥημ. παράγ. ἐόρτασις.

ἐπαγορεύω - ὦ (ἐπανάγω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὁρμήν
κατάστασιν), παρκατ. ἐπηγόρευον, μέλλ. ἐπαγορεύσω, ἄρκ. ἐπη-
γόρευσα (καὶ σύνθετ. συν-). Μέσ. ἐπαγορευόμαι, παρκατ. μέσ.
ἐπηγορευόμεν, μέλλ. μέσ. ἐπαγορευόσομαι, ἄρκ. μέσ. ἐπηγορ-
ευσάμην. Παθ. χρόνοι μόνον μέλλ. ἐπαγορευθήσομαι, ἄρκ. παθ.
ἐπηγορευθῶν, παρκατ. ἐπηγόρευται. Ῥημ. ἐπιθ. ἐπαγορευτός.
Ῥημ. παράγ. ἐπαγόρευσις, ἐπαγόρευμα.

ἐπείγω (βιάζω) καὶ συνήθως κατεπείγω, παρκατ. κατήπειγον.
Μέσ. ἐπειγόμεν, παρκατ. ἡπειγόμεν, ἄρκ. παθ. ὡς μέσ. ἡπείχην.
Ῥημ. ἐπιθ. ἐπεικτέον.

ἐπιθυμέω - ὦ (ἐπιθυμῶ), παρκατ. ἐπιθέμουν, μέλλ. ἐπιθί-
ψω, ἄρκ. ἐπιθέμῃσα, παρκατ. ἐπιτεθέμῃκα. Παθ. μόνον τὸ
ἐπιθυμούμενα καὶ ἀντεπιθυμείσθαι. Ῥημ. παράγ. ἐπιθυμητής,
ἐπιθέμῃμα, ἐπιθυμητικός.

ἐπικουρέω - ὦ (εἰρή ἐπίκουρος, βοηθῶ) (καὶ σύνθετ. συν-),
παρκατ. ἐπικούρουν, μέλλ. ἐπικουρήσω (καὶ σύνθετ. ἀντ-), ἄρκ.
ἐπικουρήσα. Παθ. μόνον τὸ τοῦ παρκατ. ἐπικουρήσθαι. Ῥημ.
παράγ. ἐπικουρήσις.

ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμελέομαι - οὔμαι (ἐπιμελοῦμαι, εἰμαι
ἐπιμελής), ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, συν-), παρκατ. ἐπεμελόμην
καὶ ἐπεμελούμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ἐπιμελήσομαι
(καὶ σύνθετ. συν-) καὶ παθ. ὡς μέσ. σπανιώτατα ἐπιμελη-
θήσομαι, ἄρκ. παθ. ὡς μέσ. ἐπεμελήθην, παρκατ. ἐπιμεμέ-

ἄνθρωποι. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιμελητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιμέλημα ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός.

ἐπί-σταμαι (γινώριζω) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἔξ-, προ-, προσ-, συν-), ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, κτλ., εὐκτ. ἐπιστάμην, ἐπισταίο, κτλ., προστ. ἐπίστω, ἐπιστάσθω, κτλ., ἀπαρ. ἐπιστάσθαι, μετ. ἐπιστάμενος, παρατ. ἠπιστάμην, ἠπιστω, κτλ., μέλλ. μέσ. ἐπιστήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἠπιστήθην, ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστητός. Ῥημ. παράγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ἐπιστατέω-ῶ (εἶμαι ἐπιστάτης) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐπιστάτου, μέλλ. ἐπιστατήσω, ἄορ. ἐπεσάτησα. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιστατητέον.

ἐπιτηδεύω (πράττω), παρατ. ἐπετήδευον, μέλλ. ἐπιτηδεύσω, ἄορ. ἐπετήδευσα, παρακ. ἐπιτετήδευκα. Παθ. ἐπιτηδευομαι καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετήδευται καὶ ἐπιτετηδευμένος μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιτηδευτέον. Ῥημ. παραγ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις.

ἐπιτροπεύω (εἶμι ἐπίτροπος), παρατ. ἐπετρόπευον, μέλλ. ἐπιτροπεύσω καὶ ἄορ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἄορ. παθ. ἐπετροπεύθην (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ παθ. παρακ. ἐπιτετροπευμένος μόνον. Ῥημ. παράγ. ἐπιτροπεύα, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω-ῶ (βάλλω χεῖρι εἰς τι, ἐπιχειρίζομαι), παρατ. ἐπεχείρουν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἄορ. ἐπεχείρησα, παρακ. ἐπικέχηρκα. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (= προσβάλλομαι καὶ πράττομαι), παρατ. ἐπεχειροῦμην, ἄορ. παθ. ἐπεχειρήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιχειρητέον. Ῥημ. παράγ. ἐπιχείρημα, ἐπιχείρησις, ἐπιχειρητής.

ἔπομαι (ἀκολουθῶ) ἀποθ. ὁ ἐνεστώς ἔπομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-), παρατ. εἰπόμην (καὶ σύνθετ. ἐφ-, παρ-, συν-, συμπαρ-, συνεφ-), μέλλ. μέσ. ἐφίμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἄορ. μέσ. ἐσπόμην (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-, συνεφ-), ὑποτ. μόνον σύνθετος ἐπίσπομαι καὶ συνεπίσπομαι, εὐκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπον καὶ συνεπίσπον, ἀπαρ. ἐπισπείσθαι καὶ συνεπισπείσθαι, μετοχ. ἐπισπόμενος καὶ συνεπισπόμενος.

ΣΗΜ. Ῥίξ. σεπτ. ἐξ ἧς ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἔπειτα, ἐξ ἧς ὁ ἄορ. ἐπ.

σπ-δ-μην, ὁ παρὰτ. εἰπέμην (=ε-σεπ-όμην) μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ σ καὶ συναίρεσιν τοῦ εε εἰς ει.

ἔπω (ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον σύνθετον περιέπω (=περιποιοῦμαι, καλῶς μεταχειρίζομαι), παρὰτ. περιείπον καὶ μέλλ. περιέψω. Παθ. μόνον περιέποιτο καὶ παρὰτ. περιείποντο.

ἐράω - ὦ (ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ σφόδρα), παρὰτ. ἤρων, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἠράσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-). Παθ. ἐρῶμαι (ὕπο τινος καὶ σύνθετ. ἀντι-) μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐραστός, ἐρατή, πολυέραστός, ἀξιεράστός.

ἐργάζομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθήσεως (δ' ἐνεστώς καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-, ἐναπ-, προσξ-, συναπ-), παρὰτ. εἰργαζόμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ἐργάσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-, ἀ. ρ. μέσ. εἰργασάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, ἐπεξ-), παρὰτ. μέσ. εἰργασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. εἰργάσμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), καὶ εἰργασμένος ἦν. Χρόνοι μετὰ παθητ. διαθέσ. εἶναι μόνον ὁ παθ. μέλλ. ἐξεργασθήσομαι καὶ κατεργασθήσομαι, ἄορ. παθ. εἰργάσθην (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἐν-, ἐξ-, κατ-), παρὰτ. παθ. εἰργασμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, συν-, προσ-, προσεξ-), ὑπερσ. παθ. εἰργάσμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), μετ' ὀλίγ. μέλλ. παθ. εἰργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐκατέργαστος, ἀδιεξεργαστος, δυσκατέργαστος, ἐργαστέος, τέον, περιεργαστέον. Ῥημ. παρὰτ. ἐργαστήρ, ἐργάτης, ἐργασία.

ΣΗΜ. Ῥίξ. Εργ-, διὰ τοῦτο εἰργασμαι (=Εε-Εέργασμαι), ὁ δὲ παρὰτ. κατ' ὄργην ἦτο ἠεργαζόμην, ἄορ. ἠεργασάμην, ὕστερον δὲ πρὸς ἀφομοίωσιν διὰ τὸ τοῦ παρὰτ. εἰ ἐτίθη πανταχοῦ εἰ.

ἐρεθίζω (ἐρεθίζω), ἄορ. ἠρέθισα καὶ παρὰτ. ἠρέθικα. Παθ. ἐρεθίζομαι (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ὑπερσ. ἀνῆρέθιστο μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. ἐρεθιστέον.

ἐρείδω (στηρίζω). Μόνον σύνθετον ἀντερείδω καὶ ὑπερείδω, παρὰτ. ἀντήρειδοι, ἄορ. ἤρεισα (καὶ σύνθετ. ἀντ-). Μέσ. ἀπερεί-

δομαι καὶ ἐπερλεδομαι καὶ ἄορ. μέσ. ἀπηρευσάμην. Πρμ. παράγ. ἱρισμα.

ἐρευνάω-ω (ἐξετάζω) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. ἠρεύνων ἄορ. ἠρεύνησα. Παθ. ἐρευνῶμαι (καὶ σύνθετ. δι-). Μέσ. διερευνῶμαι τι, προεξερευνῶμαι, διεξερευνῶμαι, μέσ. μέλλ. προδιερευνήσομαι, ἄορ. μέσ. διηρευνησάμην, ἀνηρευνησάμην καὶ συνεξερευνησάμην. Πρμ. ἐπίθ. ἀδιερεύνητος, ἀτερεύνητος, δυσδιερεύνητος, ἐρευνητέος, διερευνητέος.

ἐρίζω (φιλονικῶ), παρατ. ἤριζον καὶ ἄορ. ἤρισα, ὡς παθ. διὰ κατὰ περίφρασιν ἔρις γίγνεται.

ἐρμηνεύω (εἶμαι ἐρμηνεύς) (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρατ. ἠρμήνυνον, μέλλ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἠρμήνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι. Πρμ. παραγ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἔρπω (περιπατῶ, πορεύομαι, μεταγινεσθ. δὲ σύρομαι μετὰ τῇ κοιλίᾳ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον, τὸ ἐξέρπει (=ἐξέρχεται) καὶ καθέρπει (=κατερχεται) καὶ τὸ φρμ. ἐπίθ. ἐρπετόν (=ζῷον).

ἔρρω (περιεπλανήθην, ἐφθάρην, ἐχάθην). Ἐνεστώς με σημα παρκειμένον, ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἡ ὁριστικὴ (καὶ σύνθετ. ὑπ-), ἡ ἀπαρ. ἔρρειν καὶ ἡ μετοχ. ἔρρων.

ἐρυθρίαιω-ω (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἠρυθρίασα (καὶ σύνθετ. ἀν-).

ἐρύκω (ἀναχαιτίζω, ἀπομακρύνω). Μόνον τὸ ἐρύκειν καὶ ἀπερύκω καὶ ὁ ἄορ. ἀπήρῳσα.

ἔρχομαι (ἔρχομαι, ὑπάγω). Τοῦ ἐνεστώτος μόνον ἡ ὁριστικὴ εὐρίσκεται ἀπλή (καὶ σύνθετ. ἀπ-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, παρ-, περι-, προσ-, συν-, ὑπ-, διεξ-, συνεισ-, ὑπεξ-), αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ εἶμι, εὐρίσκεται δὲ μόνον ὑπέρχεσθαι καὶ μετοχ. ὑπερχόμενος, παρατ. ἤγειν ἢ ἦα, μέλλ. εἶμι, ἄορ. ἤλθον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-, συν-, διεξ-, ἀντιδιεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-, ἐπεισ-, κτλ.), παρακ. ἐλήλυθα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, προ-, κατ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπ- ἐπαγ-, ἐπεξ-, προεισ-, προδι-, διεξ-), εὐκτ. προεληλυθοῖς καὶ περλεληλυθῶς.

εἶπν, ὑπερσ. εἰληλυθῆν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, κατ- παρ-, προσ-, προ-, διεξ-, ἐπαν-) καὶ συνεἰληλυθώς ἦν, ἐπατεἰληλυθώς ἦν, περιεἰληλυθώς ἦν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐρ-, ἐρ-χουαι (=ἐρ-σχομαι, ὡς γλῆ-χουαι=γλῆτ-σχομαι). εἰλ-, εἰλ-υθ-, ἐξ οὗ ἤλθοι (ἐκ τοῦ ἤλυθον).

ἐρωτάω-ω (ἐρωτῶ) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, ὑπ-, παρκατ. ἡρώτων (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, προσ-, ἐπαν-), μέλλ. ἐρωτήσω (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-) καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. συνηθέστ. ἐρήσσομαι (καὶ ἀν-, ἐπ-), ἀόρ. ἡρώ ησσι (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-) καὶ συνηθέστ. ἀόρ. μέσ. ἡρομην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, προσ-), παρκατ. ἡρώτηκα (καὶ σύνθετ. δι-, ἡρῶ. ἐρωτῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-, προσ-), ἀόρ. παθ. ἡρωτήθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρκατ. παθ. μόνον προστακ. ἡρωτήσθω καὶ μετοχ. ἡρωτημένα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτερωτητέον. Ῥημ. παράγ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτητικώς.

ἐσθίω (τρώγω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, ὑπερ-), παρκατ. ἔσθιοι (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. ἔφαγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, κατ-, συν-), παρκατ. ἐδήδοκα καὶ κατεδήδοκα. Παθ. μόνον παρκατ. κατεδηδεσμένος. Ῥημ. ἐπ. εἴσεσιός, ἐδεστέον, καὶ σύνθετ. θρηνηδέστος (=σκοληγκόβρωτος). Ῥημ. παράγ. ἔδεσμα, ἐδώδη.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐδ-, ἐξ οὗ ἔσθω (=ἔδ-θω) καὶ ὕστερον ἐσθίω, καὶ ἔδε-, ἐξ οὗ ἐδ-ἔδο-κα (πρόβλ. ἐνεκ-, ἐν-ἦνοχ-α, λεγ-, συν-εἰλοχ-α κτλ.), ἔδεσ-, ἐδ-ἔδεσ-μαι ἔδεσ-μα.

ἐστιάω-ω (φιλεῖω, ξενίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνταφ-), παρκατ. ἰστίων, ἀόρ. ἰστιάσα, παρκατ. ἰστιάκα. Μέσ. ἐστιῶμαι (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. μέσ. ἰστιάμην, μέσ. μέλλ. ἰστιάσσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σπαν. ἐστιαθείσα καὶ συνεἰστιάθην, παρκατ. μέσ. ἐἰστιάμαι. Παθ. σπαν. ἐστιῶμαι ὑπὸ τινος, ἀόρ. παθ. ἐστιαθείς, παρκατ. παθ. προστ. ἐστιάσθω. Ῥημ. παράγ. ἐστίασις, ἐστιάτωρ.

ἐτοιμάζω (κάμνω ἔτοιμον), παρκατ. ἡτοίμαζον, μέλλ. ἐτοί-

μάσω. Μέσ. *ἐτοιμάζομαι*, παρ.τ. μέσ. *ἡτοιμαζόμεν*, ἄορ. μέσ. *ἡτοιμασάμην*, παρ.ακ. μέσ. *ἡτοίμασμαι*. Παθ. *ἐτοιμάζομαι* καὶ ὑπερσ. παθ. *ἡτοίμαστο*.

εὐδαιμονέω-ω (εἰμὶ εὐδαίμων) (καὶ σύνθετ. συν-), παρ.τ. *ἡδαιμόνουν*, μέλλ. *εὐδαιμονήσω*, ἄορ. *ἡδαιμόνησα* (καὶ σύνθετ. ἐν-).

εὐδαιμονίζω (νομίζω τινὰ εὐδαίμονα, καλοτυγχίζω), παρ.τ. *ἡδαιμόνιζον*, μέλλ. *εὐδαιμονιῶ*, ἄορ. *ἡδαιμόνισα*. Παθ. *μόνον εὐδαιμονίζομαι*. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. *εὐδαιμονίζω* ἐμαντόν. Ῥημ. παρ.αγ. *εὐδαιμόνισμα*.

εὐδοκίμew-ω (εἰμὶ εὐδόκιμος, καλὴν ὑπόληψιν ἔχω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ὑπερ-), παρ.τ. *ἡδοκίμουν*, μέλλ. *εὐδοκίμησω*, ἄορ. *ἡδοκίμησα*, παρ.ακ. *ἡδοκίμηκα*. Ῥημ. παρ.αγ. *εὐδοκίμησις*.

εὐθῶ (χοιμῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπλούς ἐνίοτε, συνήθως δὲ σύνθετος *καθεὺδω* (καὶ *συγκαθ-*), παρ.τ. *ἡθον* σπανίως, συνήθως δὲ *ἐκάθευδον* καὶ *σπκνιώτ. καθηῦδον*, μέλλ. *καθευδήσω*. Ῥημ. ἐπίθ. *καθευδητέον*.

εὐεργετέω-ω (κἀμὼν εὐεργεσίαν) (καὶ σύνθετ. ἀντ-), παρ.τ. *εὐεργέτουν*, μέλλ. *εὐεργετήσω*, ἄορ. *εὐεργέτησα* καὶ *εὐηργέτησα*, παρ.ακ. *εὐεργέτηκα* καὶ *εὐηργέτηκα*, ὑπερσ. *εὐεργετήκειν*. Παθ. *εὐεργετοῦμαι*, ἄορ. παθ. *εὐεργετήθην*, παρ.ακ. παθ. *εὐεργέτημαι*, ὑπερσ. *εὐηργέτητο* καὶ *εὐηργέτηντο* μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐεργετητέον*. Ῥημ. παρ.αγ. *εὐεργεσία*, *εὐεργετήμα*.

ΣΗΜ. Τὸ *εὐεργετῶ* διαφορεῖται ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλώσει.

εὐθυμέωμαι-οῦμαι (εἰμὶ εὐθύμης, εὐθυμῶ), ἀποθετ., παρ.τ. *ἡθυμούμην*, μέλλ. μέτ. *εὐθυμοῦμαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐθυμητέον*.

εὐλαθεύωμαι-οῦμαι (φοβοῦμαι, φυλάττομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-), παρ.τ. *ἡλαθοῦμην*, μέλλ. μέσ. *εὐλαθήσομαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἡλαθήθην* (καὶ σύνθετ. δι-, προ-), παρ.ακ. *διηλαθῆναι*. Ῥημ.τ. ἐπίθ. *εὐλαθητέον* καὶ *διεηλαθητέον*.

εὐλόγῳ-ω (ἐγκωμιάζω), παρ.τ. *ἡλόγουν*, ἄορ. *ἡλόγησα*. Παθ. *εὐλογοῦμαι* καὶ μέλλ. ὡς παθ. *εὐλογήσομαι*.

. **θάλλω** (άνθῶ, ἱκμάζω), παρακ. ὑποτ. *τεθῆλη* καὶ ἄπαρ. *τε-
θῆλεται*.

θανατόω - ὤ (θανατώνω, φονεύω), μέλλ. *θατατώσω*, ἄόρ.
ἰθαγάτωσα. Παθ. *θατατοῦμαι*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *θανατώσομαι*,
ἄόρ. παθ. *ἐθατατώθην* Ῥημ. παράγ. *θαγάτωσις*.

θάπτω (θάπτω, ἐνταφιάζω) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. *ἔθα-
πτορ* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. *θάψω*, ἄόρ. *ἔθαιψα*, (καὶ σύνθετ.
συν-, κατ-). Παθ. *θάπτομαι* (καὶ σύνθετ. συγκατα-), παρατ. *ἐθα-
πτόμην*, μέλλ. παθ. *ταφῆσομαι*, ἄόρ. παθ. *ἐτάφη* (καὶ σύνθετ.
ἐν-, συν-), παρακ. παθ. *μόνον συν-ἐθαμμαι*, *τέθυπται*, ἄπαρ. *τε-
θάφθαι*, μετοχ. *τεθαμμένος*. Ῥημ. παράγ. *ταφῆ*.

θαρρέω - ὤ καὶ θαρσέω - ὤ (ἔχω θάρρος, δὲν φοβούμαι) (καὶ
σύνθετ. ἀνα-), παρατ. *ἐθάρρουν* (καὶ ἀν-) καὶ *ἐθάρσουν*, μέλ. *θαρ-
ρήσω* καὶ *θορήσω*, ἄόρ. *ἐθάρρησα* καὶ *ἐθάρσησα* (καὶ σύνθετ. ἀν-),
παρακ. *τεθάρρηκα* (καὶ ἀνα-, ἀπο-) καὶ *τεθάρσηκα*.

θαυρῶνω (δίδω τι ἐν θάρρος) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, παρα-) καὶ
θαρσῶνω, παρατ. *ἐθάρρῶνον* (καὶ σύνθετ. παρ-) καὶ *ἐθάρσουν*,
ἄόρ. *ἐθάρρῶνα* καὶ *ἐθάρσῶνα* (καὶ σύνθετ. παρ-).

θαυμάζω (θαυμάζω, ἀπορῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. *ἐθαυ-
μαζον*, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *θαυμάσομαι*, ἄόρ. *ἐθαύμασα* (καὶ σύν-
θετ. ἀπ-), παρακ. *τεθαύμακα*. Παθ. *θαυμάζομαι*, παρατ. *ἐθαν-
μαζόμην*, μέλλ. παθ. *θαυμασθήσομαι*, ἄόρ. παθ. *ἐθανυμάσθην*. Ῥημ.
ἐπιθ. θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, θαυμαστότεον.

θεῶμαι - ὤμαι (παρατηρῶ, κυτᾶζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ.
δια-, κατ-, πρὶν-, συν-), παρατ. *ἐθεώμην* (καὶ σύνθετ. κατ-),
μέλλ. μέσ. *θεᾶσομαι* (καὶ σύνθετ. συν-, ἐπανά-), ἄόρ. μέσ. *εθεᾶ-
σάμην* (καὶ σύνθετ. δια-, κατ-, συν-), παρακ. *τεθεᾶμαι*, ὑπερσ.
εεθεᾶμην. Ῥημ. *ἐπιθ. θεατός, ἀθεατός, ἀξιοθεατός, θεατέον, δια-
θεατέον*.

θεραπεύω (περιποιούμαι, λατρεύω, ἱατρεύω) (καὶ σύνθετ. ἀντ-,
ἐκ-, ἐπ-), παρατ. *ἐθεράπευον*, μέλλ. *θεραπεύσω*, ἄόρ. *ἐθεράπευσα*

(καὶ σύνθετ. προ-, ὑπερεξ-), παρακ. τεθεράπευκα. Παθ. ~~θερα~~πεύομαι, παρατ. ἐθεραπεύομην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. θεραπεύσομαι, ἄορ. παθ. ἐθεραπεύθην, παρακ. παθ. τεθεράπευμαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. θεραπεύω ἑμυατόν. Ῥημ. ἐπίθ. θεραπευτός, ἀθεράπευτος, θεραπευτέον. Ῥημ. παρὰχ. θεραπεία, θεράπευμα, θεραπευτής, θεραπευτικός.

Θερίζω (ἀμεταβ. = διάγω τὸ θέρος, μεταβ. δέ = θερίζω καρπόν). Μόνον ὁ ἀνεστὼς καὶ ὁ ἄορ. ἐθέρισα καὶ ἐξεθέρισα. Παθ. παρακ. τεθερισάμενος. Ῥημ. παρὰχ. θεριστής.

Θερμακίνω (ζεσταίνω) καὶ ἄορ. διεθέρμηνα. Παθ. θερμαίνομαι, παρατ. διεθερμαίνοντο, ἄορ. παθ. ἐθερμάνθην (καὶ σύνθετ. παρ-).

Θεωρέω - ὦ (ἐξετάζω, παρατηρῶ) (καὶ σύνθετ. παρ-, συν-, παρατ. ἐθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, ἄορ. ἐθεώρησα (καὶ σύνθετ. παρ-, συν-), παρακ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι καὶ παρατ. κατεθεώρομην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀθεώρητος, θεωρητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. παραθεωρῶ ἑμυατόν (= προσβάλλω). Ῥημ. παρὰχ. θεώρημα, θεωρησις, θεωρητικός.

Θίω (τρέχω), θεῖς, θεῖ, κτλ. (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, παρ-, τρι-, κατ-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, ἀνα-, ὑπο-, συν-, μετα-, ὑπερ-, προσ-, πρὸς, συνδι-, ἀντιπαρ-, συγκατ-, συμπαρ-, ἐπακ-), παρατ. ἐθουν (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προσ-, ἐξ-, ἐπεξ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον μεταθεύομαι. Παθ. μεταθεύομαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τρέχω.

Θήγω Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς θήγω, ὁ παθ. θήγομαι καὶ ὁ παθ. παρακ. τεθηγμέτος.

Θηράω - ὦ (κυνηγῶ), παρατ. ἐθῆρων (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θηράσω, ἄορ. ἐθῆρᾱσα, παρακ. τεθηράκα. Μέσ. θηρῶμαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ παθ. θηρῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. θηρατέος, θηρατέον. Ῥημ. παρὰχ. θηρατικός, θήρατρον.

Θηρεύω (κυνηγῶ) (καὶ σύνθετ. συν-), παρατ. ἐθήρεον, μέλλ. θήρεω, ἄορ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα. Μέσ. θηρεύομαι, παρατ. μέσ. ἐθήρευομην. Παθ. θηρεύομαι, ἄορ. παθ. ἐθήρεύθην.

Ρημ. ἐπιθ. ἀθήρευτος, δυσθήρευτος. Ρημ.κτ. παρᾶ γ. θήρευσις, θηρευτής, θηρευτικός.

θεγγάνω (ἀπτομαι, ἐγγίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἔ' ἔθιγον εἰς τοὺς τοπούς θίγης καὶ θιγών, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ἀπτομαι

Θλίβω (πιέζω) καὶ ὁ ἀόρ. ἔθλιψα. Παθ. ἐκθλίβομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐθλίφθην.

θνήσκω (ἀποθνήσκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐναπο-, προαπο-, συναπο-, ὑπεραπο-), παρατ. θνησκον (καὶ σύνθετ. ἀπ-). μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μόνον σύνθετος ἀποθανοῦμαι (καὶ σύνθετ. συναπο-), ἀόρ. ἔ' μόνον ἀπέθανον (καὶ σύνθετ. συναπο-, ὑπεραπο-, προαπο-, ἐπαπο-, ἀναπο-), παρακ. μόνον ἀπλοῦς τέθνηκε καὶ τεθνήκασι καὶ τέθνατον, τέθναμεν, τέθνασι, ὑποτ. μόνον τεθνήκωσι, προστ. μόνον τεθνήτω, ἀπαρ. τεθνήκεναι καὶ συνήθ. τεθνήγει, μετ.σχ. τεθνήκως καὶ τὸ τεθνήκός καὶ τεθνεώς (καὶ σύνθετ. ἐκ-) καὶ τεθνεῶσα, ὑπερσ. ἐτεθνήκει καὶ ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνησαν, εὐκτ. τεθναίην, τεθναίην, τεθναῖεν καὶ τεθνηκώς καὶ τεθνεώς εἶην, μετ' ὅλ. μέλλ. τεθνήξω καὶ τεθνηκώς ἔσομαι. Ρημ. παρακ. θάν-α-τος.

ΣΗΜ. Ρίξ. θαν-, θνα-, θνη-, ἔξ ὧ θνήσκω (=θνη-ίσκω).

θορυβέω-ῶ (κάννω θόρυβον), παρατ. ἐθορύβουν (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορύβησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθ. θορυβοῦμαι, παρατ. ἐθορυβοῦμην, μέλλ. παθ. θορυβηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐθορυβήθην, παρακ. παθ. τεθορύβημαι, ὑπερσ. ἐτεθορύβην καὶ τετεθορυβήμενος ἦν. Ρημ. ἐπιθ. ἀθορύβητος.

θράττω (ταράττω) καὶ ὁ ἀόρ. θήραξα μόνον.

θραύω (συντρίβω) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ ὁ ἀόρ. κατέθραυσα. Παθ. θραύομαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. παθ. κατέθραυσθην, παρακ. παθ. παρτεθραυμένος καὶ συντεθραυμένος

θρυλέω-ῶ (ψιθυρίζω, διαφημίζω τι), παρατ. ἐθρύλουν καὶ μέλλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλοῦμαι (καὶ σύνθετ. δια-), παθ. παρακ. τεθρύλῃμαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. παθ. διετεθρύλητο. Ρημ. ἐπιθ. πολυθρύλητος.

θρούπτω (συντρίβω, θραύω) (καὶ σύνθετ. δια-). Μέσ. θρούπτομαι (=κάννω τσακίσματα, καλλωπίζομαι), παρατ. μέσ. ἐθρου-

πτόμην. Παθ. θρόπτομαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρ. παρακ. ῥια-
τεθρυμμένος καὶ ἀποτεθρυμμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἐνθρυπτος. Ῥημ.
παραγ. τρυγή, θρύψις, θρυπτικός.

θυρόματι-οἶματι (ὀργίζομαι, θυμώνω). Ἀποθ. Μόνον ὁ
ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐθνομώθη καὶ παρκακ. τεθυμωμένος.

Θύω (θυσιάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, προ-, συν-), παρκατ.
ἔθου (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. θύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἄορ.
ἔθουσα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), παρκακ. τέθουκα. Μέσ. θέομαι (διὰ
τοῦ ἱερέως κάμνω θυσίαν), παρκατ. μέσ. ἐθέομην, μέσ. μέλλ. θύ-
σομαι, ἄορ. μέσ. ἐθυσάμην, παρκακ. μέσ. τέθῃμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτε-
θέμην. Παθ. θέομαι, ἄορ. παθ. ἐτέθη, παρκακ. παθ. τέθῃμαι,
ὑπερσ. παθ. ἐτεθέμην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀθυτος, θυτέον. Ῥημ. παραγ.
θυσία, θῆμα.

Θωρακίζω (ἐνδύω θώρακα, ὀχυρῶ). Μόνον ὁ ο. ἐθαράκισα.
Μέσ. παρκατ. ἐθαράκισα. παρκακ. μέσ. τεθαράκισα. Παθ. παρ-
κακ. τεθαράκισα (καὶ σύνθετ. κατα-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀθαράκιστος.

I

ἰάομαι-ἴωμι (ἰατρέω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἔξ-), μέλλ.
μέσ. ἰάσομαι. ἄορ. μέσ. ἰάσάμην. Παθ. ἄορ. ἰατή, παθ. ἰαθ.
ἰάθη. Ῥημ. ἐπιθ. ἰατός. ἐνιάτος, ἀνιάτος, δυσιάτος. Ῥημ. πα-
ράγ. ἱασίς, ἰασμός. ἱάμα. ἱατρός.

ἰδρύνω-ῶ (ἰδρύνω). Μόνον ἡ μετοχή ἰδρύνει τῷ ἱππῷ καὶ
ὁ ἄορ. ἰδρυσά (καὶ σύνθετ. ἐν-).

ἰδρύνω (ἀνεγειρω, κτιζω) καὶ ὁ ἄορ. μεθιδρύνσας. Μέσ. ἰδρύο-
μαι, μέσ. ἄορ. ἰδρυσάμην (τι), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἰδρῦθην (=
ἰδρυσάμενός), παρκακ. μέσ. ἰδρύμαι (καὶ σύνθετ. καθ-). Παθ.
παρκακ. ἰδρύμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνίδρυτος. Ῥημ. παραγ. ἰδρυμα,
ἰδρυσίς.

ἔζω (καθίζω τινά), σπανίως ἀπλοῦν, συνήθως δὲ σύνθετον κα-
θίζω (καὶ σπανίως ξυρίζω, προσίζω, ἐνρίζω, ἀνακαθίζω, προσκα-
θίζω, ἐγκαθίζω), παρκατ. ἐκάθειον μόνον, μέλλ. καθιῶ, ἄορ. ἐκά-

εὐρίσκω (εὐρίσκω) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρατ. *ἤρρισκον* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), μέλλ. *εὐρήσω* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), ᾄδρ. *ἤρρορ* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. *ἤρρηκα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, προσεξ-), εὐκτ. *ἤρρηκώς* εἴηρ, ὑπερσ. *ἤρρηκώς* ἦκ. Μέσ. *εὐρίσκομαι* τε (= ἀπολαύω, ἐπιτυχάνω τινός), παρατ. μέσ. *ἤρρισκόμενρ*, μέλλ. μέσ. *εὐρήσομαι*, ᾄδρ. μέσ. *ἤρρήμην*, παρακ. μέσ. *ἤρρημαι*. Παθ. *εὐρίσκομαι* (καὶ σύνθετ. ἀν-), παρατ. παθ. *ἤρρι-σπόμην* (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. παθ. *εὐρεθήσομαι* (καὶ ἀν-), ᾄδρ. παθ. *ἤρέθην* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-), παρακ. παθ. *ἤρρημαι* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ὑπερσ. παθ. *ἤρήμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐρετός, ἀνεῦρε-τος, εὐεύρετος, δυσεύρετος, εὐρετέον, ἀνευρετέον, ἐξευρετέον*. Ῥημ. παραγ. *εὐρετής, εὐρεσίς, εὐρημα*.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξησης καὶ ἡ ἀναδιπλωσις γίνεται πάντοτε διὰ τοῦ ΗΥ, πλημ-μελὴς δὲ εἶναι ἡ διὰ τοῦ ΕΥ γινομένη.

εὐσεβέω -ῶ (εἰμί εὐσεβής), παρατ. *ἠέσεβουν*. Παθ. *μόνον* *εὐσεβοῦντο* καὶ ᾄδρ. παθ. ὑποτ. *εὐσεβεθῇ*. Συνήθως δὲ λέγεται κατὰ περίφορσιν *εὐσεβής* εἰμι. *εὐσεβῶς* ἔχω.

εὐτυχέω -ῶ (εἰμί εὐτυχής) (καὶ σύνθετ. δι-), παρατ. *ἠιτή-χουν*, ᾄδρ. *ἠιτύχησα*, παρακ. *ἠιτύχηκα*, (καὶ σύνθετ. δι-), ὑπερσ. *μόνον* τὸ *ἠιτύχηκεαν*. Παθητ. *μόνον* τὸ τοῦ παρακ. *ἠιτύχεται* (= μετ' εὐτυχίας κατ' ὥρωται). Ῥημ. παραγ. *εὐτίχημα*.

εὐφραίνω (καλῶς τὰς φρένας τινός διατίθημι, τέρπω, εὐφρα-σύνην παρεχω), παρατ. *ἠέφραινον*, ᾄδρ. *ἠέφρανα*. Μέσ. *εὐφραι-νομαι*, παρατ. *ἠέφραιτόμην* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. *συνήρημα*. *εὐφραιτοῦμαι* καὶ σπανιῶτ. παθ. ὡς μέσ. *εὐφρανθήσομαι*, ᾄδρ. παθ. ὡς μέσ. *ἠέφρανθην*.

εὐχομαι (εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, κυχῶμαι) ἀποθ. (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρατ. *ἠυχόμην* (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, προσ-, συνεπ-), μέλλ. μέσ. *εὐξομαι* (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), ᾄδρ. μέσ. *ἠξάμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προσ-, συν-, συνεπ-). Παθ. παρακ. *ἠύχται*. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐκτός, ἀπευκτός, πολέευκτος* καὶ *εὐκίσκος*.

ΣΗΜ. Ἡ αὐξησις καὶ ἡ ἀναδιπλωσις γίνονται μόνον διὰ τοῦ ΗΥ, ἐλπι-
μελῆ δ' εἶναι τὰ διὰ τοῦ ΕΥ εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους.

εὐωχέω-ω (φιλεύω), παρ.τ. *εὐώχουν*. Μέσ. *εὐωχοῦμαι*, πα-
ρατ. *εὐωχούμην*, μέλλ. μέσ. *εὐωχήσομαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *εὐ-
ωχήθην*.

ἔχω (ἔχω, κατέχω, δύναμαι) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-,
ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ὑπερ-, ὑπ-), πα-
ρατ. *εἶχον* (καὶ σύνθετ. μετὰ τῶν αὐτῶν προθέσ.), μέλλ. *ἔξω* (καὶ
σύνθετ. ἀνθ-, καθ-, μεθ-, παρ-, προ-, προσ-, ὑφ-, ἀντιπαρ-) καὶ
σησω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, κατ-, παρ-, περι-), ἄορ. ἔ' *ἔσχον*
(καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀντ-, δι- ἐπ-, κατ-, μετ-, παρ-, προ-, προ-, ὑπ-,
ὑπερ-, ἀντιπαρ-), ὑποτ. *σχῶ*, κτλ., εὐκτ. *σχοίην* ἀπλή οὐσα, σύν-
θετος δὲ — *σχῶμι*, προστ. σύνθετ. *σχές*, *σχέτω*, κτλ. (μετὰ τῶν
προθέσ. ἐπὶ, κατὰ, παρά, πρὸς, ὑπὸ), ἀπαρ. *σχεῖν*, μετοχ. *σχών*.
Παρ.κ. *ἔσχηκα* (καὶ σύνθετ. κατ-, μετ-, παρ-, προσ-, ὑπ-). Μέσ.
καὶ παθ. *ἔχομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, ἐν-, κατ-, προ-, παρ-,
προσ-, περι-, ὑπερ-, συν-, προσ-, παρ-), παρ.τ. μέσ. καὶ παθ. *εἰ-
σχύμην* (καὶ ἀπ-, ἀντ-, κατ-, παρ-, περι-, προ-, συν-), μέλλ. μέσ.
ἔξομαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἀνθ-, παρ-), καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἐνέ-
ξομαι* καὶ *συνέξομαι* μέλλ. μέσ. *παρασχέσομαι* καὶ *ἀποσχέσομαι*,
ἄορ. μέσ. ἔ' *ἀπεσχόμην*, *παρεσχόμην* καὶ *ἐπεσχόμην*, ἄορ. μέσ.
ὡς παθ. *ἐσχόμην* (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐν-, συν-), παρ.κ. μέσ. *πα-
ρέσχημαι* καὶ *ἀπέσχημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεκτός*, *καθεκτός*, *εὐκά-
θεκτος*, *δυσκάθεκτος*, *δυσἀνεκτος*, *ἀνασχετός*, *ἐκτέος*, *-έον*, *παρα-
πτεόν*, *μεθεκτέον*, *προσεκτέον*, *ἀνθεκτέον*, *ὑφεκτέον*, *συνεκτέον*,
ἀρεκτέον, *ἐπισχετέος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀνακλημ. *παρέχω* ἐμαυ-
τόν, *κατέχω* ἐμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργητ. εἶναι ἐνίοτε ἴσον μὲ μέσον
μάλιστα εἰς τὴν φράσιν ἀεὶ ἔδῃ. Ῥημ. *παράχ.* *ἔξις*, *σχέσις*,
σχῆμα, *ἀνοκωχή*, *διοκωχή*, *παροχή*, *μέτοχος*, *ὑπεροχή*, *μέθεξις*,
κάθεξις.

ἔψω (ψήνω) (καὶ σύνθετ. καθ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἐψήσο-
μαι*, ἄορ. ἤψησα. Παθ. *ἔψομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐφθός*, *ἐψήτος*. Ῥημ.
παροχ. *ἔψηται*, ἄορ. *ὄψις*.

Z

Ζέω - ὤ (ζῶ). ζῆς, ζῆ, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, συ-), προστ. [ζῆ], ζήτω, παρατ. ἔζων, ἔζης, ἔζη, κτλ. (καὶ σύνθετ, δι-), μέλλ. ζήσω καὶ διαζήσω, συντηθέστερ. διὲ μέλλ. βιώσομαι, ἀόρ. ἐβίω, κτλ., παρακ. βεβίωκα (ὅρα βιώω-ῶ).

ΣΗΜ. Τὸ ζῶ συναφίζεται εἰς **η**, διότι ἤτο ποτε ζῆω-ζῶ, ζῆεις-ζῆς, ζῆει-ζῆ κτλ.

Ζεύννυμι (Ζεύγω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι σύνθετον, συζεύγνυμι, ἐπυζεύγνυμι καὶ μεταζεύγνυμι, παρατ. ἀνυζεύγνυμι μόνον, ἀόρ. ἐζευξα καὶ ἀνέζευξα. Παθ. ζεύγνυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-), ἀόρ. παθ. ἐζεύγην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), καὶ σπανίως ἐζεύχθην, παρακ. ἐζεύγμαι (καὶ σύνθετ. δι-, συν-). Μέτ. διαζεύγνυμαι, ἀόρ. μέσ. συνεζεύξατο. Πρμ. παραγ. διάζευξες, συνέυξες.

Ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ, κτλ. καὶ ἀόρ. ἔζεσα μόνον. Πρμ. παρὰ γ. ζέσεις.

ΣΗΜ. Πρὶν ἀρχαίᾳ ζεσ-, ἐξ ἧς τὸ μεταγενέστ. ζεσ-τός, τὸ δὲ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων καὶ πρὸ ἄλλου σ ἀποβάλλεται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐκτείνεται τὸ Ε εἰς Η εἰς τὸν ἀόριστον.

Ζημιόω - ὤ (ζημιῶ, τιμωρῶ σωματικῶς ἢ χρηματικῶς) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐζημίου, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημιώσα (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἐζημιώκα. Παθ. ζημιούμαι, παρατ. ἐζημιούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ζημιώσομαι καὶ σπανίως παθ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐζημιώθην, παρακ. παθ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. παθ. ἐζημιώτο. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν. ζημιῶ ἑμαυτόν. Πρμ. παρὰ γ. ζημιώμα.

Ζώννυμι (ζώνω). Ὁ ἐνεστώς μόνον σύνθετος καὶ σπάνιος παρὰ τῶν ἄλλων. Παθ. καὶ μέσ. παρακ. διέζωται καὶ διεζωμένος. Πρμ. ἐπιθ. ἀζωστος. Πρμ. παρὰ γ. διάζωμα, ζώνη.

II

ἡθάσκω (ἀρχίζω νᾶ ἡθῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς **ἡθάσκει**.

ἡθάω - ῶ (εἶμαι εἰς ἡθικὴν ἡλικίαν, ἀκμάζω) καὶ **ἀνῆθῶ**, μέλλ. ἐφηθήσουσι, ἄορ. ἡθήσα καὶ ἀνήθησα καὶ παρὰκ. παρήθηκα.

ἡγεμονεύω (εἶμαι ἡγεμῶν), ἄορ. ἡγεμόνευσα. Παθ. μόνον ἡγεμονεύεσθαι.

ἡγέομαι - οὔμαι (ὀδηγῶ, νομίζω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐξ-, εἰς-, ἐφ-, καθ-, προ-, ὑφ-), παρὰτ. ἡγούμην (καὶ σύνθετ. ἀφ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, προ-, ὑφ-), μέλλ. μέσ. ἡγήσομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, καθ-, ὑφ-, ἐπεκδι-), ἄορ. μέσ. ἡγησάμην (καὶ δι-, εἰς-, ἐξ-, καθ-, προδι-, ὑφ-), παρὰκ. μέσ. ὑγήρημαι, ἐξήρημαι καὶ διήρημαι (ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθητ). Ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθήσ. τὸ περι-ῆγηθεν. Ρημ. ἐπιθ. ἀδιήγητος, εὐδιήγητος, ἀπεριήγητος, ἡγητέον. Το μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἡγοῦμαι ἐμάντορ.

ἡδομαι (εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), παρὰτ. ἡδόμην (καὶ σύνθετ. συν-, ὑπερ-), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἡσθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἡσθην (καὶ σύνθετ. ἐφ-, συν-, ὑπερ-). Ρημ. παρὰκ. ἡδορή.

ἡλῶ (=ἐλῆλυθα) (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, ἐξ-, ἐφ-, δι-, καθ-, παρ-, προ-, περι-, προσ-, συν-), παρὰτ. ἡλον (=ἐληλύθειν) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπὶαν-, προκλι-, προσ-), μέλλ. ἡλῶ (=ἐληλυθώς ἔσομαι). Τὸ δὲ ἀπρόσωπον προσήκει λέγεται καὶ προσήκόν ἐστι, ὑποτακτ. καὶ προσήκον ἦ, ὁ παρὰτ. καὶ προσήκον ἦρ.

ἡμι (λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντῶσι μόνον τοῦ παρὰτατ. ἐν διαλόγοις τὸ ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἦ

ἡττάομαι - ῶμαι (εἶμι κατώτερος, νικῶμαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρὰτ. ἡττώμην, μέλλ. μέσ. ἡττήσομαι καὶ παθ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημασ. ἡττηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἡττήθην, παρὰκ. ἡττήμαι (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ἡττήμην. Ρημ. ἐπιθ. ἀήττητος

Ἰημε

θισα (καὶ δι-) καὶ σπανίως καθίσα. Μέσ. ἔχομαι, συνήθως δὲ καθίζομαι (καὶ σπαν. παρακαθ-, συγκαθ-), παρατ. ἐκαθίζομην καὶ ἐπεκαθίζομην καὶ συνεκαθίζομην, μέλλ. μέσ. καθιζήσομαι, παρακαθιζήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπεκαθισάμην, παρεκαθισάμην καὶ συμπεκαθισάμην.

Ἰημε (ρίπτω), εἶς, ἴησι (καὶ σύνθετ. μεθ-, ἀν-, παρ-, δι-, ξυν-, καθ-, καθυφ-), παρατ. ἴην, ἴεις, ἴει, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἄφ-, παρ-, ἀν-, συν-, ἑφ-, καθ-, προσ-), μέλλ. ἦσω (καὶ συνήθως σύνθετ. ἀν-, ἄφ-, δ-, ἐν-, μεθ-, προ-, συν-), ἄορ. α' ἦκα μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ καὶ πληθ. ἀριθμῷ τῆς ὀριστικῆς (καὶ σύνθετ. καθ-, συν-, παρ-, ἀν-, ἄφ-, ἐφ-, δι-, εἰσαφ-, ἑπαν-, διαφ-, ἑξάφ-), ἄορ. β' μόνον κατὰ πληθ. καὶ δυϊκ. ὀριστικ. καὶ μόνον σύνθετ. -εἶμεν, -εἴτε, -εἰσιν, κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, μετὰ, διά, παρὰ), ὑποτ. -ῶ, -ῆς, -ῇ (σύνθετ. πάντοτε μετὰ τῶν ἀπό, ἀνά, ἐπὶ καὶ καθυφ-), εὐκτ. -εἶην, κτλ. (μετὰ τῶν ἀπό, ἐπὶ, παρὰ, σύν), προστ. -ἔς, -ἔτω, κτλ. (μετὰ ἀπό, παρὰ, πρό, σύν), ἀπαρ. -εἶναι (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, σύν καὶ ἐπαφ-, συγκαθ-, καθυφ-, ἑπαν-, διαφ-), μετοχ. εἰς, -εἶσα, -ἔν (μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, πρό, καθυφ-, συγκαθ-), παρακ. -εἶκα (σύνθετον πάντοτε μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, κατὰ, παρὰ, καθυφ-). Μέσ. ἔμαι (καὶ σύνθετ. προ-, ἑφ-, παρ-, προσ-, ἄφ-, ὑφ-, ἀν-, μεθ-), παρατ. ἔμην (καὶ σύνθετ. προ-, ἄφ-, προσ-, ἄφ-, ὑφ-), μέσ. μέλλ. σύνθετος μόνον-ἦσομαι (μετὰ τῶν πρό, ἀπό, πρὸς, ὑπὲρ), ἄορ. μέσ. α' μόνον προήκω, προήκασθε, προήκατο, μέσ. ἄορ. β' μόνον σύνθετ. -εἶμην (μετὰ τῶν ἀπό, πρό, ὑπὲρ, πρὸς, εἰς), παρακ. μέσ. καὶ παθ. -εἶμαι (σύνθετ. μόνον μετὰ τῶν ἀπό, μετὰ, πρό, ὑπὲρ, διαφ-, καθυφ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. εἶμην (σύνθετ. μόνον μετὰ τῶν ἀπό, πρὸ, κατὰ, ὑπὲρ) καὶ ἀφαιρετός ἦν. Παθ. ἀφίεμαι καὶ ἀνίεμαι, μέλλ. παθ. ἀφεθήσομαι καὶ ἀνεθήσομαι, ἄορ. παθ. ἀφείθην, παρείθην, προείθην καὶ ἐφείθην, παρακ. -εἶμαι, ὑπερσ. -εἶμην. Ρημ. ἐπ. κἀθετος, ἀφετος, συνετός, ἐνετός, δυσσύνετος, ἐγκάθετος, ἀνετέον, μεθετέον, προετέον, ἀφετέον, παρετέον. Ρημ. παράγ. ἀρεσις, ἀφει-, σύνεσις, ἐφεισις.

ἰκετεύω (παρκαλῶ ὡς ἰκέτης), παρ. *ἰκέτευον*, μέλλ. *ἰκετεύσω*, ἄορ. *ἰκέτυσαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἰκετεύεον*. Ῥημ. παραγ. *ἰκετεία* τὸ δὲ ἰκεσία ἐκ τοῦ ἰκέτης.

ἰκνέομαι—**οὔμαι** (ἔρχομαι, φθάνω), ἀποθ. ἀπλοῦν εἶναι μόνον τὸ ἰκνούμενος (= προσήκων, ἀρμόζων), πάντοτε δὲ ἄλλοτε λέγεται σύνθετον *ἀφικνούμαι*, *ἐξικνούμαι*, *ἐφικνούμαι*, *εἰσαφικνούμαι*. παρ. *ἀφικνούμην*, *ἐξικνούμην* καὶ *δικνούμην*, μέλλ. μέσ. *ἀφίξομαι*, *ἐφίξομαι* καὶ *ἐξίξομαι*, ἄορ. μέσ. ὅ *ἰκόμεν* σπαν. *ἀπλοῦς*, συνήθως δὲ σύνθετος *ἀφικόμην*, *ἐφικόμην* καὶ *ἐξικόμην*, παρ. *ἀφίγμαι* καὶ σπαν. *ἐφίγμαι*, ὑπερ. *ἀφίγμην* (καὶ σύνθετ. *προσ. ἀφίγμαι*). Ῥημ. παραγ. *ἀφίξις*, *προίξ* (= προ-ἰξ).

ἰλάσκομαι (ἐξιλεώνω) ἀποθ., παρ. *ἰλασάμην*, μέσ. μέλλ. *ἰλάσσομαι*, ἄορ. μέσ. *ἐξιλάσάμην* καὶ *ἐφιλάσάμην*. Παθ. ἄορ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐξιλασθῆν*.

ἴστημι. ὄρ. Ἦμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 146.

ἰσχυρίζομαι (δυσχυρίζομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. δ' αὖθις. (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-, ἐν-), παρ. *ἰσχυρίζομην* (καὶ σύνθετ. δι-), μέσ. μέλλ. *δυσχυριούμαι* καὶ *ἐνισχυριούμαι*, ἄορ. μέσ. *ισχυρισάμην* καὶ *δυσχυρισάμην* καὶ *ἀπισχυριούμην*. Παθ. σπανίως *ἰσχυριζόμενος σίδηρος ὅρ' ἱππων*. Ῥημ. ἐπίθ. *ισχυριστέον*. Ὡς ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον ὁ μέλλ. *συνισχυριῶ* (= ἐμοῦ ἰσχυρὸν ποιήσω).

ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύν) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συ-, ἐπι-). παρ. *ἰσχύον*, μέλλ. *ἰσχύσω*, ἄορ. *ἰσχύσαι*, παρ. μόνον *ἰσχυμαι*. Ῥημ. παραγ. ἐπίθ. *ἰσχύρός*.

ἴσχω (ἔχω, οὐ τις εἶναι ἰσχυρότερον) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, μετ-, περι-, ἀν-, προ-, πρόσ-, ἀντ-), παρ. *πιπαισχω*. Μεσ. *προίσχωμαι*. Παθ. *ἰσχωμαι* (καὶ σύνθετ. συν-), παρ. παθ. *ἰσχετο*.

ΣΗΜ. Ῥίξ. *σεχ-* καὶ *ἄσθεν. σχ* καὶ δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως [*σεχ-ω*], *ἴσχω*.

ἰχνεύω (παίρω τὰ ἰχνη) καὶ ὁ ἄορ. *ἰχνεύσαι*. Παθ. *ἰχνεύομαι* μόνον. Ῥημ. παραγ. *ἰχρεία*, *ἰχνεύσις*.

Κ

καθαίρω (καθαρίζω) (καί σύνθετ. ἐκ-, δια-), μέλλ. καθαρεύω, άόρ. ἐκάθηρα (καί σύνθετ. ἐξ-). Μίσ. κχι παθ. καθαίρομαι (καί σύνθετ. άνα-, άπο-, δια-, ἐκ-), μέλλ. μίσ. καθαροῦμαι (καί σύνθετ. άπο-), άόρ. μίσ. ἐκαθηράμην (καί σύνθετ. άν-), άόρ. παθ. ἐκαθάρθην, παρ. κχι. κεκαθαρμένος (καί σύνθετ. ἐκ-). Ῥήμ. ἐπίθ. ἀκάθαρτος. Ῥηματ. παράγ. κάθαρσις, κάθαρμα.

καθεύδομαι ὄρα ἔξομαι.

καθεύδω ὄρα εὔδω.

κάθημαι (μίνω καθεζόμενος) κάθησαι, κάθηται, κτλ. άποθετ. οὐδέτ. καί ως παρ. κχι. τοῦ καθεύδομαι καί σύνθετ. ἐγ-, παρ. κχι. ύποτ. καθῆται, καθώμεθα, καθῆσθε, καθῶνται (καί σύνθετ. άντι-), εύκτ. καθήμην καί καθῆσθε μόνον, προστ. εἶναι ποιητ. [κάθησο, καθῆσθω], άπαρ. καθῆσθαι (καί σύνθετ. προς-, συγ-), μετοχ. καθήμενος (καί σύνθετ. ἐπι-, παρ. κχι. περι-, προσ-, συγ-, ύπο), παρ. κχι. ἐκαθήμην, παρεκάθησο, ἐκάθητο (καί σύνθετ. άντ-, παρ-, προσ-) καί ἐκάθητο (καί σύνθ. παρ-, συν-, ύπερ), καί καθήμην, καθῆτο κχι. καθῆτο, καθήμεθα, καθῆντο.

ΣΗΜ. Τὸ κῆθ-μαι γίνεταί ἐκ ρίζ. ἦσ-, ἥτις εὐρίσκεται εἰς τὸ καθ-ῆσθε καί τὸ ἦσ-χος, τὸ δὲ σ ἄλλαχού ἀπεβλήθη, ως ύποτ. καθάμαι (= καθ-ῆ(σ)-μαι, καθ-ῆμαι καί συναιρέσει καθώμαι, ως πρῶτον πρῶν), εύκτ. καθήμην (= καθ-τ(σ)-ίμην).

καθίζω ὄρα ἔζω.

καίινω (φονεύω). Ἀπλοῦν μόνον τῆς προστ. κχι. τὸ καινόντων, πάντοτε δ' ἕλλοτε σύνθετον κατακαίνω, παρ. κχι. κατέκανον, μέλλ. κατακαίνω, άόρ. β' κατέκανον, παρ. κχι. κατακεκονώς, μετ' ὄλ. μίλ. κατακεκονώς εἶσομαι, ως παθ. δὲ εἶναι τὸ θνήσκειν ὑπό τιος.

ΣΗΜ. Ρίζ. κεν-, εἰς οὗ κατακέκονα, καί κνό-, εἰς οὗ καν, καίινω (= κέν-ιω).

καίω (καίω) καί καίω (καί σύνθετ. κατα-, άπο-, άντι-, πρ-, κατα-), παρ. κχι. ἐκαίον καί ἐκαῖον (καί σύνθετ. κατ-), μέλλ. καύσω (καί σύνθετ. κατα-), άόρ. ἐκαύσα (καί σύνθετ. άν-, άπ-, κατ-, συν-, συγκατ-), παρ. κχι. κατακέκαυκα. Πθ. καίομαι καί καύομαι

ΑΝΘΜ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Δ. ΖΗΚΙΑΟΥ

(καί σύνθετ. ἐκ-), μέσ. δὲ περικαίομαι, παρατ. παθ. μόνον ἐκᾶ-
μην (καί σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. παθ. κατακαυθήσομαι καὶ ἐκκαυ-
θήσομαι, ἄορ. παθ. ἐκαύθη (καί σύνθετ. κατ-, προσ-, συν-), παθ.
παρακ. κέκαυμαι (καί σύνθετ. κατ-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. κατεκέ-
καυτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἔκαυστος, πυρίκαυτος. Ῥημ. παράγ. καῦμα,
καῦσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. καF, καυ-, κα-, τὸ δὲ I. συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελι-
κοῦ φωνήεντος τῆς ρίζης καὶ τότε ἀποβάλλεται τὸ F ἢ τὸ υ.

καλέω-ω (ὀνομάζω, προσκαλῶ) (καί σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-,
ἐπι-, εἰς-, μετα-, παρα-, συγ-, ἀντεγ-, συμπαρα-, ἀντιπαρα-),
παρατ. ἐκάλουν (καί σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, προσ-,
συν-, ἀντεν-), μέλλ. συνηρ. καλῶ (καί σύνθετ. ἐγ-, ἐπι-, παρα-,
συγ-), ἄορ. ἐκάλεσα (καί σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐν-, εἰς-, εἰς-, ἐπ-,
παρ-, προσ-, προσπαρ-, συν-), παρακ. κέκληκα (καί σύνθετ. ἐγ-,
παρα-), ὑπερσ. ἐνεκεκλήμην. Παθ. καλοῦμαι (καί σύνθετ. ἀπο-,
ἐγ-, ἐπι-, παρα-), παρατ. παθ. ἐκαλούμην (καί σύνθετ. ἐπ-),
μέλλ. παθ. κληθήσομαι (καί σύνθ. ἀντι-), ἄορ. παθ. ἐκλήθη (καί
σύνθετ. ἀν-, εἰς-, παρ-, προσ-, προσ-), παρακ. παθ. κέκλημαι (καί
σύνθετ. ἀν-, ἐγ-, παρα-), ὑπερσ. παθ. παρεκεκλήμην, μετ. ὄλ.
μέλλ. κελήσομαι. Μέσ. καλοῦμαι (καί σύνθετ. ἐπι-, προσ-, προσ-,
ἀντι-, προσ-), παρατ. μέσ. σύνθετος — ἐκαλούμην (μετὰ τῶν ἀα-,
ἐπί-, πρό-, πρὸς-), μέλλ. μέσ. συνηρ. προκαλοῦμαι, ἐκαλοῦμαι καὶ
ἐπικαλοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐκαλεσάμην (καί σύνθετ. ἀν-, εἰς-, ἐπ-, κατ-,
παρ-, προσ-, προσ-, ἀντιπροσ-). Ῥημ. ἐπίθ. κλητός, ἐκκλήτος,
σὺγκλητος, αὐτόκλητος, ἄκλητος, ἀνέγκλητος, ἀπαράκλητος, εὐπα-
ράκλητος, ἀνεπίκλητος, παράκλητος, εὐανάκλητος, κλητέος-τέον,
παρακλητέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ ἀνακληθῆναι. καλῶ ξυμπτῶν
(καί παρα-). Ῥημ. παραγ. κλησις, κλητήρ, πρόσκλησις, παρά-
κλησις, ἐγκλημα.

καλυνδοῦμαι ὄρα κυλίνδω.

καλύπτω (σχεπάζω) (καί σύνθετ. ἐπι-, περι-, συγ-), παρατ.
περιεκάλυπον, μέλλ. ἐγκαλύψω, ἄορ. προεκάλυψα, ἀπεικάλυψα,
κατεκάλυψα, περιεκάλυψα, ἐξεκάλυψα. Μέσ. σύνθετ. — καλύ-

πομαι (μετὰ τῶν ἐν κατὰ, παρὰ καὶ πρό), ἄρ. μέσ. σύνθετ. —
καλυψάμην (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν, ἐκ, σύν), παρσκι. μέσ. *κεκάλυμαι*
(καὶ σύνθετ. κατ-, ἐγ-, προ-), ὕπερ. μέσ. *ἐκεκάλυμην*.
Παθ. μέλλ. διακαλυφθήσομαι, παρσκι. παθ. *προκεκάλυμαι*, *ἐπι*-
κεκάλυμαι καὶ *ἐκεκάλυμαι*. Ρημ. παρσκι. *καλύπτω*.

κάμνω (κοπιᾶζω, ἀποκίμνω, ἄρθενω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), πα-
ρατ. *ἐκαμνον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *κα-*
μιῖμαι, ἄρ. ὅ. *ἐκαμνον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προσπ-), παρσκι. *κα-*
κμηκα, ὕπερ. *ἐκεκμήκειν*. Ρημ. ἐπιθ. *ἀποκμητέον*.

κάμπτω (λυγίζω, γυρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατ-,
συν-, ὑπο-), παρσκι. *ἐπέκαμpton*, ἄρ. *ἐκαμψα* (καὶ σύνθετ. ἐπ-,
κατ-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. *κάμπτομαι* (καὶ σύνθετ. συγ-,
κατα-), ἄρ. παθ. *ἐκάμψην* (καὶ σύνθετ. συν-), παρσκι. παθ. *συγ-*
κεκαμμένος. Ρημ. ἐπιθ. *καμπτός*, *ἀκαμπτός*. Ρημ. παρσκι. *καμ-*
πῆ, *καμπτήρ*, *καμπύλος*, *κύμψις*.

καρπύομαι—οὔμαι ἀποθετ. (συλλέγω τὸν καρπὸν, ἀπο-
λαύω τινός), παρσκι. *ἐκαρποῦμαι*, μέλλ. μέσ. *καρποσομαι*, ἄρ.
μέσ. *ἐκαρπυσάμην*, παρσκι. μέσ. *κεκάρπωμαι*. Ρημ. παρσκι. *καρ-*
πωσις.

καρτερέω—ὦ (ὑπερέω, ἀντέγω εἰς τοὺς κόπους) (καὶ σύν-
θετ. δια-, ἐγ-, προσ-), παρσκι. *ἐκαρτέρου* (καὶ σύνθετ. δι-, μέλλ.
καρτερήσω, ἄρ. *ἐκαρτέρησα* (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-). Ρημ. πα-
ρσκι. *καρτέρημα*, *καρτέρησις*.

καταφρονέω—ὦ (καταφρονῶ), παρσκι. *κατεφρόνουν*, μέλλ.
καταφρονήσω, ὕπερ. *κατεφρόνησα*, παρσκι. *καταπεφρόνηκα*. Παθ. *κα-*
ταφρονούμαι, παρσκι. *κατεφρονούμην*, μέλλ. παθ. *καταφρονήθη-*
σομαι καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *καταφρονήσομαι*, ἄρ. παθ. *κατε-*
φρονήθην, παρσκι. παθ. *καταπεφρόνημαι*. Ρημ. ἐπιθ. *ἀκαταφρό-*
νητος, *εὐκαταφρόνητος*, *δυσκαταφρόνητος*. Ρημ. παρσκι. *κατα-*
φρόνημα, *καταφρόνησις*, *καταφρονητικός*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ'
ἀνάλυσ. *καταφροῶ* ἑμναυτοῦ.

κατηγορέω—ὦ (κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. ἐντι-, συγ-), πα-
ρατ. *κατηγοροῦν* (καὶ σύνθετ. συγ-), μέλλ. *κατηγορήσω* (καὶ συν-

θετ. ἀντι-, συγ-) καὶ κατερῶ, ἄορ. κατηγορήσα (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-, συγ-) καὶ κατεῖπον, παρακ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, παρατ. κατηγοροσάμην, μέλλ. παθ. κατηγορηθήσομαι, ἄορ. παθ. κατηγορήθη (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. κατηγορήμαι. Ῥημ. ἐπιθ. εὐκατηγόρητος καὶ κατηγορητέον. Ῥημ. παρᾶγ. κατηγόρημα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. κατηγορῶ ἑμαυτοῦ.

κεῖμαι (εἶμαι κατάκοιτος, κάθημαι, εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι) ἀπεθετ. ὑοδέτ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἀνα-, κατα-, ἀπο-, πρo-, προσ-, προσεπι-) καὶ εἰμί κείμενος, ὑποτακτ. κέηται (καὶ συγ-, κατα-), διακείμεθε, σιγκατοκίονται καὶ ὧ κείμενος, εὐκτ. κέοιτο (καὶ ἔγ-, ἔκ-, κατα-) καὶ προσκίοντο, ἐπικίοντο, διακίοντο καὶ εἶην κείμενος (καὶ ἀπο-), προστ. κατάκεισο, κείσθω (καὶ δια-, ἀπο-, προσ-, συγ-) μόνον, ἀπαρεμφ. κείσθαι (καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, παρα-, προσ-, συγ-), μετοχ. κείμενος (καὶ ἀνα-, ἀπο-, ἔγ-, ἐπι-, κατα-, πρo-, προσ-, συγ-, υπει-), παρατ. ἐκείμην (καὶ ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐν-, ἔξ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπεξ-), καὶ ἦν κείμενος, μέλλ. μέσ. κείσομαι (καὶ δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ὑπο-, ἔπανα-). Ῥημ. ἐπιθ. διακειτέον. Ῥημ. παρᾶγ. κότη καὶ σύνθετ. ἀπόκοιτος.

ΣΗΜ. Ῥῖζ. ἀρχικ. κει, ἥτις γίνεται κει-, ταύτης δὲ τὸ ἰ ἐπομένον πανήγυρτος ἀποβάλλεται, ὅθεν κέηται [= κεί-ηται], κέοιτο [= κεί-οι-το], κείσθαι [= κεί-ε-σθαι, κέ-εσθαι], διὰ τοῦτο τὸ ἀπαρέμφ. ἐν συνθέσει δὲν ἀναδιδάξει τὸν τόνον. Τὸ κεῖμαι πολλάκις ἀναπληροῦ τὸν παρακ. τέθειμαι, ἀφ' ἧς δὲ οὐσιαστ. αὐτοῦ εἶναι τὸ θέσις, ὅθεν ὑλόκειμαι, ὑλόθεσις, διάκειμαι διάθεσις, κτλ.

κεῖρω (κουρεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. κερῶ ἄορ. ἀπέκειρα. Μέσ. μέλλ. ἀποκεροῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐκειράμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. κεκαρμένος καὶ ἀποκεκαρμένος. Ῥημ. παρᾶγ. κέρμα, κουρά, κουρέυς, κόρη.

κελεύω (διατάσσω, παραγγέλλω) (καὶ σύνθετ. ἔγ-, ἐπι-), παρατ. ἐκέλευον (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. κελεύσω, ἄορ. ἐκέλευσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. κεκέλευκα. Παθ. κελεύομαι, παρατ. μέσ. ἐπεκελενόμεν, ἄορ. παθ. ἐκελεύσθην (καὶ σύνθετ. ἀντ-).

παρακ. παθ. κεκελευσμένος. Ῥημ. ἐπίθ. ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, αὐτοκέλευστος, κελευστέον. Ῥημ. παράγ. κέλευμα, ἐγκέλευμα, παρακελευσής, κελευστής, κελευστικός. Ἀποθετ. εἶναι τὸ διακελεύομαι (=προτρέπω, παραινῶ), παρ.τ. διεκελευόμην, μέλλ. μέσ. διακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. διεκελευσήμεν κχί ῥημ. ἐπίθ. διακελευστέον. Ἀποθετ. καὶ τὸ παρακελεύομαι (=παραινῶ) (κχί σύνθετ. ἀντιπαρα-), παρατ. παρεκελευόμην (καὶ σύνθετ. ἀντιπαρ-), μέλλ. μέσ. παρακελεύσομαι, ἀόρ. μέσ. παρεκελευσάμην (κχί σύνθετ. συμ-), ῥημ. ἐπίθ. παρακελευστός, ῥημ. παράγ. παρακέλευσις.

κεράννυμι (σμίγω) (κχί σύνθετ. συγ-) καὶ σπανίως κερανύω, ἀόρ. ἐκέρασα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-). Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συγ-, ἐπεγ-), μέλλ. παθ. κερθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκεράσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, συν-) καὶ ἐκράθην (καὶ σύνθετ. συν), μέσ. ἀόρ. συνεκερασάμην κχί ἐνεκερασάμην, παρακ. παθ. κέκραμαι (καὶ σύνθετ. συγ-), ὑπερσ. παθ. ἐκέκράτο. καὶ μέσ. συνεκέκράτο. Ῥημ. ἐπίθ. ἄκρατος, εὐκρατος, ἀκέραστος, συγκρατέον. Ῥημ. παράγ. κρᾶσις, σύγκρασις.

κερδαίνω (κερδίζω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. ἐκέρδαινον (καὶ σύνθετ. ἄπ-), μέλλ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδانا, παρακ. προσκεκέρδησσι.

κῆδομαι ἀποθετ. (φροντίζω). Μόνος ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατ. ἐκηδόμην. Ῥημ. παράγ. κηδεμών, κηδεστής, κῆδος (το).

κηρυκεύω (διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐκηρύκευσα. Μέσον ἐπικηρυκεύομαι (=προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος) καὶ προσκηρυκεύομαι, παρατ. ἐπεκηρυκεύομην, μέλλ. μέσ. ἐπικηρυκεύσομαι καὶ προκηρυκεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπεκηρυκευσάμην καὶ διεκηρυκευσάμην καὶ προσκηρυκευσάμην. Ῥημ. παράγ. κηρυκεία, ἐπικηρυκεία.

κηρύττω (φωνῶ ὡς κήρυξ, προσκαλῶ, διατάττω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐπι-, ἀπο-, ἐκ-), παρατ. ἐκήρυττον (καὶ σύνθετ. ἀν-, προ-), μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρυξα (καὶ σύνθετ. ἄπ-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. ἐπικηκήρυχα. Παθ. κηρύττομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ- ἐπι-), παρατ. παθ. ἐκηρυττόμην, μέλλ. παθ. κηρυχθήσομαι ἀόρ.

κἄθ. ἐκηρύχθη (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἔξ-), μέσ. ἄορ. ἐποκηρύξα-
μενος, παρὰκ. παθ. κεκήρυγμα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-).
Ῥημ. ἐπίθ. ἀκήρυκτος. Ῥημ. παρὰκ. κήρυγμα.

κίθαρίζω (κρούω τὴν κιθάραν). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἀο-
ριστ. ἐκίθαρσα. Ῥημ. ἐπίθ. κιθαριστέον. Ῥημ. παρὰκ. κιθάρι-
σις, κιθαριστής, κιθάρισμα, κιθαριστικός.

κινδυνεύω (κινδυνεύω, πολεμῶ, φαίνομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-
παρ-, προ-, συγ-), παρὰκ. κινδυνεύον (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνε-
στώς), μέλλ. κινδυनेύσω (καὶ σύνθετ. παρ-, προ-, συγ-), ἄορ.
κινδυνεύουσα (καὶ σύνθετ. δι-, παρ-, προ-, συν-), παρὰκ. κειν-
δυνεύουσα (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. κινδυνεύομαι, παρὰκ. κινδυ-
νεύομαι (καὶ σύνθετ. προ-). Παθ. κινδυनेύομαι, ἄορ. παθ. τὰ κινδυνεύον-
τα (= τὰ μετὰ κινδύνου πασχύνοντα), παθ. παρὰκ. διακινδυν-
εύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μέσ. διακινδυνεύομαι (= ἀποκινδυνεύω, πολεμῶ). Ῥημ. ἐπίθ.
κινδυνεύον, διακινδυνεύον. Ῥημ. παρὰκ. κινδυνεύτης, κιν-
δυνεύμα.

κινέω—ῶ (κινῶ, ταράττω, ἐνέχῳ, ἐρεθίζω) (καὶ σύνθετ.
δια-, μετα-, παρ-, προ-, ὑπο-), παρὰκ. κινέουν (καὶ σύνθετ. δι-,
ὑπο-), μέλλ. κινήσω (καὶ σύνθετ. παρ-), ἄορ. κίνησα (καὶ σύν-
θετ. μετ-, προ-), παρὰκ. κέκνηκα (καὶ σύνθετ. παρ-, ὑπο-).
Μέσ. καὶ παθ. κινεῖσθαι (καὶ σύνθετ. μετ-), παρὰκ. μέσ. κινεσθ-
ην, μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, μέλλ. παθ. καὶ ὡς μέσ.
κινήσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. κίνησθην (καὶ σύνθετ. προ-),
παρὰκ. μέσ. καὶ παθ. κέκνημαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-). Ῥημ. ἐπίθ.
κίνητος, ἀκίνητος, δυσκίνητος, εὐκίνητος, μετακίνητος, κινη-
τέος—τέον. Ῥημ. παρὰκ. κίνησις, κινητικός.

κίχνημι (δανείζω), ἄορ. ἔχρησα, ὑποκ. χρήσης, προσκ. χρή-
σον, ἀπαρ. χρήσαι, μετὰκ. χρήσας. Μέσ. ἄορ. χρήσασθαι. Παθ.
παρὰκ. διακινημένος. Ῥημ. παρὰκ. χρήσις.

κλάζω (κλάμνω κλαγγήν, βοῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀτ-
τικαῖς πεζολογοῖς ὁ ἐνεστώς ἀνακλάζω καὶ ὁ παρὰκ. κέκλαγ-
γας. Ῥημ. παρὰκ. κλαγγή.

κλειώ (κλείω) και κλειώ (ἀσυναρτέως), παρατ. *κλειῶν* (και σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *κλεισόμεαι* και *κλεισῶ* και *κλεισῶ*, ἀόρ. *ἐκλειῶσα*. Μέσ. ἀόρ. ἀνακλεισασθαι. Τό μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἀποκλειῶ ἐμναυτόν. Ρημ. παράγ. *κλειῶμα*, *κλειῶμονή* και σύνθετ. *κλεισσίγελως*.

κλειώ - ὤ (σπῶ, θαύω). Μόνον ὁ παρατ. ἀνέκλειων και διέκλειων, ἀόρ. κατέκλεισα. Μέσ. συγκλειῶμαι (= λυγίζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπεκλείσθην (= συνεκινήθην). Παθ. παρακ. ἐκπεκλείσθαι (= ἀποκεκῶθαι), κατακεκλεισμένος και συγκεκλεισμένος (= συντεθραυμένος), ὑπερσ. παθ. ἐναποκέκλειστο (= ἐνδον συνετέτριπτο). Ρημ. παράγ. *κλεισις*.

κλειώ (κλείω) και ἀρχαιότερον κλῆω (και σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατ-, συγ-), παρατ. *κλειῶν* (ἢ *ἐκλειον* και σύνθετ. ἐξ-, συν-), μέλλ. *κλεισῶ* (ἢ *κλεισῶ* και σύνθετ. ἀπο-, συγ-), ἀόρ. *ἐκλειῶσα* (ἢ *ἐκλειῶσα* και σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, κατ-, περι-, συν-). Παθ. ἐνεστώσ. σύνθετος -κλειόμεαι (ἢ *κλειόμεαι* μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ, ἐπί, περί, σύν), παρατ. παθ. ἀπεκλήμην και κατεκλήμην (ἢ κατεκλειόμην), μέλλ. παθ. συγκλησθῆσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκλήσθην (ἢ ἐκλεισθην και σύνθετ. ἀπ-, κατ-, συν-), παρακ. κέκλημαι (ἢ κέκλειμαι και σύνθετ. ἀπο-, ἐγ-, κατ-, συγ-), ὑπερσ. ἐπεκλήμην (ἢ ἐπεκλειόμην και σύνθετ. ἀπ-, συν-, κατ-). Μέσ. κατεκλήμην, ἀόρ. μεσση σύνθετος -ἐκλήσάμην (μετὰ τῶν ἀπό, ἐν, κατὰ, περί). Ρημ. αὐτοπαθ. *κλήστος* (ἢ *κλειστός*), ἀκλήστος (ἢ ἀκλειστός). Τό μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. κλήω ἐμναυτόν. Ρημ. παράγ. *κλήσις* (ἢ *κλεισις*), ἀποκλήσις, σύγκλησις.

κλέπτω (κλέπτω) (και σύνθετ. δια-, ἐν-), παρατ. *ἐκλεπτον* (και σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *κλέψομαι* (και σύνθετ. ἐκ-) και ἐνεργ. σπανίως *κλέψω*, ἀόρ. *ἐκλεψα* (και σύνθετ. ἐξ-η-παρακ. κέκλεσα. Παθ. *κλέπτομαι* (και σύνθετ. παρα-), ἀόρ. παθ. *ἐκλάπη* (και σύνθετ. ἐξ-, δι-), παρακ. παθ. *διακέκλεπται*. Ρημ. παράγ. *κλέμμα*, *κλέπτης*, *κλοπή*.

κλένω (γέρνω). Ὁ ἐνεστώσ. μόνον σύνθετος -κλινῶ (μετὰ πᾶν ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά και τῶν παρεκ-, παρακατα-), παρατ. μό-

νον κατέκλιον, μέλλ. κλίω, άόρ. έκ.κλινα (καί σύνθετ. άν-, άπ-, έξ-, έπ-, κατ-). Μέσ. κατακλίνομαι καί ύποκατακλίνομαι, παρατ. μέσ. έκ.κλιετο, μέλλ. έ' παθ. ώς μέσ. κατακλινήσομαι άόρ. έ' παθ. ώς μέσ. έκ.κλίην (καί σύνθετ. κατ-, έν-, έγκατ-) ώς παθ. δι' ό άτεκκλινην (= άνετράπην), παρακ. μέσ. κέκλιμαι, παθ. δι' ό έπιτεκκλιμένος καί έρχεκκλιμένος. Ύρμ. παράγ. κλίμα, κλίμαξ, κλίτη, κλίσιον, κατάκλις.

κλύζω (βρέχω). Ό ένεστώς σύνθετος κατακλύζω, έκκλύζω καί προσκλύζω, μέλλ. κατακλύσω, άόρ. έκ.κλυσα (καί σύνθετ. κατ-, έπ-), παρακ. έπιέκκλυσα. Παθ. κίτακλύζομαι καί περικλύζομαι, άόρ. παθ. κατεκλύσθην. Άόρ. μέσ. άποκλύσασθαι. Ύρμ. παραγ. κατακλυσμός.

κοιμᾶμαι -ώ (άποκοιμίζω). Μόνον ό άόρ. κατεκοίμισα. Μέσ. κοιμῶμαι (καί σύνθετ. άπο-), παρατ. έκοιμάμην, άόρ. παθ. ώς μέσ. έκοιμήθην (καί σύνθετ. άπ-, έξ-), παρακ. έπιτεκοιμήσθαι. Τά έλλείποντα αναπληρώνονται ύπό τοῦ κοιμίζω. Ύρμ. παράγ. κοίμησις.

κοιμίζω (άποκοιμίζω) καί συνθηέσπ. κατακοιμίζω, άόρ. έκοιμισα. Παθ. κοιμίζομαι.

κοινολογέομαι -οῦμαι άποθετ. (άνκοινοῦμαι, συσκέπτομαι), παρατ. έκοινολογούμην, άόρ. μέσ. έκοινολογησάμην καί ύπερσ. έεκοινολόγηντο.

κοινῶ -ώ (δημοσιεύω, άνακοινῶ) καί άόρ. έκοίνωσα (καί σύνθετ. άν-, έπαν-). Μέσ. κοινοῦμαι (καί σύνθετ. άνα-, έπι-), παρατ. έκοινοῦμην (καί σύνθετ. άν-), μέσ. μέλλ. κοινῶσομαι, άόρ. μέσ. έκοινωσάμην (καί σύνθετ. άν-, έπ', συν-), παρακ. μέσ. κοινοῦμένος, ύπερσ. άνεκεκοίνωντο. Παθ. άόρ. έκοινώθην.

κολάζω (τιμωρῶ) (καί σύνθετ. συγ-), παρατ. έκόλαζον, μέλλ. κολάσω, άόρ. έκόλασα. Παθ. κολάζομαι μέλλ. παθ. κολασθήσομαι, άόρ. έκολάσθην, παθ. παρακ. χεκόλασμαι, ύπερσ. ήν χεκόλασμένος. Μέσ. κολάζομαι, μέλλ. μέσ. κολάσομαι, άόρ. μέσ. έκολασάμην. Ύρμ. έπίθ. άκόλαστος, κολαστός καί κολαστήριον. Ύρμ. παραγ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριον, κολαστικός.

κολούω (κολούων) και άόρ. *ἐκόλουσα*. Παθ. *κολούομαι* και άόρ. *ἐκολούθην*.

κομίζω (φέρω) (και σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, δια-, κατα-, παρα-, προς-, συγ-, ὑπεκ-), παρατ. *ἐκόμιζον* (και σύνθετ. ἀπ-, εἰς-, κατ-), μέλ. *κομιῶ* (και σύνθετ. ἀπο-, προσ-), άόρ. *ἐκόμισα* (και σύνθετ. ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, κατ-, περ-, περι-, προσ-, συν-, συμπαρ-, συνεξ-), παρακ. *κεκόμικα* (και σύνθετ. εἰς-, κατ-, προς-). Μέσ. *κομίζομαι* (και σύνθετ. ἀν-, ἀπο-, δια-, εἰς-, κατ-, μετα-, προσ-, συγ-), παρατ. μέσ. *ἐκομιζόμην* (και σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, κατ-, παρ-, περι-), μέλλ. μέσ. *κομισῶμαι* (=λήψομαι), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *κομισθήσομαι* (=κομιῶ ἑμαυτόν), άόρ. μέσ. *ἐκομισάμην* (=ἔλαβον και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, περ-, προσ-, συν-, ὑπεξ-), άόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐκομίσθην* (=ἐκόμισα ἑμαυτόν), παρακ. μέσ. *κεκόμισμαι* (και σύνθετ. συγ-), ὑπερσ. μέσ. *συνεκεκομίσμην*, ξ. *κομίσμην*, και *ἀν-κεκομίσμην*. Παθ. *κομίζομαι* (και σύνθετ. α-α-, δια-, εἰς-, συγ-), παρατ. σύνθετος *-ἐκομιζόμην* (μετά τῶν ἀνά, κατά, παρά), μέλλ. παθ. *κομισθήσομαι* (και σύνθετ. δια-), άόρ. παθ. *ἐκομίσθην* (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, εἰς-, μετ-, παρ-, συμπαρ-), παρακ. παθ. *κεκόμισμαι* (και σύνθετ. ἀνα-, κατα-, συγ-). Ῥημ. ἐπ. *ἀσχηχόμενος*, *κομιστέος*. Ῥημ. παραγ. *κομιδή*, *σχηκομιδή*, *κομιστικός*.

κομψεύομαι (πράττω ἢ λέγω τι κομψῶς) άποθετ., άόρ. μέσ. *ἐκομψεύομαι* και μέσ. παρακ. *κεκόμψενται*. Παθ. παρακ. *κεκομψευμένος* (=λεπτῶς ἐξηρημένος). Ῥημ. παράγ. *κομψεία*.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω) (και σύνθετ. ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-, προ-), παρατ. *ἐκοπτον* (και σύνθετ. ἀντ-, δι-, ἐξ-, κατ-, περι-, προ-, συνεξ-), μέλλ. κόψω (και σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-), άόρ. *ἐκοψα* (και σύνθετ. ἀντ-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, περι-, προ-, συν-, ἀντιξ-), παρακ. *περικέκοφα*, *διακέκοφα*, *ἐκκέκοφα* και *συνέκεκοφα*. Παθ. *κόπτομαι* (και σύνθετ. δια-, κατ-), παρατ. παθ. *ἐκοπτόμην* (και σύνθετ. δι-, ἐξ-), μέλλ. παθ. *κόπομαι* (και σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, περι-, συν-), παρακ. παθ. *κέκομμαι* (και σύνθετ. ἐκ-

κατα-, περι-, συγ-), ὑπερσ. ἀπικεκοπτο, μετ' ὄλ. μέλλ. κατακοπόμεαι. Μέσ. κόπτομαι (=στερνοτυπούμαι). Το μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. κόπτω ἑμαυτὸν (=εὐχλῶ, καταπονῶ). Ρῆμ. παρσγ. κόμμα. κόπας.

κορέννυμι (χορταίνω). Μόνον ὁ μέσ. παρσκ. κεκορεσμένος, τὰ δὲ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πλημ. πλημ. καὶ πληρῶ. Ρῆμ. ἐπίθ. ἀκόρεστος. Ρῆμ. παρσγ. κορος καὶ σύνθετ. ἀφικορος.

κουφίζω (ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-) καὶ ἄορ. ἐκουφίσαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-). Παθ. κουφίζομαι καὶ ἄορ. ἐκουφίσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀνακουφίζω ἑμαυτὸν. Ρῆμ. παρσγ. κουφίσις.

κραῖζω (ἐκβάλλω κραυγὴν). Μόνον ὁ ἄορ. 6' ἀνέκραγον καὶ ἐνέκραγον, ὁ παρσκ. κέκραγα καὶ ὁ ὑπερσ. ἐκεκράγειν.

κρέμαμαι (κρέμαμαι). Εἶναι ὡς παρσκ. τοῦ κρεμάννυμαι καὶ εὐχρηστος εἶναι μόνον ἡ ὁριστ. καὶ ἡ μετοχ. κρεμύμενος (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-), παρσγ. ἐκρεμάμην.

κρεμάννυμι (κρεμῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ ἄορ. ἐκρεμάσαι (καὶ σύνθετ. ἀν-). Παθ. κρεμάννυμαι. ἄορ. παθ. ἐκρεμάσθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Μέσ. ἐκκρεμάννυμενος. Ρῆμ. ἐπίθ. κρεμαστός.

ΣΗΜ. ΡΙΣ. κρεμασ- κρεμάννυμι [=κρεμάσ-νυμι], ὁ δὲ ἄορ. ἐκρέμασαι ἐκ τοῦ [ἐκρεμάσαι] κατ. ἀπλοποιήσιν τοῦ Σ καὶ διὰ ταῦτο δὲν ἐκτείνεται εἰς Α εἰς Η.

κρίνω (διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, προ-, ἐπιδια-, συνεπι-), παρσγ. ἐκρίναν (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-), μέλλ. κρίνω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, ἐγ-, ἐπι-), ἄορ. ἐκρίνα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, προ-), παρσκ. κέκρινα. Πίθ. κρίνομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, κατα-, προ-, συγ-), παρσγ. πάλ. ἐκρίνομην (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. παθ. κριθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπαίνω κριθῆσθαι, ἄορ. παθ. ἐκρίθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, κατ-, προ-), παρσκ. παθ. κέκριμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, κατα-, προ-, συγ-), ὑπερσ. παθ. διεκέκριτο. Μέσ. διακρίνομαι, μέλλ. μέσ. διακρίνομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διεκρίθην, ἄορ. μέσ.

κρούω—χτύπωμι ὤμιαι

75

σύνθετος—ἐκκρούωμι τι (μετὰ πῶγ, ἀνά, διά, πρό), παρὰκ. μέσ., διακρούωμι. Ἐς μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. ἀνακρούω ἐμαυτόν. Ῥήμ. ἐπιθ. πρᾶκτος, εὐκρῖτος, ἐγκρῖτος, ἀκρῖτος, ὀδοκρῖτος, κριτέον, ἐγκριτέον καὶ ἐκκριτέον. Ῥήμ. παρὰκ. κρῖσις, κρῖσις, κριτήριον, κριτικός.

κρούω (κρούω, χτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, δια-, ἐκ-, κατα-, περι-, προσ-, συγ-), παρὰκ. ἐκρουάμι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, προσ-, συν-), ἄορ. ἐκρουσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, προσ-, συν-, ὑπ-), παρὰκ. ἐκκέρουμι καὶ προεκέρουμι, ὑπερσ. ἀντεκεκρουσκαί. Μέσ. κρούομαι τι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπ-, δια-, παρ-), παρὰκ. μέσ. ἐκρουόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκρουσθήσμαι καὶ παρὰκρουσθήσμαι, ἄορ. μέσ. ἐκρουσάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, παρ-), παρὰκ. μέσ. περικεκρουμένος. Πλθ. κρούομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-), παρὰκ. παθ. ἀπεκρουόμην, ἄορ. παθ. σύνθετος—ἐκρουσθήν (μετὰ τῶν ἀπό, διά, ἐκ, παρά, περί), παρὰκ. παθ. περικεκρούσται καὶ ἀποκεκρουμένος, ὑπερσ. παθ. περιεκκρουστο. Τονίσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἐκκρούω ἐμαυτόν. Ῥήμ. ἐπιθ. ἀνακρουστέος.

κρύπτω (κρύπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συγ-), παρὰκ. ἐκρυπτορ (καὶ σύνθετ. ἀπ-), μέλλ. κατακρύψω, ἄορ. ἐκρύψα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-). Μέσ. κρύπτομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-), μέσ. παρὰκ. ἀπεκρυπτόμην καὶ ἐπεκρυπτόμην, μέλλ. μέσ. ἀποκρυφθήσμαι καὶ συγκρυφθήσμαι, ἄορ. μέσ. ἐκρυψάμην (τι καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, ὑπ-), παρὰκ. μέσ. κέκρυμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ὑπερσ. μέσ. κέκρυμένος ἦν. Πλθ. κρύπτομαι, ἄορ. παθ. ἐκρύβην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρὰκ. κέκρυμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπ-). Ῥήμ. ἐπιθ. κρυπτός.

κεκτῶμαι—ὤμαι (ἀποκτῶ) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-, κατα-, προσ-, συγκατα-), παρὰκ. ἐκτώμην, μέσ. μέλλ. κηθήσμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, κατα-, προσ-, συγ-), μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-), παρὰκ. μέσ. κέκτημαι (καὶ σύνθετ. ἐγ-) καὶ σπανίως ἔκτῃμαι, ὑποτακ. κεκτῆται καὶ κεκτῆσθε καὶ κεκτημένος ὦ, εὐκτ. κεκτῆμην, κεκτῆστο καὶ κεκτῆσθε

καὶ κεκτημένος εἶην, ὑπερσ. μέσ. ἐκεκτήμην καὶ κεκτημένος ἦν, μετ' ὅλ. μέλλ. μέσ. κεκτήσομαι καὶ σπανίως ἐκτήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐκτέθην καὶ παρακ. παθ. κεκτημένη καὶ τὰ προκεκτημένα. Ῥημ. ἐπίθ. κτητός, ἀκτητός, ἀξιοκτήτος, ἐπικτήτος, κτητός, κητήτορ. Ῥημ. παρχγ. κτησίς, κτήμα, κτητικός.

κτείνω (φρονεύω) καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτείνῃμι, παρατ. δ-κτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτείνῃν, μέλλ. κτενῶ καὶ ἀποκτενῶ, ἄορ. ἐκτεῖνα καὶ ἀπέκτεῖνα (καὶ σύνθετ. προσπα-, ἀνταπ-), παρακ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνεις καὶ ἀπεκτοῶς ἦν, εὐκτ. ἀπεκτοῶς εἶηθ. Παθητ. περατ. ἐκτεινόμεν, ὡς παθ. δὲ εἶνα· τὸ θνήσκω καὶ ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. κτείνω ἑμαυτὸν καὶ ἀποκτείνω ἑμαυτόν.

κτιζέω (κτιζώ), παρατ. ἐκτίζον, ἄορ. ἐκτίβα. Παθ. κτιζομαι, παρατ. ἐκτιζόμεν, ἄορ. παθ. ἐκτίσθην. Ῥημ. ἐπίθ. νεόκτιστος. Ῥημ. παράγ. κτίσις καὶ σύνθετ. ἀμφικτίσις.

κυλίνδω (κυλίω) παρατ. ἐκκλινδον (καὶ σπαν. ἐπ-). Μίσ. κυλινδομαι (καὶ περι-, συγ-) καὶ κακλινδομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρατ. μόνον ἐκυλινδομένην (καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. παθ. ἐξεκκλίσθην καὶ παθ. παρακ. κατακεκλίσμαι Ῥημ. παράγ. κυλίστρα, κυλινδῆσις.

ΣΗΗ. Ὁ ἄορ. παθ. ἐξεκκλίσθην καὶ παρακ. κατακεκλίσμαι ἔγιναν ἐκ ῥίζ. κυλινδ-, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἰ μακρόν.

κῦπτω (σκούπτω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπανα-, ἐπι-, συγ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνακύνφομαι, ἄορ. μόνον σύνθετος -ἐκύνφα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐπί, παρά, προς, ὑπό), παρακ. σύνθετος -κεκύνφα (μετὰ τῶν ἀνά, ἐν καὶ πρόσ).

κωλύω (ἱμποδίζω) (καὶ σύνθετον ἀπο-, δια-, κατα-), παρατ. ἐκώλυον (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), μέλλ. κωλύσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-), ἄορ. ἐκώλυσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, κατ-), παρακ. κεκώλυκα, εὐκτ. κεκωλύως εἶην. Παθ. κωλύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατ-), παρατ. ἐκωλύομένην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. κωλύσομαι, ἄορ. παθ. ἐκωλύσθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), παρακ. παθ. κεκώλυμαι, μετ' ὅλ. μέλλ. κω-

καλύπτωμαι. Ῥημ. ἐπίθ. καλυπτόν καὶ διακαλυπτόν. Ῥημ. παράγ. κάλυμμα, καλύμνη, κάλυσις, καλυπτής, καλυπτικός.

Δ

λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω καὶ ἐνάγω εἰς δι-
κην) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, δια-, μετα-), παρ.τ. ἐλάγχανον, μέλλ.
μέσ. ὡς ἐνεργ. λήξομαι (καὶ σύνθετ. συλ-), ἀόρ. ἑ' ἐλαχον (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρ.κ. εἴληχα (καὶ σύνθετ. συν-,
προσ-), ὑπερσ. εἰλήχειν. Παθ. λαγχάνομαι, ἀόρ. παθ. ἐλήχθην
καὶ παθ. παρ.κ. ἐλήγμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ληκτέος. Ῥημ. παράγ.
λήξις.

λαμβάνω (λαμβάνω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἀνταπο-, δια-,
κατα-, συλ-, προσ-, συμπαρα-), παρ.τ. ἐλάβανον (καὶ σύνθετ.
ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προσ-, συν-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. λήρομαι
(καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, δια-, ἐκ-, ἐπι-, κατα-, μετα-, πα-
ρα-, προκατα-, ἐπανα-, συλ-, ὑπο-), ἀόρ. ἑ' ἔλαβον (καὶ σύνθετ.
κατ-, παρ-, δι-, προσ-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀν-, ὑπ-, ἀντ-, ἀπ-, μετ-,
προκατ-, ἐγκατ-, προσαν-, συμπαρ-), παρ.κ. εἴληφα (καὶ σύνθετ.
ἀν-, παρ-, ἀπ-, κατ-, ὑπ-, προσ-, σύν-, μετ-, ὑπ-, προ-, συγκατ-,
περι-, δι-, προσπερι-), ὑποτ. εἰλήφω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), καὶ
εἰληφώς ὦ (καὶ σύνθετ. προ-), ὑπερσ. εἰλήφειν (καὶ σύνθετ. ἀπ-,
ἀν-, κατ-, παρ-, προσ-, δι-, μετ-, προ-, προσπερι-), καὶ εἰλη-
φώς ἦν (καὶ σύνθετ. περι-, συγκατ-), εὐκτ. εἰληφώς εἶην (καὶ
σύνθετ. συν-, προσ-, μετ-), μετ' ὅλ. μέλλ. εἰληφώς ἔσομαι. Μέσ.
καὶ παθ. λαμβάνομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀπο-, συλ-, περι-, κατα-,
ἀνα-, ἀντι-, ὑπο-, ἐναπο-, προσεπι-, ἐγκατα-, προκατα-, συ-,
νεπι-), παρ.τ. μέσ. καὶ παθ. μόνον σύνθετος-ἐλαμβανόμεν (μετὰ
τῶν ἐπί, ἀπό, ἀντί, σύν καὶ ἐγκατ-), μέλλ. παθ. ληφθήσομαι
καὶ σύνθετ. συλ-), ἀόρ. μέσ. ἑ' ἐλυβόμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀντ-,
συν-, συνεπ-), ἀόρ. παθ. ἐλήφθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, περι-,
παρ-, συν-, ὑπ-, ἐγκατ-, προκατ-), παρ.κ. παθ. ἐλήμμαι (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, περι-, συν-, ὑπ-), παρ.κ. μέσ. ἐπεί-

λημμαί, ὑπερσ. παθ. σύνθετ. μόνον ~~εὐλήμην~~ (μετὰ τῶν ἰνέ-
κατὰ, σύν), ὑπερσ. μέσ. ἐπελήμην, μετ. ὅλ. μέλλ. παθ. κατει-
λημμένος ἔσομαι. Ρημ. ἐπιθ. ληπτός, ἀληπτός, ἐπιληπτός, ἀν-
επιληπτός, εὐληπτός, καταληπτός, περιληπτός, παραληπτός,
καυφόμενος, ληπτερός, παραληπτερός, ἀντιληπτερός, ἀνελ-
πτερός, διαληπτερός, μεταληπτερός, ὑποληπτερός. Το μέτ. αὐτοπαθ.
κατ' ἀνάγκη. ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν. Ρ. παρὰ γ. λαβή, ἀντι-
λαβή, ληψίς, ἀνάληψις, ἀπόληψις, ἀντιλήψις, ἐπιλήψις, κα-
τάληψις, μετάληψις, ποσολήψις, σὺλλήψις, λήμμα.

ΣΗΜ. Ρίζ. λαβ-, ληβ-, λα-μ-θ-α-νω.

Λαμβάνω (μένω ἄγνωστος), παρκατ. ἐλάμβανον (καὶ συνθετ.
δι-), μέλλ. λήσω (καὶ συνθετ. διχ-), ἄορ. ἔ-ἐλαβον (καὶ συνθετ.
δι-, παρ-), παρκατ. λελήθα, (καὶ συνθετ. διχ-), ὑποτ. λελήθω εἰκατ.
λελήθοιμι, ὑπερσ. ἐελέθην. Μέσ. ἐπιλαμβάνομαι (= λησμεύω),
παρκατ. ἐπιλαμβάνομαι, μέλλ. μέσ. ἐπιλήσομαι, ἄορ. ἔ-ἐπελα-
βόμην, παρκατ. μέσ. λέλεσται (σπανίως) καὶ συνθετ. ἐπιλέλημαι,
ὑπερσ. μέσ. ἐπεελέθην. Ὁ ἐνεργ. ἐνεπτόως λέγεται σπανίως
καὶ λήθω. Το δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκη. λαμβάνω ἑμαυτόν.
Ρ. μ. παρὰ γ. λήθη, ἐπιθ. ἐπιλήσις, ωρ.

ΣΗΜ. Ρίζ. λαβ-, ληθ- λα-ρ-θ-α-νω

λέγω (συνάγω, συλλέγω). Πάντοτε σύνθετον συλλέγω, ἐκλέ-
γω, καταλέγω, παρεκλέγω, παρκατ. συνελέγον, ἐξελέγον καὶ
ἐτέλεγον, μέλλ. συλλέξω καὶ καταλέξω, ἄορ. συνελέξα, ἐξε-
λέξα κατέλεξα ἀπελ-ξω καὶ ἐπέλεξα, παρκατ. μόνον συνελέγχι.
Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, καταλέγομαι, ἐκλέγομαι, μέσ. καὶ
παθ. παρκατ. συνελεγόμην καὶ μέσ. ἐξελεγόμην, μέλλ. μέσ. συλ-
λέξομαι καὶ ἐκλέξομαι, μέλλ. παθ. συλλεγησόμεναι καὶ ἐκλεγη-
σόμεναι, ἄορ. μέσ. -ἐλεξίμην (μετὰ τῶν ἐκ, ἀπό, ἐπί, κατὰ, σύν),
ἄορ. παθ. -ἐλέγην (μετὰ τῶν σύν, κατὰ, παρ-, συν-, ἐγκατ-) καὶ σπαν.
ἐξελέχθην, συνελέχθην. παρκατ. μέσ. καὶ παθ. συνει-
λεγμαι καὶ ἐξελεγμαι καὶ παθ. -εἰλεγμαι (μετὰ τῶν ἐξ-, προε-,
ἐπ-, ἀπ-, κατ-) καὶ ἐπιλέλεγμαι, ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. συνειλεγ-
μένοι ἦσαν καὶ παθ. προεξειλεγμένοι ἦν. Ρημ. ἐπιθ. ἐκλεκτός

ἐπιλεκτός, ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός, -τέον, καταλεκτός. Ῥήμ. παρ. ἐκλογή, συλλογή.

λέγω (λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἐπι-, προ-), **ἐλεγον** (καὶ ἀντ-, ἐπ-, προ-), **μέλλ.** **λέξω** (καὶ σύνθετ. ἀντι-, ἀντι-), καὶ **ἐρῶ** (καὶ ἀντ-, προ-, κατ-), **εὐκτ.** **ἐροίην** (καὶ κατ-), **ἀόρ.** **ἐλεξα** (καὶ ἀντ-) καὶ **ἀόρ.** **ἔ'** εἶπον ἄνευ δευτέρ. πληθ. προσώπου τῆς ὑριστικ. ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ εἶπα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, προ-, κατ-), **ἀόρ.** **α'** εἶπα, εἶπας (καὶ προ-), **προείπατε, εἰπίστην, εὐκτ.** **εἰπαιμεν, προσπ.** **εἰπὼν, εἰπάτω, εἰπατον, εἰπυτε** νονον. Παρ. **εἶρηκα** (καὶ προ-), **ὑπερσ.** **εἰρήκειν** (καὶ προ-) καὶ **εἰρηκώς ἦν** (καὶ προ-), **εὐκτ.** **εἰρηκώς εἶην.** Παθ. **λέγομαι** καὶ **ἀντιλέγομαι** (ὅπερ σπανίως καὶ ὡς μέσ.), **παρ.** **παθ.** **ἐλέγομην** (καὶ σύνθετ. ἀντ-), **μέλλ.** **παθ.** **ῥηθήσομαι** καὶ **σπανιώτερ.** **λεῃθήσομαι, ἀόρ.** **παθ.** **ῥηρήσθην** (καὶ προ-) καὶ **σπανιώτερ.** **ἐλέγθην, παρ.** **παθ.** **εἴρημαι** (καὶ προ-) καὶ **εἰρημένος εἰμι** καὶ **σπανιώτ.** **λελεῖμαι, ὑπερσ.** **παθ.** **εἴρημην** (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ **εἰρημένος ἦν, μετ'** ὀλίγ. **μέλλ.** **εἰρησσομαι** καὶ **σπαν.** **λελεξομαι.** Ῥήμ. **ἐπιθ.** **ἀντιλεκτός, μυριλεκτός, λεκτός, -τέον, ῥητός, ἀπόρητος, ἀρητος, ἐπὶρρητος, ἀπὸρρητος, ἀντιρρητέον, προρρητέον.** Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν **λέγω** ἐμαυτόν. Ὡς παθ. τοῦ εὐ **λέγω** καὶ **κακῶς λέγω** εἶναι τὸ εὖ ἀκοῦω ὑπὸ τινος καὶ κακῶς ἀκοῦω ὑπὸ τινος. Ῥήμ. **παράγ.** εἶναι **λόγος, λέξις, ῥήμα, ῥησις.**

ΣΗΜ. Ῥίζ. **λεγ-, Γεπ-,** καὶ **Γπ-,** ἐξ οὗ [**ἔ-Γε-Γπον, ποιητ.** εἶπον πεζολόγ. εἶπον] καὶ **Γερ-** καὶ **Γρε-** ἐξ οὗ **εἴρηκα** [= **ἔΓρηκα**].

λεηλατέω - ῶ (λεηλατῶ), **παρ.** **ἐλεηλάτουν, μέλλ.** **λεηλατήσω** καὶ **ἀόρ.** **ἐλεηλάτησα.** Ῥήμ. **παράγ.** **λεηλασία.**

λείπω (ἀφήνω) (καὶ σύνθετ. ἐλ-, κατ-, ἀπο-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, παρα-, προ-, ἐγκατα-), **παρ.** **ἔλειπον** (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, παρ-, ὑπ-), **μέλλ.** **λείψω** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐλ-, ἐπι-, ὑπο-, ἐκ-, κατα-, ἐγκατα-, παρα-), **ἀόρ.** **ἔ' ἔλειπον** (καὶ σύνθετ. παρ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, κατ-, προ-, ὑπ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐγ- παρακατ-, συγκατ-), **παρ.** **λέλοιπα** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, ὑπο-, παρα-, ἐκ-, ἐλ-, ἐπι-, ἐγκατα-), **ὑπερσ.** **ἔλε-**

λοιπεῖν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, κατ-) καὶ *καταλοιπῶς* πρ., *παφαλοιπῶς* ἡρ., εὐκτ. *λειλοιποῖμι* καὶ *λειλοιπῶς* εἶπρ. (καὶ κατ-). Παθ. *λειπομαι* (καὶ σύνθετ. ἐλ-, ἐκ-, περι-, παρ-, ἐγκατ-) καὶ μέσ. καὶ παθ. ὑπολειπομαι, ἀπολειπομαι, *καταλειπομαι*, παρκατ. παθ. *ἐλειπόμην* (καὶ ἀπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέσ. καὶ παθ. ὑπελειπόμην, μέσ. μέλλ. ὑπολειφομαι, ἀπολειφομαι καὶ *καταλειφομαι*, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. ἀπολειφθῆσομαι, μέλλ. κτθ. *καταλειφθῆσομαι* καὶ ὑπολειφθῆσομαι, ἄορ. μέσ. ὑπελειπόμην, *κατελειπόμην* καὶ ἀπελειπόμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἀπολειφθῆν, καὶ ὑπελειφθῆν, ἄορ. παθ. *ἐλειφθῆν* (καὶ σύνθετ. κατ-, ἀπ-, ὑπ-, ἐν-, δι-, παρ-, περι-, ἐγκητ-), παρκατ. παθ. *λείμμαι* (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-, ἐλ-, ὑπο-, ἐκ-, παρ-, περι-, ἐγκανα-), παρκατ. μέσ. ὑπολείμμαι, ὑπερσ. παθ. *ἐλείμμην* (καὶ σύνθετ. κατ-, παρ-, ἐξ-), ὑπερσ. μέσ. ὑπελείμμην, μετ' ὅλ. μέλλ. *λείφομαι* (καὶ σύνθετ. κατα-, παρ-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀνέκλειπτος, ἀδιάλειπτος, λειπτεόν, ἀπολειπτεόν, παρλειπτεόν. Ῥημ. παρράξ. *ἐλειψις*, *λείμμα*, *διάλειμμα*, ἀπόλειψις, ἐκλειψις, ἐπείλειψις, *λείψαρον*, *λοιπός*, ὑπόλοιπος.

λεῖω (λιθοβολῶ), παρκατ. *κατέλευον*, ἄορ. *κατέλευσα*. Παθ. μέλλ. *καταλευσθήσομαι*, ἄορ. παθ. *κατελεύσθην*.

λήγω (τελειῶνω), παρκατ. *ἐληγον*, μέλλ. *λήξω*, καὶ ἄορ. *ἐληξα*.

λήζω (ληστεύω). Μόνον ὁ παρκατ. *ἐληζον*. Μέσ. *λήζομαι*, παρκατ. *ἐληζόμην* καὶ μέσ. ἄορ. *ἐλησόμεν*. Ῥημ. παρκατ. *ληστής*.

ληστεύω (ληστεύω), παρκατ. *ἐλίστενον*. Παθητ. *ληστεύομαι*, παρκατ. *ἐληστεύομην*. Ῥημ. παρκατ. *ληστεία*.

λογίζομαι (λογαριάζω, συλλογίζομαι) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-, ἀνα-, ὑπο-, παρ-, ἀντι-, προσ-, ἐγκατα-). παρκατ. *ἐλογίζομην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, ἀν-, ὑπ-, συν-, ἀντ-), μέλλ. *λογιῶμαι* (καὶ σύνθετ. ὑπο-, ἐπι-), ἄορ. μέσ. *ἐλογισάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, ἀν-, ὑπ-, παρ-, ἀντ-, συν-, ἀπ-, ἐπ-), ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐλογίσθην* (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. μέσ. καὶ παθ. *λελόρισμαι* (καὶ σύνθετ. συλ-, ἀπο-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀλόριστος, λοριστέον, ὑπολοριστέον, συλλοριστέος. Ῥημ. παρκατ.

λογισμός, συλλογισμός, διαλογισμός, ἀπολογισμός, ἡταλογισμός
λοιδορέω-ᾶ (κακολογῶ, ὑβρίζω), παρατ. ἐλοιδοροῦν, μελλ.
 λοιδορήσω, ἀόρ. ἐλοιδορήσῃ, παρακ. λελοιδορήκα. Μίσ. λοιδο-
 ροῦμαι, παρατ. μίσ. ἐλοιδοροῦμην, μίσ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀόρ.
 μίσ. ἐλοιδοροῦσθην καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μίσ. ἐλοιδορήθην. Παθ.
 λοιδοροῦμαι (ὑπὸ τινος), ἀόρ. παθ. ἐλοιδορήθην καὶ παθ. πα-
 ρακ. λελοιδορημένος. Τὸ μίσ. ἀλληλοπαθ. καὶ ἀνακλημ.
 λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶναι τὸ διαλοιδοροῦμαι,
 οὗτινος μόνον εὐχρηστος ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μίσ. διελοιδορήθην.
 Πρμ. παρὰ γ. λοιδορήσας καὶ σύνθετ. φιλολοιδορος.

λοῦω (λούω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Μίσ. λούται, ἀπαρ. λούσθαι
 καὶ μετοχ. λούμενος, παρατ. ἐλούτο, μέλλ. μίσ. λούσομαι, ἀόρ.
 μίσ. ἐλουσάμην, παρακ. μίσ. λελουμένος. Πρμ. παρὰ γ. λου-τρά,
 λουτήριον.

λυμαίνεσθαι (βλάπτω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. κατα-), πα-
 ρατ. ἐλυμαίνεσθην, μέλλ. λυμαίνεσθαι, ἀόρ. μίσ. ἐλυμνήσθην
 (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. μίσ. λελύμῃσθαι, μετ' ὅλ. μέλλ. μίσ.
 λελυμασμένος εἶσθαι. Παθ. λυμαίνεσθαι, ἀόρ. παθ. διελυμνήθην
 καὶ παρακ. παθ. λελύμῃσθαι. Πρμ. παρὰ γ. λυματήρ.

λυπέω - ᾶ (προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, πειράζω) (καὶ σύνθετ.
 παρα-, ἀντι-, παρα-), παρατ. ἐλύπου (καὶ περ-), μέλλ. λυπή-
 σω (καὶ παρα-), ἀόρ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπηκα. Μίσ. λυποῦ-
 μαι (καὶ σπαν. παθητ. καὶ σύνθετ. συλ-, προ-), μίσ. παρατ. ἐλυ-
 ποῦμην, μίσ. μέλ. συλλυπήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μίσ. ἐλυπήθην
 (καὶ προ-), παρακ. παθ. λελυπημένος (ὑπὸ τινος). Πρμ. ἐπιθ.
 λυπητέον, ἀλυπητός. Τὸ μίσ. καὶ λυπῶ ἐμαντόν.

λύω (ἠπαλλάττω, ἐλευθερῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, πα-
 ρα-, ἀπο-, ἐπι-), παρατ. ἔλυον (καὶ σύνθετ. ὡς ἐνεστ.), μέλλ. λύ-
 σω (καὶ δια-, ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἔλυσα (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-,
 παρ-, ἐπ-, προκατ-, συγκατ-), παρακ. ἔλυκα (καὶ κατα-, ἀπο-),
 εὐκτ. λελυκώς εἶην. Μίσ. λύομαι (καὶ ὑπο-, ἐκ-, κατα-, παρα-,
 ἀπο-, ἐπι-, δια-) καὶ παθ. λύομαι (καὶ κατα-, ἀπο-, δια-), παρατ.
 μίσ. ἐλύμην (καὶ ἀπ-), παθ. ἐλύμην (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μίσ. μέλλ.

ΛΟΓ. ΠΡΩ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Δ. ΖΗΚΙΑΣΤΙ.

λῶσομαι (καὶ ἀνα-, δια-, ἐπι-, ἀπο-), μέλλ. παθ. λῶθήσομαι (καὶ δια-, κατα-, ἀπο-), ἀόρ. μέσ. ἐλῶσάμην (καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. ἐλῶσθην (καὶ ἀπ-, δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. διελῶσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. λῶλῶμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-, ἐκ-, παρα-), ὑπερσ. μέσ. διελεῶσάμην, ὑπερσ. παθ. ἐλεῶσθην (καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μετ' ὅλ. μέλ. λελῶσομαι (καὶ ἀπο-, κατα-). Ῥημ. ἐπίθ. λυτός, ἀλυτός, εὐλυτός, εὐκατάλυτος, διαλυτός, ἀδιάλυτος, λυτός, τέον, ἀπολυτός, παραλυτός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ λῶ ἑμαυτόν. Ῥημ. παράγ. λῶσις, ἀπόλυσις, διάλυσις, ἐκλυσις, κατάλυσις, διαλύτης.

λωθάομαι - ὤμαι (βλάπτω) ἀποθετ., μέλλ. μέσ. λωθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐλωθήσάμην. Παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἐλωθήσθην, παρακ. παθ. λελῶθην.

λωποδυστέω - ὤ (εἰμί λωποδύτης). Μόνον ὁ ἐναστὴς καὶ ὁ παρατατ. ἐλωποδύτουρ.

M

μαίνομαι (εἰμί μανικός, τρελαίνομαι), παρατ. ἐμαινόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐμάνην. Ῥημ. ἀφηρημ. μαρία.

ΣΗΜ. Ρίζ. μαν-, μαίνομαι [=μαν-جومαι].

μακαρίζω (καλοτυχιζώ), παρξτ. ἐμακάριζον, μέλλ. μακαρίσω καὶ ἀόρ. ἐμακάρισα. Παθ. μακαρίζομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐμακαρίσθην. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. μακαρίζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπ. μακαριστός, αξιομακάριστος. Ῥημ. παράγ. μακαρισμός.

μανθάνω (μανθάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, κατα-, συμ-, προ-, μετα-), παρατ. ἐμάνθανον (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἀόρ. ἐ' ἔμαθον (καὶ σύνθετ. κατ-, ἐπ-, συν-), παρακ. μεμάθηκα (καὶ σύνθετ. ἐκ- κατα-, προ-), ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθήκως ἦν. Παθητ. μόνον μανθάνομαι (καθ' ὅριστικ., ὑποτακτ. καὶ μετοχ.). Ῥημ. ἐπίθ. μαθητός, δυσκαταμάθητος, μαθητέον καὶ προσμαθητέον. Ῥημ. παράγ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, ἡμάθης, ποδωμάτης.

μαντεδομαι (ἄποθετ. προσητεύω, ἱερωῶ τὸ μαντεῖον, μαντεῖω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), παρατ. ἐμαρτευόμην, μέλλ. μέσ. μαρτευσόμαι, ἄορ. μέσ. ἐμαρτευσάμην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μετὰ πθθ. διαθίς. οἱ ἐμαρτευμένοι λόγοι. Τηρμ. ἐπίθ. μαντευτός, μαντευτέον. Τηρμ. παρακ. μαρτεία, μαρτευμα μαρτεῖον.

μαροχίνω (χάμνω τι νὰ μαρκαίνηται, σβήνω) καὶ ἄορ. ἐμαράρα. Πθθ. μαραιόμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συναπο-), παρατ. ἐμαραιόμην.

μαρτυρέω - ῶ (δίδω μαρτυρίαν, βεβαιῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, δια-, προσ-), παρατ. ἐμαρτύρου (καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, δι-, προσ-), μέλλ. μαρτυρήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐπι-), ἄορ. ἐμαρτύρησα (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-, δι-, ἔξ-, προσ-, προσδι-), παρακ. ἐμαρτύρηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, προσ-, προσδι-), ὑπερσ. διμεμαρτυρήκειν. Πθθ. μαρτυροῦμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-), παρατ. κατεμαρτυροῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς πθθ. μαρτυρησέμαι καὶ πθθ. μαρτυρηθήσομαι, ἄορ. πθθ. ἐμαρτυρήθην (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ἄορ. μέσ. ἐμαρτυρησόμενος, πθθ. παρακ. ἐμαρτυρησόμενος (καὶ σύνθετ. κατ-, δια-). Τὸ μέσον ἀναλελυμ. διαμαρτυρῶ ἐμαυτόν.

μαρτυρομαι (ἄποθετ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-), παρατ. ἐμαρτυρομην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-), ἄορ. μέσ. ἐμαρτυρόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-).

μαστιγῶ - ῶ (μαστιγώνω), παρατ. ἐμαστιγέον, μέλλ. μαστιγώσω, ἄορ. ἐμαστιγώσα. Πθθ. μαστιγοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς πθθ. μαστιγώσομαι, ἄορ. πθθ. ἐμμαστιγώθην, πθθ. παρακ. διαμμαστιγώμενος.

μάττω (ζυμῶνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἄορ. ἐμάξα. Πθθ. ἄορ. ἐξέμάμην, παρακ. πθθ. ἐμάχμενος. Τηρμ. παράκ. μάζα. συνθ. ἐκμαγεῖον, χειρόμακτρον.

μάχομαι (ἀποθετ. συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, περι-, ἀντι-, προσ-, ἀπο-, ἀνα-, συνδια-), παρατ. ἐμαχόμην (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-, ἀπ-, προ-), μέλλ. συνήρ. μαχοῦμαι (καὶ σύνθετ. συμ-, δι-, ἀνα-), ἐκτ. μαχοίμην

(σπαγνίως), ἄορ. μέσ. ἐμαχεσάμην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-, ἀν-), παρκκ. μέσ. μεράχημαι (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπίθ. περιμάχητος, ἀμάχητος, μαχετέον, διαμαχετέον καὶ θυμαχητέον. Ῥημ. παρὰγ. μαχητικός, σύνθετ. ἀγχέμαχος.

μεθύσκω (μεθύω τινά) καὶ ἄορ. κατεμέθυσα. Μέσ. μεθύσκομαι (μεθύω ἐγώ) καὶ συνηθέστ. μεθῶ, παρκατ. μόνον ἐμεθύσκομην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην.

μειδιάω - ὤ (χαμογελῶ) (καὶ σύνθετ. ἐμ-) καὶ ἄορ. ἐμειδιάσα (καὶ σύνθετ. ἐπ-, δι-).

[μείρομαι]. Μόνον ὁ παρκακ. εἵμαρται (εἶναι πεπρωμένον), εὐκτ. εἰμορμήτεον εἴη, μετοχ. εἵμαρμένος, -η, -ον, ὑπερσ. εἵμαρτο. ΣΗΜ. Ῥίζ. σμαρ-, σμερ-, εἵμαρται [=ἔσμαρται].

μέλει (ἔστι μοι φροντίς) καὶ γ' πληθ. μέλοισι, ὑποτ. μέλη, εὐκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρ. μέλειν, μετοχ. μέλον, παρκατ. ἐμελε, μέλλ. μελήσει. εὐκτ. μελήσοι ἀπαρ. μελήσειν, ἄορ. ἐμελήσει, ὑποτ. μελήσῃ, ἀπαρ. μελήσαι, παρκακ. μεμέληκε, ἀπαρ. μεμελήκειναι, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ῥημ. ἐπίθ. μελητέον. Ὅρα καὶ μεταμέλει.

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρκατ. ἐμελλον καὶ ἡμελλον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μελλήσω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. μόνον ἐμέλλησα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-). Παθ. μέλλεται, εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. μελλητέον. Ῥημ. παρὰγ. μέλλησις, μελλητής.

μέμφομαι (ἀποθ. κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, κατκ-), παρκατ. ἐμεμφόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, δι-), μέλλ. μέσ. μέμφομαι, ἄορ. μέσ. ἐμεμφάμην (καὶ σύνθετ. κατ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμεμφθῇ. Ῥημ. ἐπίθ. μεμπτός, ἀρεμπτος, μεμπτέον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μέμφομαι ἐμαντόν, καταμεμφομαι ἐμαντόν. Ῥημ. παρὰγ. μέμψις, μομφή, κατὰμεμψις, σύνθετ. μεμψίμοιρος.

μένω (μένω, περιμένω, εὐχαριστοῦμαι) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, παρκα-, ἐμ-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, προς-), παρκατ. ἔμενον (καὶ σύνθ. ἐπ-, παρ-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, προς-, κατ-), μέλλ. μενῶ (καὶ σύνθετ. δια-, παρκα-, ἐμ-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, περι-, κατκ-),

ἄορ. ἔμεινα (καὶ σύνθετ. δο-, ἐπ-, παρ-, ἐν-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, κατ-, ἐπικατ-, συμπαρ-), παρακ. μεμένηκα (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-, ὑπο-, δια-). Ῥημ. ἐπίθ. μενετός, ὑπομενετός, μενετός, ὑπομενετόν, ἐμμενετόν. Ῥημ. παρακ. μονή, διαμονή, ἐμμονή, ἐπιμονή.

μεταμέλει (ἔστι μοι μεταμέλεια, μετάνοᾶ), εὐκτ. μεταμέλῃσι, ἄπαρ. μεταμέλειαν καὶ μετοχ. μεταμέλον, παρ. μετέμελε, μέλλ. μεταμελήσει, ἄπαρ. μεταμελήσειν, ἄορ. μετεμέλησεν, ὑποστ. μεταμελήσῃ, εὐκτ. μεταμελήσετε, προστ. μεταμελήσῃτω. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος. Ῥημ. παρ. μετόμελος, μεταμέλεια.

μεταμέλουμαι (ἀποθετ. μετανόω), παρ. μετεμελόμην, μέλλ. τὸ μεταμελησόμενον (ἡ γενησομένη μεταμέλεια). Ῥημ. ἐπίθ. ἀμεταμέλητος.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι) καὶ ἄορ. μεταχειρίσῃ καὶ μεταχειρίσας. Μέσ. συνθέστ. μεταχειρίζομαι (καὶ σύνθετ. συν-, παρ. μεταχειρίζομην, μέλλ. μέσ. μεταχειριῶμαι, ἄορ. μέσ. μεταχειρισάμην, παρακ. μέσ. μεταχειρίσμαι. Ἄορ. παθ. μεταπαθ. διαθ. μεταχειρισθῆναι. Ῥημ. ἐπίθ. εὐμεταχειριστός, δυσμεταχειριστός.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. καὶ μέτρον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μέτρον εἶναι συνηθέστερον.

μηχανῶμαι (ἀποθετ. τεχνικῶς κατασκευάζω τι, πανουργεῖς ἐπινοῶ, μηχανέομαι) (καὶ σύνθετ. συμ-, δια-, προσ-, ἐπι-), παρ. ἐμμηχανόμην, μέλλ. μέσ. μηχανήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμμηχανήσῃ (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-), μέσ. παρακ. μεμηχάνημαι. Παθ. χρεῖται μετὰ παθ. διαθ. μόνον ὁ παθ. παρακ. μεμηχάνημαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἐμεμηχάνητο. Ῥημ. ἐπ. μηχανητέον. Ῥημ. παράκ. μηχανήματα, μηχανητούς.

μιαίνω (μολύνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρ. ἐμίαινον, μέλλ. μισανῶ. Παθ. μιάνομαι, μέλλ. παθ. μισανθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμισανθῆν, παρακ. παθ. μεμιάσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀμίαντος. Ῥημ. παρακ. μίασμα, μιάρος.

μίγνυμι (σμίγω) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐπι-, ὑπο-, προσ-, συγ-,

κατα-) καὶ συμμιγνύω καὶ σμίγω (καὶ σύνθ. συμ-, ἐπι-, προσ-), παρκατ. συνεμίγνυν καὶ προσεμίγνυν καὶ ἑμισγον (καὶ σύνθετ. σύν-, προσ-), μέλλ. συμμίξω καὶ καταμίξω, ᾄορ. ἑμίξα (καὶ σύνθετ. προσ-, συν-, ἀν-, ἐπ-, ὑπ-, κατα-, συμπροσ-). Μέσ. καὶ παθ. μίγνυμαι (καὶ ἐπι-, ἀνα-, συμ-, συγκατα-) καὶ ἐπιμισσομαι καὶ συμμισσομαι, παρκατ. μέσ. ἐπεμιγνύμην καὶ κατεμιγνύμην, μέλλ. παθ. ἀναμιχθήσομαι, ᾄορ. μέσ. ἑμιξάμην, ᾄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίχθην (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-), ᾄορ. ἑ παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίγην (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. παθ. μέμιγμαi (καὶ σύνθετ. συμ-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, ἐπι-, ἐγκατα-). Ῥημ. ἐπίθ. μικτός, σύμμικτος, ᾄμικτος, δῶμικτος, μικτέον καὶ συμμικτέον. Ῥημ. παράγ. μίξις, μίγξις, πρόσμιξις, σύμμιξις.

μεινύσχω (ἐνθυσιζω). Πάντοτε σύνθετον ἀναμινύσχω, ἐπαμινύσχω καὶ ὑπομινύσχω, παρκατ. ἀνεμινύσσκον καὶ ὑπεμινύσσκον, μέλλ. ἀναμνήσω καὶ ὑπομνήσω, ᾄορ. ἀνέμνησα (καὶ παν-) καὶ ὑπέμνησα. Μέσ. μινύσσομαι καὶ συνήθως ἀναμινύσσομαι καὶ ὑπομινύσσομαι, παρκατ. ἀνεμινύσσκω, μέλλ. μέσ. ἀναμνήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐπι-), ᾄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμνήσθην (καὶ σύνθετ. ἀν-, συναν-, ἐπ-), παρκατ. μέσ. μέμνημι (καὶ σύνθετ. δια-, συμ-, ἐπι-), ἄποτ. μεμνώμαι, μεμνῆται καὶ μεμνώμεθα, εὐχ. μεμνήο, μεμνήτω καὶ μεμνήσθε καὶ μεμνημένος εἶην, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μετ' ὅλ. μέλ. μέσ. μεμνήσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀναμνηστός, ἀείμνηστος καὶ ἐπιμνηστέον. Τὸ μέσ. καὶ ἀνελ. ὑπομινύσχω ἐμαντόν. Ῥημ. παράγ. μνήμη, ἀνάμνησις, ὑπόμνησις, μνήμων, μνημονικός, μνήμα, ἀμνήμων.

μεινοῦμαι (ἀποθετ. μινοῦμαι, εἰκονίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, συμ-), παρκατ. ἐμινούμην, μέλλ. μέσ. μιμήσομαι, ᾄορ. μέσ. ἐμιμήσαμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρκατ. μέσ. μεμίμημαι. Χρόνος μετὰ πλῆθ. διαθέσ. εἶναι ὁ παθ. μέλλ. μιμηθήσομαι, ᾄορ. παθ. ἐμιμήσθην καὶ παρκατ. παθ. μεμίμημαι. Ῥημ. ἐπ. μιμητός, εὐμμητός, μιμητός, -έον. Ῥημ. παράγ. μίμησις, μιμητής, μίμησις.

μισέω - ὤ (ἔχω μῖσος πρὸς τινα), παρ.τ. ἐμισούν, μέλλ. μισήσω, ἄορ. ἐμίσησα, παρ.κ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐμισήθην καὶ παρ.κ. παθ. μεμισήμενος. Ρημ. ἐπίθ. μισητός. ἐμισήτος, μισητός. Τὸ μέσον αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσ. μισῶ ἑμᾶντόν.

μισθόω - ὤ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρ.τ. ἐμισθοῦν, μέλλ. μισθώσω, ἄορ. ἐμισθωσα (καὶ σύνθ. ἐξ-, ἀπ-), παρ.κ. μεμισθώκα (καὶ ἀπο-, προσ-), ὑπερσ. μεμισθώκως ἦν. Μίσ. μισθοῦμαι (= λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ καὶ σύνθετ. προσ-), παρ.τ. μέσ. ἐμισθοῦμην, μέσ. μέλλ. μισθώσομαι (καὶ σύνθετ. προσ-), ἄορ. μέσ. ἐμισθωσάμην (καὶ σύνθετ. προσ-), παρ.κ. μέσ. μεμισθώμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐμεμισθώμην. Παθ. μισθοῦμαι (= λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), ἄορ. παθ. ἐμισθώθην (καὶ ἐξ-), παρ.κ. παθ. μεμισθώμαι. Ρημ. ἐπίθ. μισθωτός, ἀμισθωτός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. μισθῶ ἑμᾶντόν. Ρημ. παρ.κ. μισθώσις, μισθωμα, μισθώσιμος, μισθωτής, μισθωτικός.

μνηστεικάζω - ὤ (εἶμι μνηστεικός, ἔχω μνηστεικαίαν), μέλλ. μνηστεικάησω καὶ ἄορ. ἐμνηστεικάησα.

μοχθέω - ὤ (κοπιᾶζω), μέλλ. μοχθήσω καὶ ἄορ. ἐμόχθησα.

μυέω - ὤ (εἰσάγω τινα εἰς τὰ μυστήρια), μέλλ. μυήσω καὶ ἄορ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐμυήθην καὶ παθ. παρ.κ. μεμυήμενος. Ρημ. ἐπίθ. ἀμύητος.

μυσάπτομαι (ἄποθετ. σικχαίνωμαι). Μόνον δ' ἐνεστώσ. σπανίως.

μύω (κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα) καὶ καταμύω, ἄορ. ἐμύσα καὶ ζυτέμυσα, παρ.κ. συμμύεσκα.

N

ναυαγέω - ὤ (καρaboτσακίζομαι). Μόνον δ' ἐνεστώσ. καὶ ὁ ἄορ. ἐναυάγησα.

ναυαρχέω - ὤ (αἶμαι ναύαρχος). Μόνον δ' ἐνεστώσ. καὶ ὁ παρ.τ. ἐναυάρχουν.

ναυμαχέω - ὤ (χάμνω ναυμαχίαν) (καὶ σύνθετ. δια-, κα-

τα-), παρατ. ἐναυμάχουν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. ναυμαχῆσαι (καὶ σύνθετ. δια-), ἀόρ. ἐναυμάχησα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συν-, κατ-), παρακ. νεναυμάχηκα. Τοῦ παθ. μόνον ἀόρ. παθ. κατεναυμάχηθην.

ναυπηγέω-ω (κατασκευάζω ναῦν, εἶμαι ναυπηγός). Μόνη ἔνεργ. ἐνεστώς. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω διὰ τὸν ἐαυτόν μου ναῦν) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. μετ. ἐναυπηγοῦμην, μέλλ. μέσ. ναυπηγήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐναυπηγήσομην. Παθ. ἀόρ. ἐναυπηγήθην καὶ παθ. παρακ. ἀπενεναυπηγήμενος.

νεανιεύομαι (ἀποθετ. εἶμαι νεανίας, φέρωμι ἁλαζονικῶς, κομπάζω), μέλλ. μέσ. νεανιεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐνεανιεύσομην. Παθ. παρακ. τα νεεανιευμένα. Ῥημ. παράγ. νεανίσματα.

νεανισκεύομαι (ἀποθετ. εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀντ. κα). Μόνη ὁ ἐνεστώς σπανίως.

νέμω (μοιράζω, βόσκω), (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-, προσ- ἐπι-), παρατ. ἐνεμον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. νέμω, ἀόρ. ἐνεμι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρακ. διανεμέμηναι. Μέσ. νέμομαι (καὶ δια-, κατα-), παρατ. μέσ. ἐνεμιόμην, μέσ. μέλλ. νεμοῦμαι καὶ διανεμοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐνιμιόμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, ἐπ-, συγκατα-, προσδι-), παρακ. μέσ. νενέμημαι (καὶ δια-, προσ, κατα-). Παθ. νέμομαι (=κατοικοῦμαι, βόσκομαι, διαμοιράζομαι), ἀόρ. παθ. ἐνεμήθην (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), παρακ. παθ. νενέμημαι (καὶ δια-, ὑπερσ. παθ. διεπενεμήμην. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. διανέμω καὶ προσνέμω ἐμαυτόν. Ῥηματ. ἐπιθ. ἀνέμητος, διανεμητός καὶ ἐπιανεμητός. Ῥημ. παράγ. νέμεις, νομή, διαομή, ἐπινομία, σέννομος, συννομή, νόμος.

νεύω (γνέφω, κάμνω νεῦμα) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-, προ-, συναπο-), παρατ. ἀνένευον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀνανεύσομαι καὶ κατανεύσομαι, ἀόρ. ἐνευσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἱπ-, κατ-), παρακ. προνένευκα καὶ διανένευκα. Ῥημ. παράγ. νεῦμα.

νέω, νεῖς νεῖ, κτλ. (πλῖω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἀσ-

ἔνευσον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι, ἄορ. διένευσσα, ἐξένευσσα καὶ προσένευσσα, παρακ. διατένευκα. Ῥημ. ἐπιθ. νευστέον.

νήφω (εἶμαι νηφάλιος, ἐκτὸς μέθης). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

νίζω (νίπτω). Σύνθετον ἀπονίζω, ἄορ. ἐκνίπτει. Μέσ. μέλλ. ἐκνίφομαι, ἄορ. μέσ. ἀπενιπράμην. Ῥημ. ἐπιθ. δυσέκνιπτος.

νικάω-ῶ (νικῶ). παρατ. ἐνίκων, μέλλ. νικήσω, ἄορ. ἐνίκησα παρακ. νενίκηκα (καὶ σύνθετ. συν-, προ-), ὑπερ. ἐνενίκηκα, εὐκτ. νενικηκώς εἶην, μετ' ὅλ. μέλ. νενικηκώς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, ἄορ. παθ. ἐνικήθην καὶ παθ. παρακ. γενικήσῃς. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνίκητος. Ἀντὶ τοῦ παθ. συνηθέστ. εἶναι τὸ ἡττιῶμαι. Ῥημ. παραγ. νικητικός.

νίθω (χνιρίζω) καὶ ἐπινίθω, παρατ. ἐπένιψα. Παθ. κέρομαι καὶ ἐπινίρομαι.

νοέω-ῶ (ἐννοῶ, σκέπτομαι) καὶ σύνθετ. μετκ-, συν-, κατα-, ὑπο-, προ-, ἐπι-, παρα-, ὄρα καὶ ἐννοῶ-, παρατ. ἐννοουν (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-), μέλλ. νοήσω (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-), ἄορ. ἐνόησα (καὶ σύνθετ. μετ-, συν-, κατ-, ὑπ-, προ-, ἐπ-, παρ-, εἰς-) καὶ παρακ. νενόηκα (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-). Παθ. νοοῦμαι (καὶ σύνθετ. ὑπο-, κατα-), ἄορ. παθ. ἐνοήθην, παρακ. παθ. νενόημαι. Μέσ. προνοοῦμαι καὶ συννοοῦμαι παρατ. μέσ. προνοοῦμένην καὶ ὑπενοοῦμένην, μέλλ. μέσ. προνοήσομαι, μέσ. ἄορ. προνοησάμην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. προνοήθην. Ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθετ. ἄορ. ἀπενοήθην καὶ παρακ. ἀπονενόημαι καὶ ἀπονενοημένος εἰμί. Ῥημ. ἐπιθ. νοήτος, ἀνόητος, ἀπρονόητος, ἀνυπονόητος, προνοητέον, κατανοητέον. Ῥημ. παράγ. νόησις, νόημα, κατανόησις, κατανόημα.

νομίζω (πιστεύω, σέβομαι, κατὰ νόμον ὀρίζω, νομίζω), παρατ. ἐνόμιζον, μέλλ. νομιῶ, ἄορ. ἐνόμισα, παρακ. νενόμικα. Παθ. νομίζομαι, παρατ. ἐνομιζόμην, μέλλ. παθ. νομισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐνομίσθην, παρακ. παθ. νενόμισμαι. Ῥημ. ἐπιθ. νομιστέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. νομίζω ἐμαντίον. Ῥημ. παράγ. νόμοις, νόμομα.

νοσέω - ὦ (ἀσθενῶ), παρ. *ἐνόσουν*, μέλλ. *νοσήσω*, ἄορ. *ἐνόσῃσα* καὶ παρ. *γενόσῃκα*. Ῥημ. *παράγ. νόσημα*.

νουθετέω - ὦ (συμβουλεύω), παρ. *ἐνουθέτουν*, μέλλ. *νουθετήσω* καὶ ἄορ. *ἐνουθετήσα*. Παθ. *νουθετούμαι*, ἄορ. *παθ. ἐνουθετήθην*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνουθέτητος*. Ῥημ. *παράγ. νουθέτημα, νουθέτησις*.

νυκτερεύω (πράττω τι ἐν καιρῷ νυκτός), παρ. *ἐνυκτέρευον*, μέλλ. *νυκτερεύσω*, ἄορ. *ἐνυκτέρευσα* (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. *παράγ. νυκτερεία νυκτερευτής*.

νυστάζω (νυστάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς *νυστάζω* καὶ ὁ πονυστάζω.

ξενίζω (φιλέω καὶ ξενικῶς λαλῶ), παρ. *ἐξενίζον* καὶ ἄορ. *ἐξένισα*. Παθ. *ξενίζομαι*, ἄορ. *παθ. ἐξενίσθην*. Ῥημ. *παραγ. ξενισίς, ξενισμός*.

ξενόομαι - οὔμαι (ἀποθετ. συνδέω μέ τινα ξενίην, ὡς παθητ. δὲ = φιλοξενοῦμαι) καὶ ἀποξενοῦμαι καὶ ἐπιξενοῦμαι, ἄορ. *παθ. ὡς μέσ. ἐξενώθην*, παρ. *μέσ. ἐξένωμαι καὶ ἐπεξένωμαι*. Παθ. *ξενοῦμαι*, ἄορ. *παθ. ἐξενώθην καὶ ἀπεξενώθην*.

Ξέω (σκαλίζω, ξύω) (καὶ σύνθετ. *κατχ- ἀπο-, ἀνχ-*), ἄορ. *ἀνέξεσα καὶ ἀπέξεσα*. Ῥημ. ἐπίθ. *ξεστός*. Ῥημ. *παραγ. ξήανον*.

ξηραίνω (κάμνω τι ξηρόν, ἀποξηραίνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἄορ. *ἐξηραίνα*. Παθ. *ξηραίνομαι* (καὶ σύνθετ. *κατχ-*) καὶ ἄορ. *παθ. ἐξηράνθην* (καὶ ἀπ-).

ξύλιζομαι (ἀποθετ. συλλέγω ξύλα). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ξύρεω - ὦ (ξύριζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς *σπανίως*.

Ξύω (ξύω). Μόνον ὁ ἄορ. *ἀνέξεσα*, ὁ μέσ. ἄορ. *ἐξ'σασθαι* καὶ ὁ ἄορ. *παθ. ἐπιξυσθείς*. Ῥημ. ἐπίθ. *ξυστός*. Ῥημ. *παραγ. ξυήλη* (=μαχίρα πρὸς τὸ κόπτειν ἢ ξύειν ξύλα).

ὄδυνω (ἀποθετ. ἔχω ὀδύνην) καὶ παρ. *ὠδυνώμην μόνον*.

ὀδύρομαι (ἀποθιτ. θρηνώ), παρ.τ. ὠδυρόμην (καὶ σύνθετ. δι-, μέλλ. ὠδυροῦμαι, ἄρ. μέσ. ὠδυράμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπατ-). Ῥημ. παρ.τ. ὠδυρόμεν.

ὄζω (γενικῶς καὶ ἐπὶ εὐαρέστου καὶ δυσαρέστου ὁσμῆς μυρίζω. Μόνον ὁ ἐνιστώς εἶναι εὐχρηστος, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγεν.

οἶγω Ἀπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον, ἀνοίγω (καὶ σύνθετ. διαν-, ὑπαν-) καὶ ἀνοίγνυμι, παρ.τ. ἀνοίγον (καὶ σύνθετ. ὑπαν-), μέλλ. ἀνοίξω, ἄρ. ἀνέωξα (καὶ σύνθετ. παρ.τ.), παρ.τ. ἀνέωχα. Παθ. ἀνοίγομαι καὶ διανοίγομαι, παρ.τ. ἀνέωρόμην, μετ' ὀλ. μέλλ. ὡς παθ. ἀνέωξομαι, ἄρ. παθ. ἀνέωχθήν καὶ διανοιχθεῖς, παρ.τ. παθ. ἀνέωχμαι, ὑπερ. ἀνέωχμην. Ῥημ. παρ.τ. ἀνοίξις.

οἶδω (γινώσκω) (καὶ σύνθετ. συν-, προ-, δι-, προσ-, κατ-), εἶσθα, αἶδε, ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασιν, ὑποτ. εἶδω, εἶδῃς, εἶδῃ, κτλ., εὐκτ. εἶδειν, εἶδείης, εἶδειν, κτλ., προστ. ἴσθι, ἴστω, κτλ., ἀπαρέμφ. εἶδέναι, μετοχ. εἰδώς-υῖα, -ός, ὑπερσυντ. ἦδη (καὶ προ-, συν-) καὶ ἦδεν, ἦδησθα καὶ ἦδεισθα καὶ ἦδεις, ἦδει καὶ ἦδεν, ἦμεν, ἦστε, ἦσαν (καὶ ἦδμεν, ἦδειτε, ἦδσαν), μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. εἶσομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν οἶδα ἑμαυτὸν καὶ πρόσθετα ἑμαυτὸν. Ῥημ. ἐπίθ. ἴστέον.

ΣΗΜ. Ὁ οἶδα εἶναι ὁ πρῶτος εἰς σημασίαν ἐνιστώτος μεταπεσών, εἰς δὲ τὸν πλῆθ. γίνεται ἐκ βεβαι. τ. ῥίζης ὑποτ. εἶδω [=Fe-Eidō], εἶδέναι [=Fe-Eidenai], εἰδώς [=Fe-Eidōs].

οἰδέω-ῶ (πρησκωμαι), παρ.τ. ἀνῶδουρ, ἄρ. ῶδησα καὶ ἀνῶδησα. Ῥημ. παρ.τ. οἰδήσις.

οἰκτίρω (εὐσπλαγχνίζομαι, ἐλεῶ, ἔχω οἶκτον πρὸς τινα) (καὶ σύνθετ. κατ-), παρ.τ. ὀκτίρον καὶ ἄρ. ὀκτίρα. Παθ. οἰκτίρομαι.

ΣΗΜ. Γράφεται καὶ οἰκτεῖρω, ἀλλ' ὁρθή γραφή εἶναι μόνον τὸ οἰκτίρω ἐκ τοῦ Ι, ὡς δεικνύσιν καὶ τὰ ὀνόματα οἰκτιρ-μός καὶ οἰκτιρ-μων, ἐάν τις ἴτο οἰκτεῖρω, ἔπρεπε ταῦτα νὰ εἶναι οἰκτερ-μός, οἰκτέρ-μων.

οἰμώζω (θρηνώ, ὀδύρομαι). Μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. οἰμώξομαι καὶ ὁ ἄρ. ἀνῶμωξα καὶ ἀπῶμωξα. Ῥημ. παρ.τ. οἰμώγη.

οἰνοχοέω-ω (κερνῶ χρῆσι) καὶ μέλλ. οἰνοχοήσω.

οἶομαι (ἀποθετ. νομίζω) καὶ οἶμαι, οἶει, κτλ. (καὶ σύνθετ. συν-). παρατ. ὥόμην, καὶ ὥμην, ὥου, ὥετο, κτλ. μέσ. μέλλ. οἶσομαι, ἄορ. παθ. ὥς μέσ. ὥήθην (καὶ σύνθετ. συν-, ἄντ-). Ῥημ. παράγ. οἶσθαι.

οἰστρούω-ω (μανικῶς κινεῖσθαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ.

οἶχομαι (ἀποθετ. ἀναχωρῶ, φεύγω) (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-, παρ-), παρατ. ὥχόμην (καὶ σύνθετ. προ-), μέλλ. μέσ. οἶχσομαι.

ΣΗΜ. Τὸ οἶχομαι ἔχει σημεῖο. παρακειμένου.

οἰωνίζομαι (ἀποθετ. ἐκ σημείων εἰκάζω), παρατ. οἰωνίζομην, ἄορ. μέσ. οἰωνίσαιτο, προστ. μετοιωνίσασθε (=μετάθεσθε τὸν φαῦλον οἰωνόν), ἀπα. μετοιωνίσασθαι. Ῥημ. παραγ. οἰωνοστήριον, οἰωνιστικός.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), παρατ. ἐπάνελλον ἄορ. ὀκειλα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-).

ὀκνέω-ω (βράβονομαι, φοβεῖσθαι, βραδύνω, ὀκνεῖω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρατ. ὠκνονν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. ὀκνήσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), ἄορ. ὠκνησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-). Ῥημ. ἐπίθετ. ὀκνητέον, ἀποκνητέον.

ὀλιγαρχοῦμαι (ἀποθετ. ὀλιγαρχικῶς κυβερνεῖσθαι) καὶ ἄορ. παθ. ὀλιγορχήθημι.

ὀλγωρίζω-ω (ἀμείλῶ), παρατ. ὀλιγώρουν, μέλλ. ὀλιγορήσω, ἄορ. ὀλιγώρησα (καὶ σύνθετ. παρ-, κατ-). Παθ. ὀλιγορῶσθαι, ἄορ. παθ. ὀλιγορήθημι καὶ παρκα. παθ. ὀλιγώρημαι (καὶ σύνθετ. παρ-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀλιγορήσειον.

ὀλίσθάνο (γλιστρῶ) καὶ ἀπολίσθάνω καὶ διολίσθάνω μόνον.

ὀλλυμι (ἀφαιρίζω, ὀλεσθῆναι). Μόνον σύνθετον ἀπολλύμι (καὶ σύνθετ. προσπατ-, ἄντιπατ-) καὶ ἀπολλύω καὶ δαλλύμι καὶ ἐξόλλυμι, παρατ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυνον, μέλλ. ἀπολώ (καὶ σύνθετ. συναπ-, προσπατ-) καὶ διαλώ, ἄορ. ἀπόλεσα (καὶ σύνθετ. συναπ-) καὶ διώλεσα καὶ ἐξώλεσα, παρκα. ἀπολώλεκα (καὶ σύνθετ. προσπατ-) καὶ διώλώλεκα, ὑπερσ. ἀπολώλεκα, μετ' ὀλ. μέλ. ἀπο-

ὀλολύζω (φοιναζώ μεγαλοφώνως, ἐπὶ γυναίκας), παρ. ἀπόλλυμαι (καὶ σύνθετ. προσπ-, προσαπ-, συναπ-) καὶ διόλλυμαι, παρ. ἀπωλόμην (καὶ σύνθετ. προσπ-, συναπ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσπ-), διαλοῦμαι καὶ ἐξαπολοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἔ' ὡς παθ. ἀπωλόμην (καὶ σύνθετ. προσπ-, ἐναπ-, προσαπ-, συμπαρ-, συναπ-) καὶ διωλόμην, παρ. ἔ' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα (καὶ σύνθετ. παρ.π-, προσπ-, προσαπ-) καὶ ἐξόλωλα, διόλωλα, ὑπερ. ἀπωλώσειν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἀπόλλυμι ἐμαυτὸν. Σύνθετ. ῥημ. ἐξώλης, προώλης, ῥημ. παρ.π. ὀλεθρος.

ὀλολύζω (φοιναζώ μεγαλοφώνως, ἐπὶ γυναίκας), παρ. ἀπολλύω καὶ ἄορ. ὀλλύξω. Ῥημ. παρ.π. ὀλοδύχη.

ὀλοφύρειμαι (ἀποθετ. θρηνώ, ὀδύρεμαι), παρ. ὀλοφύρομαι, μέλλ. ὀλοφύρομαι, ἄορ. μέσ. ὀλοφύρομαι (καὶ σύνθετ. ἀν.π-, κατ-, προσ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ὀλοφύρεσθαι. Ῥημ. παρ.π. ὀλοφύρε, ἄλ. φύρε.

ὀμιλέω—ὠ (συνακτρεφόμεαι) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐξ-), παρ. ὀμιλῶν, μέλλ. ὀμιλήσω, ἄορ. ὀμιλήσω, παρ.π. ὀμιλήκα, ὑπερ. ὀμιλήσειν. Ῥημ. ἐπιθ. ἀγομιλήτος. Ῥημ. παρ.π. ὀμιλήτης, ὀμιλητικός.

ὀμνύμι (ὀμνύω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, συναπ-, ἐξ-, προσ-, παρ.π. ὀμνύω (καὶ ἐπ-, ζυν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὀμοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀπ-, δι-), ἄορ. ὀμοσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συν-, ἐπ-, ἐξ-, προσ-, παρ.π. ὀμώμοκα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐντ-, δι-), ὑπερ. ὀμώμοκειν, μετ' ὅλ. μέλλ. ἀντομώμοκως ἔσομαι. Μέσ. διόμνημαι, ἐξόμνημαι, ἀντόμνημαι καὶ ἐπόμενημαι, παρ.π. μέσ. διωμνήμην καὶ ἐπωμνήμην, ἄορ. μέσ. διωμνήσῃ, ἐξωμνήσῃ καὶ ἀντωμνήσῃ καὶ ἐπωμνήσῃ καὶ ἐπώμνησῃ καὶ κατωμνήσῃ. Παθ. χρόν. μέλλ. παθ. ὀμοσθήσομαι, ἄορ. παθ. ὀμώθη, παρ.π. παθ. ὀμώμοται, ὀμώμονται καὶ μετοχ. ὀμώμοσμένος. Ῥημ. ἐπιθ. ἀνώματος, ἀλώματος καὶ τὸ ξυνώμοτος. Ῥημ. παρ.π. ἀνωμοσία.

ὀμοιόω—ὠ (χάμνω ὁμοιον) (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-, προσ-) παρ.π. ὀμοιῶν (καὶ σύνθετ. ἀφ-), μέλλ. ἀγομοιώσω, ἄορ. ὀμοίω.

σα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. καὶ παθ. ὁμοιοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, ἀν-), μέλλ. παθ. ὁμοιωθήσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ὁμοιωθήν (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ὁμοιωμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-). Τοῦ μέσ. ἀνακληνυ. ὁμοιωῖμαι αὐτὸν (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Πρῆμ. παρακ. ὁμοίωμα, ὁμοιώσις, ἀνομοιώσις.

ὁμολογέω - ὠ (λέγω ταῦτά, συμφωνῶ, ὁμολογῶ) (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, καθ-), παρακ. ὁμολόγουν (καὶ σύνθετ. συν-, προσ-), μέλλ. ὁμολογήσω (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. ὁμολόγησα (καὶ σύνθετ. συν-, δι-, προσ-), παρακ. ὁμολόγηκα (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. ὁμολόγηκεν καὶ ὁμολογήκως ἦν. Παθ. καὶ σπανιῶς μέσ. ὁμολογοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ-, συν-), μέσ. διαμολογοῦμαι, παρακ. παθ. καὶ σπαν. μέσ. ὁμολογοῦμαι (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-), μετ. διαμολογοῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὁμολογήσομαι, ἄορ. μέσ. ὁμολογήσῃ (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἀν-, ἀνθ-), ἄορ. παθ. ὁμολογήσῃ (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. παθ. ὁμολογήσῃ (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-, συν-), μέσ. διαμολογήμην, ὑπερσ. παθ. ὁμολογήμην (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ διαμολογημένος ἦν. Πρῆμ. ἐπίθ. ἐμολογητός, ὁμολογητέος, διαμολογητέος, ἀνομολογητέος. Ταῦτα παρακ. ὁμολόγημα.

ὀνειδίω (ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ), παρακ. ὀνειδίζον, μέλλ. ὀνειδίω, ἄορ. ὀνειδίσαι, παρακ. ὀνειδικώς. Τοῦ παθ. μόνον ὀνειδίζομαι. Πρῆμ. ἐπίθ. ἐπονειδιστός, ὀνειδιστέος.

ὀνένημι (ὠφέλω). Μόνον γ' ἑνικ. ὀνένηται, ἀπαρ. ὀνένηται καὶ θηλ. μετοχ. ὀνένησα, παρακ. ὠρέλουν, μέλλ. ὀνήσω καὶ ἄορ. ὠρησα. Μέσ. ὀνένηται (καθ' ἑαυτὸν. εὐκτ. καὶ ἀπαρ. μόνον), παρακ. ὀνένηται, μέσ. μέλλ. ὀνήσομαι, μέσ. ἄορ. ὠνήσῃ (ἔνευ ὑποτακ., προστακ. καὶ μετοχ.). Παθ. ἄορ. ὀνήσῃ = ὠφέλησθαι). Πρῆμ. ἐπίθ. ἀνόνητος. Πρῆμ. παράγ. ὀνήσις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὄνα- μετ' ἀναδιπλῶς. ἐν μέσῳ τῆς ρίζ. ὀ-τι-τα.

ὀξύω (κάμνω τι ὀξύ). Παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς μόνον σύνθετον παροξύω (καὶ σύνθετ. συμ-), παρακ. παρώξυνον, μέλλ. παρώξυνω, ἄορ. παρώξυνα. Μέσ. καὶ παθ. παροξύομαι, παρακ. παρώξυνον, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. παρώξυνθην, παρακ. παρώξυν-

μαι, ὑπερσ. γ' ἐνικ. παρῶντιντο. Ῥημ. παρὰγ. παρ υσμὸς, παρῶντιντος.

ὀπλίζω (δίδω τινὶ ὄπλα, ἐξοπλίζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-), παρσ. ὀπλιζον καὶ ἄορ. ὀπλισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-). Μέσ. ὀπλιζομαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρσ. ὀπλιζόμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. συνήθως ὀπλισθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ ἄορ. μέσ. ὀπλισάμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀνθ-), παρσ. μέσ. ὀπλισμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, καθ-) καὶ σπανίως ὡς παθ. (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), ὑπερσ. ὀπλισομένη (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Ῥημ. ἐπίθ. ὀπλιότεον. Ῥημ. παρὰγ. ὀπλίσαι, ὀπλισμα, ἐξοπλίσαι, καθόπλίσαι, ἐξοπλίσαι.

ὀράω - ὠ (βλέπω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐφ-, εἰς-, ἄφ-, παρ-, δι-, ὑπερ-, προ-, προσ-, συνδι-, προσκαθ-), παρσ. ἐώραν (καὶ σύνθετ. ἐφ-, καθ-, συν-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ὄφθαι (καὶ σύνθετ. περι-, κατ-, παρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἄορ. ὄ' εἶδον (καὶ συν-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, ὑπερ-), παρσ. (ἐώρακα καὶ ὁρθότερ.) ὄρακα (καὶ σύνθετ. συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-, καθ-) καὶ σπανίως ὀπῶπα, ὑπερσ. ἐώρακειν καὶ ὄρακός ἦν, εὐκτ. ὄρακός εἶην. Παθητ. ὄρωμαι (καὶ σύνθ. καθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ὑπερ-), παρσ. παθ. ἐωρώμεν (καὶ σύνθετ. καθ-, ἐφ-, περι-), μέλλ. παθ. ὄφθίσομαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἄορ. παθ. ὄρθην (καὶ σύνθετ. ὑπερ-, περι-, κατ-, παρ-), παρσ. παθ. ἐωράμαι (καὶ σύνθετ. προ-, παρ-, ὑπερ-) καὶ σπαν. ὄψαι, ὀπται (καὶ κατ-) καὶ περιώφθαι. Μέσ. προορώμαι, ὑφωρώμαι τι καὶ περιορώμαι τι, παρσ. μέσ. προεωρώμεν, μέσ. ἄορ. ὄ' προειδόμεν, ὑπειδόμεν καὶ συνειδόμεν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ὄρω ἑμαυτὸν καὶ περιορῶ ἑμαυτὸν. Ῥημ. ἐπίθ. προῦπτος, ἑποπτος, κατοπτος, ἀοπτος, ἀνύποπτος, εὐνύποπτος, ἀσύνποπτος, ἀπερίοπτος, εἰσοπτος, ὄρατός, ἄρατος, δυσόρατος, προορατός, περιοπτιέν, ὑπεροπτιέν, παροπτιέν, κατοπτιέν. Ῥημ. παρὰγ. ὄψις, ὄμμα, ὄφθαλμός, ὄραμα.

ΣΗΜ. Ῥίθ. ὄρα-, ὀπ- καὶ Fιδ-, ἐξ ἧς εἶδον (= ἐFιδον).

ὀργίζω (παροργίζω τινά) (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ἐξοργιῶ, ἄορ.

ὄρμισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. ὀρμιζομαι, παρατ. ὀρμιζόμεν, μέλλ. ὀρμιοῦμαι καὶ παθ. ὡς μέσ. ὀρμισθῆσομαι (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ὀρμισθῆν (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-), παρ. μέσ. ὄρμισμαι. Ρημ. ἐπιθ. ὀρμιστέον.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας) καὶ ἄορ. ὠρεξα. Μέσ. οὐκ ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὠρεγόμεν, μέλλ. μέσ. ἐπορέξομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ὠρέχθην, καὶ ἄορ. μέσ. ὠρεξάμην. Προσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀποθ. ὀριγνῶμαι καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ὀριγνῆσθαι. Ρημ. παρ. ὀριγνῶ.

ὀρμῶ - ὦ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ) (καὶ σύνθ. προ-, παρ-, συν-, ἐξ-), παρατ. ὄρμων (καὶ σύνθετ. παρ-), μέλλ. ὀρμῶσω, ἄορ. ὄρμισα (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-, συνεξ-, προ-), παρ. ὄρμιχα. Μέσ. ὀρμῶμαι (καὶ σύνθετ. ἀφ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. ὄρμῶμεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ὀρμήσθην (καὶ σύνθετ. ἀφ-), παρ. μέτ. ὄρμημαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-), ὑπερ. μέσ. ὄρμήμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Τὸ ὀρμῶ καὶ συνεξορμῶ εἶναι = καὶ τῷ ὀρμῶμαι. Ρημ. παρ. ὄρμη, ἀγορ. μῆ, ἐξορμῆ, παρόρμησις, ὀρμητήριον.

ὀρμέω - ὦ (ἀράζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, ἀνθ-, περι-) καὶ παρατ. ὄρμων (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-). Παθ. ἐφορμῆσθαι (=πολιορκεῖσθαι, ἀποκλείεσθαι) καὶ ἐφορμούμενος. Ρημ. παρ. ὄρμας, ἐφορμησις.

ὀρμιζῶ (φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) καὶ ἐξορμιζῶ, παρατ. ἐξὀρμιζον καὶ ἄορ. ὄρμισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προ-, συν-, μεθ-, περι-, παρ-). Παθ. ὀρμιζομαι. Μέσ. ὀρμιζομαι (καὶ σύνθ. προσ-), παρατ. μέσ. ὀρμιζόμεν, μέλλ. μέσ. ὀρμιοῦμαι (καὶ σύνθετ. προσ-), ἄορ. μέσ. ὀρμισάμην, (καὶ σύνθετ. καθ-, μεθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ἐγκαθ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ὀρμισθῆν (καὶ σύνθετ. καθ-, εἰς-). Ρημ. παρ. ὄρμας, προσόρμησις.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα) (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, ἐξ-), παρατ. ὄρυττον (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐξ-, παρ-), μέλλ. διερύξω καὶ κατορύξω, ἄορ. ὠρυξα (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-). Παθ. ὀρύττομαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, κατ-), παρατ. κα-

υτιόμην, μέλλ. παθ. κατορυχθήσομαι, ἀόρ. παθ. περιωρύχθην
καὶ κατορύχθην, παθ. παρακ. ὀρώρυγμα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-),
ὑπερσ. παθ. ὠρώροκτο (καὶ σύνθετ. δι-). Ῥημ. ἐπιθ. ὀρυκτός.
Ῥημ. παράγ. ὄρυγμα, διόρυγμα, διώρυξ (διώρυχος), τοιχωρύχος.
ὀρχοῦμαι (ἀποθ. χορεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρατ. ὠρχοῦ-
μην, μέλλ. μέσ. ὀρχήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὠρχησάμην (καὶ σύνθετ.
εἰς-). Ῥημ. παράγ. ὄρχησις, ὀρχηστής, ὀρχηστικός.

ὀσφραίνομαι (ἀποθετ. μυρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ.
παράγ. ὀσφρησις.

ὀφείλω (χρεωστῶ) (καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-), παρατ. ὤφειλον
(καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. ὀφείλῃσω, ἀόρ. ὤφειλῃσα (καὶ σύν-
θετ. ἐπ-), ἀόρ. 6' ὤφειλον, ὑπερσ. ὤφειλῃκειν. Παθ. ὀφείλομαι
(καὶ σύνθετ. προσ-, ἐν-, προ-), παρατ. ὤφειλόμην (καὶ σύνθετ.
προ-) καὶ ἀόρ. παθ. ὀφειλήθεϊσα. Ῥημ. παράγ. ὀφείλημα.

ὀφλισκάνω (καταδικάζομαι εἰς τι) (καὶ σύνθετ. προσ-), πα-
ρατ. ὠφλισκαρον, μέλλ. ὀφλήσω (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. 6' ὠφ-
λον (καὶ σύνθετ. προσ-) ἄνευ προστακτικῆς, παρακ. ὠφληκα,
ὑπερσ. ὠφλήκειν καὶ ὠφληκώς ἦν. Παθητ. παρακ. ὠφλημένος.
Ῥημ. παράγ. ὀφλημα.

ὀχετεύω (φέρω δι' ὀχετοῦ) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἀπ-, πρρ-),
παρατ. ἐπωχέτευσον καὶ ἀόρ. διωχέτευσα. Μέσ. ἀόρ. ἐπωχέτευ-
σαμην. Παθ. πρρκ. ἀπωχέτευμένος.

ὀχέω-ω (φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχήματος, κρατῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ.
ἐνεστώς. Μέσ. ὀχοῦμαι (= φέρομαι ἐπὶ ὀχήματος) (καὶ σύνθετ.
ἐπ-), παρατ. μέσ. ὠχοῦμην καὶ παρωχοῦμην. Ῥημ. παράγ. ὄχη-
μα, ὄχησις.

II

παιανίζω (ἄδω παιάνη), παρατ. ἐπαιάνισον (καὶ σύνθετ.
συν-) καὶ ἐπαιώνισον, ἀόρ. ἐπαιώνισα καὶ ἐπαιώνισα. Παθ.
ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο. Ῥημ. παραγ. παιωνισμός.

παιδαγωγέω-ω (ἀνατρέφω παῖδα) (καὶ σύνθετ. δια-), πα-
ρατ. ἐπαιδαγῶσθον, μέλλ. παιδαγωγήσω. Παθ. διαπαιδαγω-

ροῦμαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. παιδαγωγῆσομαι καὶ ἀόρ. παθ. *ἡ-παιδαγωγήθηρ*.

παιδεύω (διδάσκω, ἀντρέφω), παρατ. *ἐπαιδενον*, μέλλ. *παιδεύσω*, ἀόρ. *ἐπαιδενσα*, παρακ. *πεπαιδευκα*. Παθ. *παιδεύομαι*, παρατ. *ἐπαιδευόμην* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. παθ. *παιδεύησομαι* καὶ σπαν. μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *παιδεύομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐπαιδεύθηρ* (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προ-), παρακ. παθ. *πεπαιδευμαι*, ὑπερσ. παθ. *ἐπεπαιδευμην*. Μέσ. *παιδεύομαι*, ἀόρ. μέσ. *ἐπαιδυσάμην*, παρακ. μέσ. *πεπαιδευμαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *παιδευτός*, ἀπαιδεντός, παιδευτέος καὶ παιδευτέον. Ῥημ. παράγ. *παιδεύμα*, *παιδευσις*, *παιδεία*, *παιδευτής*.

παίζω (παίζω, καταγελῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρατ. *ἐπαίζον* (καὶ προσ-), μέλλ. *δωρ. παιζοῦμαι*, ἀόρ. *ἐπαισα* (καὶ σύνθετ. προσ-). Παθ. παρακ. προστ. *πεπαισθω*, ἀπαρ. *πεπαῖσθαι* καὶ μετοχ. *διαπεπαισμένος*. Ῥημ. παραγ. *παιδιά* καὶ *παίγριον*, σύνθετ. *συμπαίστης*, *συμπαίστωρ*.

παίω (κυτῶ, πληγώνω) (καὶ σύνθετ. παρα-), παρατ. *ἐπαιον*, μέλλ. *παίσω*, ἀόρ. *ἐπαισα*, παρακ. *ὑπερπέπαικα* (=ὑπερδέβηκα). Παθ. *παίομαι*, παρατ. *ἐπαιόμην* καὶ ἀόρ. μέσ. *ἐπαίνατο* (τὸν μηρόν). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνάπαιστος*.

παλαίω (παλαίω) (καὶ σύνθετ. προσ-), παρατ. *ἐπάλαιον* (καὶ σύνθετ. προσ-), ἀόρ. *ἐπάλαισα* (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. ἐπίθ. *δυσπάλαιστος*. Ῥημ. παραγ. *πάλαισμα*, *παλαιστής*, *παλαιστρα*.

πάλλω (κινῶ, σείω) καὶ παθ. ἐνεστ. *πάλλομαι* μόνον.

παραινῶ (συμβουλεύω), παρατ. *παρήνουν*, μέλλ. *παραιτέσω* καὶ σπανιώτ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *παραιτέσομαι*, ἀόρ. *παρήγεσα*, παρακ. *παρήγεκα*. Παθ. *παραιτούμαι*, ἀόρ. παθ. *παρήγεθην*, παρακ. *παρήγημαι*. Ῥημ. παράγ. *παραίτησις*.

παρακτεῶμαι (παρακαλῶ, ζητῶ τι παρά τινος) ἀποθετ., παρατ. *παρητούμην*, μέσ. μέλλ. *παραιτήσομαι*, ἀόρ. μέσ. *παρηγησάμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *παραιτητός*, ἀπαραίτητος. Ῥημ. παράγ. *παραίτησις*.

παρακελεύομαι, ὅρα *κελεύω*.

παραινεῖσθαι-οἶμαι (ἀποθεῖ = παραγοῶ), παρὰ.
 παραινουμένη, μέλλ. μέσ. παραινθήσομαι καὶ ἀορ. μέσ. παρ-
 αινησάμην. Τημ. ἐπιθ. εὐπαινεύητος, δυσπαινεύητος, πα-
 ραινετός.

παράνομος - ὁ (κάνω τι παράνομον), πρῶτ. παρενόμεν.
 ἄορ. παρενόμῃσα, παρακ. παρατενόμῃκα, ὑποκ. παρατενόμῃ-
 κως ὦ, ὑπερσ. παρετενόμῃκην. Παθ. παρανομοῦμαι, ἄορ. παθ.
 παρανομηθεῖς καὶ παρακ. παθ. παρατενομήθην. Ῥημ. παράγ.
 παρενόμῃμα.

παρασκευάζω (ἰστοιμάζω) (καὶ σύνθετ. συμ-, προ-), παρκε-
 παρσκευάζον, μέλλ. παρσκευάσω, ἄορ. παρσκευάσῃσιν (καὶ σύν-
 θετ. συμ-), παρκε. παρσκευάσῃσιν (καὶ σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. παρ-
 σκευάσῃσιν. Μέσ. παρσκευάζομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρκε-
 μέσ. παρσκευαζέσθην (καὶ σύνθετ. ἀντι-), μέλλ. μέσ. παρσκευά-
 σσομαι, ἄορ. μέσ. παρσκευασάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συμ-), πα-
 ρκε. μέσ. παρσκευασμαι, ὑπερσ. μέσ. παρσκευασθῇσιν καὶ πα-
 ρσκευασμέτος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. παρσκευασμέτος ἔσο-
 μαι. Παθ. παρσκευάζομαι, παρκε. παθ. παρσκευαζέσθην, μέλλ.
 παθ. παρσκευασθήσομαι, ἄορ. παθ. παρσκευασθῇσιν, παρκε. παθ.
 παρσκευασμαι, ὑπερσ. παθ. παρσκευασθῇσιν καὶ παρσκευασμέ-
 τος ἦν. Ῥημ. ἐπιθ. παρσκευαστὸς καὶ παρσκευαστέος. Τὸ
 μέσ. καὶ παρσκευάζω ἐμαντός. Ῥημ. παρκε. παρσκευαστής,
 παρσκευάσμα, παρσκευαστικός.

παρηβῶ· ὅρα ἡβῶ - ῶ.

παρουσιάζω - ᾶ (ἀπακτῶ διὰ μέθην, ὑβρίζω), παρ.κτ. ἐπαρώ-
ρουη, ἀόρ. ἐπαρώρησα, παρ.κτ. πεπαρώρηχα. Παθ. παρουσιάζομαι
(ὑβρίζομαι) καὶ ἀόρ. παθ. ἐπαρωρήθη.

παρρησιάζομαι (ἀποθετ. μεταχειρίζομαι παρρησίαν, ἐλευθεροστομίαν), παρκατ. ἐπαρρησιαζόμεν, μέλλ. μέσ. παρρησιάσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπαρρησιασάμην, παρκατ. μέσ. πεπαρρησιάσμαι. Παθ. παρκατ. τὰ πεπαρρησιασμένα (=τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημμένα).

πάσχω (πάσχω) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), παρ. ἰσχυον

(καὶ σύνθετ. ἀντ-), μέλλ. μέσ. πείσομαι (καὶ σύνθετ. προ-), ἄορ. ὅ' ἴπαθον, παρακ. ὅ' πέπονθα (καὶ σύνθετ. προ-, προσ-), ὑποτ. πεπόνθω, εὐκτ. πεπονθώς εἶην καὶ σπαν. πικρόνθοιμι, ὑπερσ. ἐπεπονθένειν καὶ πεπονθώς ἦν, μετ' ὅλ. μέλλ. πικρόνθως ἴσομαι. Τὸ εὐ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω εἶναι ὡς παύητ. τοῦ εὐ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ.

παύσσω (κτυπῶ). Μόνον ὁ ἄορ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἑλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τύπτω καὶ παύω.

παύω (ἁμῶν τινὰ νῆ λύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, κατα-), παρατ. ἔπαυον (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. παύσω (καὶ σύνθετ. κατα-), ἄορ. ἔπαυσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπο-, δι-, κατ-), παρακ. πεπαυκα. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δι-, ἀνα-, κατα-), παρατ. μέσ. ἐπαυόμην (καὶ μέσ. ἀν-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. παύσομαι (καὶ μέσ. μόνον ἀνα-), μέλλ. παθ. παυσθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπαυσάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἰξ-), ἄορ. παθ. ἐπαυόσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πέπαυμαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, κατα-), ὑπερσ. μέσ. ἐπέπαυντο καὶ παθ. διεπέπαυντο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπαυστος, δυσκατάπαυστος καὶ παυστέον. Ῥημ. παράγ. παύλα, ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις ἀναπαυτήριος.

παχύνω (ἁμῶν τινὰ παχύνω) καὶ ἄορ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι.

πείθω (καταπείθω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-, παρα-, συνανα-), παρατ. ἔπειθον (καὶ ἀν-, συν-, συναν-), μέλλ. πείσω (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἄορ. ἔπεισα (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-, συν-), παρακ. πέπεικα (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-) καὶ παθ. μεταπείθομαι, παρατ. μέσ. ἐπειθόμην, παρατ. παθ. ἀντεπειθόμην, μέλλ. μέσ. πείσομαι, μέλλ. παθ. πεισθήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, μετα-, συμ-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐπεισθήν (καὶ σύνθετ. ἀν-, μετ-), μέσ. ἄορ. ὅ' ἐπειθόμην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πεπεισμένος (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐπεπεισμένην, μετ' ὅλ. μέλλ. πεπεισμένος ἴσομαι. Παρακ. ὅ' ἐνεργ. ὡς μέσ. πέποιθα (=ἔχω πεποίθησιν, ὑακρῶ), ὑπερσ. ἐπεποίθειν. Ῥημ. ἐπίθ. εὐπείστος, δύσπείστος,

μεταχειριστός, δυσανάγειστος καὶ πειστέος. Τὸ μέσ. καὶ παθ. ἐμαυτόν. Ρημ. παράγ. πειθῶ.

πεινώ, πεινής, πεινή κτλ. (ἔχω πείναν, πεινώ), παρ. ἐπείρων, μέλλ. πεινήσω, ἄορ. ἐπείρησα, παρ. πεπεινήκα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἴσὸς ποτε πεινήω πεινώ, πεινήεις - ῆς, κτλ. διὰ τοῦτ' συναϊρεῖται εἰς Η καὶ οὐχὶ εἰς Δ.

πειράω-ῶ (λαμβάνω πείραν καὶ λόγους προτείνω ἐπ' αἰσχρᾶς σημασίας), παρ. ἐπείρων, μέλλ. πειράσω (καὶ σύνθ. ἀπο-, κατα-), ἄορ. ἐπειράω (καὶ σύνθ. ἀπ-). Μέσ. πειρώμε (καὶ σύνθ. ἀπο-, δια-) καὶ παθ. πειρώμαι (ἐπ' αἰσχρᾶς σημασίας) καὶ ταῦς ἀναπειρωμένη (=εἰς τὴν θάλασσαν ἀριεμένη πρὸς δοκιμήν), παρ. ἐπειρώμεν (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ-), μέλλ. μετ. πειράσομαι (καὶ σύνθ. δια-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπειράθην (καὶ σύνθ. ἀπ-, δι-) καὶ μέσ. ἄορ. ἐπειρασάμην σπανιότερος, ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. πειραθείς, παρ. μέσ. πεπειρώμαι (καὶ σύνθ. δια-). Ρημ. ἐπιθ. ἀπειρατός, πειρατέος, -τέον καὶ ἀποπειρατέον. Ρημ. παράγ. πειρασις.

πέμπω (στέλλω) (καὶ σύνθ. ὅρα παρ. κτλ.), παρ. ἐπεμποι (καὶ σύνθ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, συν-, συμ-), μέλλ. πέμψω (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, μετ-, προ-, συμ-), ἄορ. ἐπεμψα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, κατ-, προ-, προεἰς-, προσ-, προσεξ-, παρ-, περι-, συν-, συμ-), παρ. πέμψα (καὶ σύνθ. ἐκ-, προ-), ὑπερ. ἐπεπόμψεν (καὶ σύνθ. δι-) καὶ ἐκπεπομψώς ἢ Παθ. πέμπομαι (καὶ σύνθ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, παρ-, ἐπι-, προ-), καὶ μέσ. σύνθετος—πέμπομαι (μετὰ τῆς ἀπο-, μετ-, ἐπιμετ-), παρ. παθ. ἐπεπόμην καὶ μέσ. σύνθετος—ἐπεπόμην (μετὰ τῶν μετ-, προ-, ἐξ-, δι-, ἀπ-), μέσ. μέλλ. μεταπέμψομαι, μέλλ. παθ. ἐκπεμψήσομαι, ἄορ. μέσ. σύνθετος—ἐπεμψάμην (μετὰ τῶν ἀπ-, μετ-, δι-, προσμετ-, προκπ-), ἄορ. παθ. ἐπέμψην (καὶ σύνθ. ἀπ-, κατ-, εἰς-, παρ-, ὑπ-, ἐπ-, παρ-, προ-, προκπ-, συν-, μετ-, ἐξ-, περι-), παρ. παθ. πεπεμμένος (καὶ σύνθ. μετ-) καὶ τρίτ. ἐνκ. προπέμπεται, ὑπερ. προπέμπετο καὶ ἐξε-

πέπεμπτο καὶ μεταπεπεμμένοι ἦσαν. Ῥημ. ἐπίθ. πεμπτός, με-
τάπεμπτος, ὑπόπεμπτος, πεμπτέον καὶ μεταπεμπτέος. Ῥημ.
παράγ. πομπή, πέμψις.

πενθέω-ω (έχω πένθος, πενθῶ τινα), παρατ. ἐπένθουν,
μέλλ. συμπεπνήσω, ἄορ. ἐπένθησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ.
συμπεπένθηκε. Παθ. πενθοῦμαι.

πένομαι (εἰμι πένης) ἀποθετ. καὶ παρατ. ἐπενόμην.

πέπρωται ὅρα πορεύεῖ.

περαίνω (φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω) (καὶ σύνθετ. δια-,
διεκ-), παρατ. ἐπείραινον, μέλλ. περατώ, ἄορ. ἐπείρανα (καὶ
σύνθετ. δι-, συν-, συνδι-). Παθ. περαίνομαι (καὶ σύνθετ. δια-,
ἐκ-), παρατ. παθ. ἐπεραινόμην. ἄορ. παθ. ἐπεράνθη (καὶ σύν-
θετ. δι-, συν-), μέλλ. μέσ. διαπεραγοῦμαι, ἄορ. μέσ. διεπερα-
νάμην καὶ συνεπερανάμην, παρακ. παθ. πεπέρανται καὶ διαπε-
πέρανται, προστ. πεπεράνθω (καὶ σύνθετ. δια-), ἀπαρεμφ. πε-
περάνθαι (καὶ σύνθ. δια-), μετοχ. πεπερασμένος, εὐκτ. πεπε-
ρασμένον εἶη. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπέραντος, διαπεραντέος.

περάω-ω (περῶ) (καὶ σύνθετ. δικ-, ἐκ-, διεκ-, συνεκ-), μέλλ.
περάσω, ἄορ. διεπέρασα, παρακ. πεπέρακα

περιέπω· ὅρα ἱπώ.

πετάννυμι (ἀνοίγω). Σύνθετον μόνον ἀγαπετάννυμι καὶ πε-
ριπεταννώ, παρατ. ἐρεπετάννυν, ἄορ. ἀρεπέτᾳσα, κατεπέτᾳσα,
περιεπέτᾳσα, ἐπεπέτᾳσα, προσπέτᾳσα. Παθ. ἀγαπετάννυμαι,
παρατ. ἀρεπεταννύμην καὶ παρακ. ἀγαπέτᾳμαι καὶ καταπέ-
πιτᾳμαι.

ΣΗΜ. Ῥιζ. πετασ-, πετάννυμι [=πετάσ-νυμι], ἐπέτᾳσα [=ἐπέτασ-
σα] δι' ἀποδοτικῆς τῶν δύο Σ, διὰ τοῦτο δὲν τρέπεται τὸ Α εἰς Η.

πέττωμι (ἀποθετ. πετώ) (καὶ σύνθετ. δια-, συνδια-), μέλλ.
ἀγαπέτῳμαι, ἄορ. ἑ' σύνθετος—ἐπτόμην (μετὰ τῶν δικ-, ἐκ-,
ἀν-, προσ-, ἐπ-, ἀπ-) ἄνευ προστακτικῆς.

πήγνυμι (πήγω τι) (καὶ σύνθετ. συμ-, παρακατα-) καὶ πη-
γνέω, ἄορ. ἐπηξα (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, ἐπ-) Παθ. ἡ μέσ. πη-
γνύμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συμ-), παρατ. ἐπηγνύμην (καὶ σύνθετ.

πυρ-), ἔκτ. πῆγνυτο, μέλλ. παθ. παγήσομαι (καὶ σύνθ. ἀπο-), ἄορ. παθ. ἐπάγη (καὶ σύνθ. συν-), ἄορ. μέσ. παραπήξαιμην, παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. πείπηγα (καὶ σύνθ. συμ-, παρα-), ὑπερσ. ἐπεπήγειν. Ρημ. ἐπιθ. πηξός. Ρημ. παράγ. πῆξις.

πηδάω - ᾠ (πηδῶ, πάλλω) (καὶ σύνθ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκδια-, κατα-, ἐπι-, παρα-, προσ-, ὑπερ-, ἐπεισ-), παρατ. ἀπεπήδων καὶ ἀνεπήδων, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπιπηδήσομαι, ἄορ. ἐπήδησα (καὶ σύνθ. ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, κατ-, παρ-, ὑπερ-, εἰσ-), παρακ. ἐκπιπήδηκα, εἰσπεπήδηκα καὶ ὑπερπεπήδηκα, ὑπερσ. ἐξεπεπήδηκειν καὶ ἐκπεπήδηκώς ἦν. Ρημ. παράγ. πῆδησις.

πιέζω (σφίγγω, στενοχωρῶ) (καὶ σύνθ. συμ-), παρατ. ἐπιέζον, ἄορ. ἐπίεσα (καὶ σύνθ. συν-). Παθ. πιέζομαι (καὶ σύνθ. συμ-), παρατ. ἐπιεζόμεν καὶ ἄορ. παθ. ἐπίεσθην. Μέσ. πιέζω ἑμαυτόν.

πύμπλημι (γυμίζω) (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἀπο-, ἐμ-, ἐκ-, συγ-κατα-), παρατ. ἐμπλήν (καὶ σύνθ. ἀν-, ἐν-, ἐξ-), μέλλ. ἐμπλήσω καὶ ἀναπλήσω, ἄορ. ἀνέπλησα, ἐνέπλησα, ἐξέπλησα, ἀπέπλησα, ἐπέπλησα, ἀντενέπλησα, παρακ. ἐμπέπληκα. Μέσ. καὶ παθ. πύμπλημαι (καὶ σύνθ. ἀνα-, ἐμ-, ἀντεμ-, ὑπερ-, ὑπο-, κατα-), παρατ. ἐναμπλήμην καὶ ἀναμπλήμην, μέλλ. παθ. ἐμπλησθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐνεπλησάμην καὶ ἄορ. μέσ. β' ἐνεπλήμην (σπανιώτατα), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπλήσθην (καὶ σύνθ. ἐν-, ἀπ-, ὑπ-) καὶ παθ. ἐνεπλήσθην, περιεπλήσθην καὶ διαπλήσθην, παρακ. παθ. ἐμπέπλησται καὶ μέσ. διαπεπλησμένος. Ρημ. ἐπιθ. ἀπληστος καὶ ἐμπληστικός.

ΣΗΜ. Ρῶ. πλη-, πλη- καὶ ἀναδιπλώσει πλ-μ-πλη-μι, τὸ δὲ παρὰ ἐπιθέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πύμπρημι (καίω) καὶ συνήθως σύνθετον ἐμπύμπρημι, παρατ. ἐνεπύμπρην καὶ περιεπύμπρην, μέλλ. ἐμπρήσω, ἄορ. ἐνέπρησα. Παθ. ἐμπύμπραμαι καὶ παραπύμπραμαι, ἄορ. παθ. ἐνέπρησθην.

ΣΗΜ. Ρῶ. πρη-, πρη- καὶ ἀναδιπλώσει πλ-μ-πρη-μι, τὸ δὲ παρὰ ἐπιθέμενον Μ οὐδέποτε ἀποβάλλεται.

πίνω (πίνω) (καὶ σύνθετ. προ-, συμ-, ἐπι-, ὑπερ-, ὑπο-, ἐκ-, δια-), παρ.τ. *ἔπιον* (καὶ σύνθετ. προ-, συν-, κατ-, ὑπ-), μέλλ. *κίμαι* (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐκ-), ἀόρ. β' *ἔπιον* (καὶ σύνθετ. προ-, ἐξ-, συν-, ὑπ-, ἐν-), παρ.κ. *πέλωκα* (καὶ σύνθετ. προ-, ὑπο-, ἐκ-). Παθ. παρ.τ. *ἐπινόμην*, ἀόρ. παθ. *κατεπόθην* καὶ *προεπόθην* καὶ παρ.κ. παθ. *προλέπεται*. Ῥημ. ἐπιθ. ὡς οὖσις, ποτόν, ἀποτος, ποτέος, ποτέον. Ῥημ. παράγ. πότος, πόσις, συμπίτης, πόμα, ἔκπομα, ποτήριον.

πεπράσσω (πωλῶ). Μόνον ὁ παρ.κ. *πέπραχα*, ὑπερ. *ἐπεπράκειν* καὶ *πεπρακώς* ἦν. Παθ. *πεπράσσομαι*, μετ' ὄλ. μέλλ. ὡς παθ. *πεπράσσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐπράθην*, παρ.κ. παθ. *πέπραμαι* (καὶ σύνθετ. ἐκ-), ὑπερ. *ἐπέπρατο*. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πωλῶ. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπρατος, πρατίος. Τὸ μέσ. κχτ' ἀνάλ. *πέπρακα* ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. πρᾶσις, πρατήρ.

πίπτω (πίπτω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ὑπο-, δια-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐμ-, συνεισ-, παρεμ-, ἐπεισ-), παρ.τ. *ἐπίπτον* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, συν-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰς-), μέλλ. *δωρ. πεισοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐκ-, συμ-, προσ-, ἐμ-, εἰς-, ὑπο-), ἀόρ. β' *ἔπεσον* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐξ-, ὑπ-, δι-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-, μετ-, προσ-, παρ-, ἐν-, εἰς-, συνεισ-, ἐπεισ-, προ-), παρ.κ. *πέπτωκα* (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, κατ-, περι-, μετα-, προσ-, παρ-, ἐμ-, εἰς-), ὑπερ. *ἐπεπτόκειν* (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀν-, κατ-, ἐν-, μετ-) καὶ *περιπεπτωκώς* ἦν, ὑποτ. *ἀναπεπτωκώς* ὦ, *συμπεπτωκώς* ὦ, εὐχτ. *πεπτωκώς* εἶην καὶ *ἐμπεπτωκώς* εἶην καὶ *ἐμπεπτώχοι*. Ῥημ. ἐπιθ. ἀμεπεπτωτος. Τὸ πίπτω εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ βάλλω ὡς ἐκβάλλω τῆς πόλεως καὶ παθ. ἐκπίπτω τῆς πόλεως. Ῥημ. παράγ. πτώμα, πτώσις καὶ ἀπτός.

πλανάω-ω (ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρ.τ. *ἐπλάνων* καὶ παρ.κ. *πεπλανήκως*. Μέσ. καὶ παθ. *πλανῶμαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, περι-), παρ.τ. μέσ. *ἐπλανόμην*, μέσ. μέλλ. *πλανήσομαι*, ἀόρ. παθ. ὡς ὁ πρὸς *ἐπλανήσομαι* (καὶ σύνθετ.

ἀπ-), παρακ. *κικλάνημαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *πλάνητος, κλανη-
τιον*. Ῥημ. παρακ. *κλάνησις, ἀποκλάνησις, κλάνης, ἐκκλάνης*.

πλάττω (μορφώνω, πλάττω, ψεύδη λέγω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συμ-, μετὰ-), παρατ. *ἐπλάττω*, ᾄορ. *ἐπλάσα* (καὶ σύνθετ. συν-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. *πλάττομαι* (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. *μίσ. ἐπλάττομην*, ᾄορ. *μίσ. ἐπλάσάμην*, ᾄορ. παθ. *ἐπλάσθην*, παρακ. *μίσ. καὶ παθ. πέπλάσμαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *πλάστος, εὐπλάστος, ἀδιάπλαστος*. Ῥημ. παράγ. *πλάσμα, πλάστης, πλυστός, χοροπλάθος*.

πλέκω (πλέκω, τεχνάζομαι δόλους) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐν-, δια-, περι-, ἀντιδια-), ᾄορ. *ἐπλεξα* (καὶ σύνθετ. συν-, δι-). Παθ. *πλέχομαι* (καὶ σύνθετ. περι-), μέσ. *συμπλέχομαι*, παρατ. *μίσ. συνεπλέκομην*, ᾄορ. παθ. *ἐπλέχθην* (καὶ σύνθετ. συν-), ᾄορ. *ἐπλεξάμην*, καὶ ὡς μέσ. *συνεπλέκην*, ὡς παθ. *δέ διεπλέκην καὶ ἐν-πλέκην*, παρακ. παθ. *πέπλεγμαι* (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, ἐγκτα-), μέσ. καὶ παθ. *συμπέπλεγμαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *πλεκτός*. Ῥημ. παράγ. *πλέγμα, πλοκή, πλόκαρον*.

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κτλ. (πλέω) (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, κατα-, προσ-, ἀνα-, παρα-, προ-, συμ-, ἀπο-, διεκ-, ἐπανα-, συνεπι-, ἐπεισ-, ἀντεκ-), παρατ. *ἐπλεον* (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, κατ-, περι-, συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντεπ-, ἐπεισ-, ἐπεξ-), μέλλ. μέσ. *πλευσομαι* (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, κατα-, συμ-) καὶ ᾄορ. *πλευσοῦμαι* (καὶ σύνθετ. εἰς-, συμ-, ἀπο-, συνεχ-, ἐπεισ-), ᾄορ. *ἐπλευσα* (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀν-, ἀπ-, κατ-, συν-, περι-, παρ-, προσ-, συνεξ-, συνεισ-), παρακ. *πέπλευκα* (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, κατα-, παρα-, δια-, περι-, συμ-, ἐπανα-), ὑπερσ. *εἰσπεπλεύκειν, παρεπεπλεύκειν καὶ περιπεπλεύκειν*. Παθ. παρακ. *κικλευσμένος*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπλευστός καὶ πλευστός*. Ῥημ. παράγ. [*πλόος*] *πλοῦς, ἐκπλοῦς, ἐπίπλοος, ἐπέκπλοος, παράπλοος*.

πλήθω (εἰμὶ πλήρης). Μόνον ἡ θηλ. μετοχ. *πλήθουσα*.

πλήττω (χτυπῶ). Ἀπλοῦν εἶναι τὸ παλῶ καὶ τύπτω, δ δὲ *πλήττω* σύνθετος *ἐκπλήττω, ἐπιπλήττω καὶ καταπλήττω*, παρατ.

ἔπαιον καὶ ἔτυπον, σύνθετος δὲ ἐξέπληττον, ἐπέπληττον καὶ κατέπληττον, μέλλ. παίσω καὶ τυπήσω καὶ σύνθετ. ἐκπλήξω, ἐπιπλήξω, καταπλήξω, ἄορ. ἔπαισα, ἐπάταξα καὶ σύνθετ. ἐξέπληξα ἐπέπληξα καὶ κατέπληξα, παρακ. πέπληγα. Παθ. τυπτομαι καὶ ἐπιπλήττομαι, μέσ. δὲ ἐκπλήττομαι, παρατ. παθ. ἐτυπτόμην καὶ μέσ. ἐξεπληττόμην, μέλλ. παθ. πληγήσομαι, μέλ. παθ. ὡς μέσ. ἐκπληγήσομαι, ἄορ. παθ. ἐπλήγην καὶ ὡς μέσ. ἐξεπλήγην καὶ κατεπλήγην, παρακ. παθ. πέπληγμαι (καὶ σύνθετ. παρα-) καὶ μέσ. καὶ παθ. παρακ. καταπέπληγμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐξεπεπλήγμην, κατεπεπλήγμην καὶ ὑπερεπεπλήγμην, μετ' ὅλ. μέλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνέκπληκτος, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἀπληκτος, ἀνεπίπληκτος, καὶ καταπληκτέος. Ἀντὶ τοῦ ἐκπλήττομαι λέγεται σπανίως καὶ ἐκπλήγνυμαι. Ῥημ. παράγ. πληγή, ἐκπληξίς, ἐπιπληξίς, ἐκπληκτικός, κατέπληξίς, καταπλήξ, παραπλήξ.

πλουτέω - ὤ (εἶναι πλούσιος), παρατ. ἐπλούουν, μέλλ. πλουτήσω, ἄορ. ἐπλούτησα καὶ παρακ. πεπλούτηκα.

πλουτίζω (καμνῶ ἄλλον πλούσιον) (καὶ σύνθετ. κατα-). μέλλ. πλουτιῶ, ἄορ. ἐπλούτισα, παρακ. πεπλούτικα. Παθ. πλουτίζομαι καὶ μέσ. πλουτίζομαι καὶ συνήθως κατ' ἀνάλυσιν πλουτιῶ ἐμαυτόν.

πλύνω (πλύνω, καθαρίζω δι' ὕδατος) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. πλυνῶ, ἄορ. ἐξέπλυνα καὶ περιέπλυνα. Παθ. μόν. παρακ. καταπέπλυνται. Ῥημ. ἐπίθ. ἐκπλυτος, ἀνέκπλυτος. Ῥημ. παράγ. πλουτικός.

πνέω (φυσῶ) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-, ὑπακ-), παρατ. ἔπνευον, αὐρ. ἔπνευσα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐν-, συν-, ἔξαν-, ἐπ-), παρακ. ἐπιπέπνευκα. Παθ. διαπνέομαι. Ῥημ. παράγ. πνεύμα- πνεύμων, πνοή.

πνίγω (σφίγγω τὸν λαχμόν, στραγγαλίζω, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι) καὶ ἄορ. ἀπέπνιξα. Παθ. καὶ μέσ. ἀποπνίγομαι, παρατ. παθ. ἐπνίγην (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ἄορ. παθ. ἀπεπνίγην. Ῥημ. παράγ. τὸ πνίγος, πνιγμός.

ποθέω - ᾧ (ἐπιθυμῶ ἀπόντα) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-), παρ.τ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω καὶ ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ σπανίως ἐπόθησα. Παθ. ποθέομαι καὶ ἀντιποθέομαι μένον.

ποιέω - ᾧ (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάμνω) (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐν-, ἀντι-, μετα-, προσ-, ἐκ-), παρ.τ. ἐποίηον (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐν-, ἀντι-), μέλλ. ποιήσω (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ἀόρ. ἐποίησα (καὶ σύνθετ. ἐν-, εἰς-, μετ-, προσ-, προ-), παρ.κ. πεποίηκα (καὶ σύνθετ. εἰς-, ἐν-) καὶ πεποιηκώς εἶμι, ὑποτ. ἐμπεποιηκώς καὶ πεποιηκώς ᾧ, ὑπερσ. ἐπεποιηκώς καὶ πεποιηκώς ἦν, εὐκτ. πεποιηκώς εἶην καὶ σπαν. πεποιηκοίμι. Παθ. ποιούμεαι (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρ.τ. παθ. ἐποιούμην, μέλλ. ποιήσω, μεταποιηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐποίησθην (καὶ σύνθετ. εἰς-), παρ.κ. παθ. πεποίημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπεποιούμην. Μέσ. ποιούμεαι (καὶ σύνθετ. μετα-, ἀντι-, προσ-, εἰς-), παρ.τ. μέσ. ἐποιούμην (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-), μέλλ. μέσ. ποιήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), ἀόρ. μέσ. ἐποιούσθην (καὶ σύνθετ. προσ-, εἰς-, ἐξ-, ἀντι-, παρ-), παρ.κ. μέσ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιούσθην ἢ ποιητός, εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποιητός, δημοποίητος, ἐκποίητος, ποιητέος, ποιητέα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάγκην ποιῶ ἑμαυτόν. Τὸ εἰ ποιῶ καὶ κακῶς ποιῶ τινα ἔχουσι παθητ. τὸ εὖ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω. Ῥημ. παράγ. ποιήμα, ποιήσεις, ποιητής, προσποιήσεις.

ποικίλλω (κάμνω ποικίλον) (καὶ σύνθετ. κατα-) καὶ ἀόρ. διαποικίλλω καὶ κατεποικίλλω. Παθ. ποιικιλλομαι καὶ παρ.κ. πεποικίλλεται (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-) καὶ πεποικιλμένος (καὶ σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπιθ. ποικιλιότεον. Ῥημ. παράγ. ποικίλοισι, ποικίλμα, ποικιλτής.

ποιμαίνω (βοσκῶ ποιμνήν) καὶ παρ.τ. ἐποίμαινον. Παθητ. μένον ποιμαίνομαι.

πολεμέω - ᾧ (κάμνω πόλεμον, οὐ ἀντίθετ. τὸ εἰρήνην ἀγων) καὶ σύνθετ. προ-, ἀπο-, προσ-), παρ.τ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, δια-), ἀόρ. ἐπολέμησα (καὶ

τύνθεται. συν-, κατ-, δι-, προσ-, ἀντ-, συγκατ-), παρκκ. *ποταλμῆκα* (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθ. *πολεμῶμαι*, παρκατ. παθ. *ἐπολεμῶμην*, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *πολεμήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἐπολεμήσῃην* (καὶ σύνθετ. κατ-), παρκακ. παθ. *καταπολεμήσομαι* καὶ *ἐκπολεμήσομαι*, μετ' ὄλ. μέλλ. *διαπολεμήσομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *δυσπολεμήτος* καὶ *πολεμητέον*.

πολεμῶ - ὦ (κάμνω τινά πολέμιόν τινα). Μόνον σύνθετον *ἐκπολεμῶ* καὶ ἄορ. *ἐξεπολέμωσα*. Μέσ. *πολεμῶμαι* (= πολέμιος γίνομαι), μέλλ. μέσ. *πολεμώσομαι*, ἄορ. μέσ. *προσπολεμώσασθαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπολεμώσῃην*, ὑπερσ. μέσ. *ἐπεπολέμωτο*.

πολιορκέω - ὦ (πολιορκῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-), παρκατ. *ἐπολιορκοῦν*, μέλλ. *πολιορκήσω* καὶ ἄορ. *ἐπολιορκήσω* (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Παθ. *πολιορκοῦμαι* (καὶ σύνθετ. συμ-), παρκατ. *ἐπολιορκοῦμαι* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *πολιορκήσομαι* καὶ *σπαν. παθ. πολιορκηθήσομαι*, ἄορ. παθ. *ἐπολιορκήσῃην* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρκακ. παθ. *ἐκπολιορκήσομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *δυσπολιορκητός* καὶ *πολιορκητέος*.

πολιτεύω (εἰμι πολίτης, κυβερνῶ, ζῶ, διάγω) (καὶ σύνθετ. συμ-, ἐμ-), παρκατ. *ἐπολίτευον* (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. *πολιτεύσω* καὶ ἄορ. *ἐπολίτευσα* (καὶ σύνθετ. συν-). Μέσ. καὶ παθ. *πολιτεύομαι* (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. μέσ. *ἐπολιτεύομην*, μέσ. μέλλ. *πολιτεύσομαι*, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπολιτεύσῃην* (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐν-), ἄορ. μέσ. *ἐπολιτευσάμην*, παρκακ. μέσ. καὶ παθ. *πεπολίτευμαι* (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. συμ-), ὑπερσ. μέσ. *ἔσαν τεπολίτευμένοι*. Ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀντιπολιτεύομαι, *καταπολιτεύομαι*, *διαπολιτεύομαι* καὶ μέσ. ἄορ. *κατεπολίτευσάμην*. Ῥημ. παρσίγ. *πολίτεια*, *πολίτευμα*.

πονέω - ὦ (κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι) (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-, συμ-, ἐπι-, δια-, ὑπερ-, συνδια-), παρκατ. *ἐπόνηον* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. *πονήσω*, ἄορ. *ἐπόνησα* (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-, ἐπι-, προσεπι-), παρκακ. *πεπόνηκα* (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. *ἔπεπον καί*. Μέσ. *πονοῦμαι*, μέσ. δὲ καὶ παθ. *διεπονοῦμαι* καὶ *ἐκπονοῦμαι*, παρκατ. μέσ. *διεπονοῦμην*, ἄορ. μέσ. *διεπονοῦσάμην*, ἄορ.

παθ. ὡς μέσ. σπανίως διαπονήθεις, ἄορ. παθ. ἐξικοπήθην, παρακ.
παθ. καὶ σπαν. μέσ. ποπονημαί (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατα-,
προ-), ὑπερσ. παθ. ~~διαπονημην~~. Ῥημ. ἐπιθ. πορητέος. Ῥημ.
παράγ. διαπονήμα.

[πορεύω]. Μόνον ο παρακ. πεπρωμένον ἐστί, μετοχ. θηλυκ.
εἰς πεπρωμένη καὶ οὐδ. τὸ πεπρωμένον.

πορεύω (διαβιβάζω τι, κάμνω γὰρ ὁδοιπορεῖ τις) (καὶ σύνθετ.
δια-), μέλλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι (καὶ σύν-
θετ. δια-, συν-, ἐκ-, ἀπο-, μετα-, περι-), παρατ. ἐπορεύμην
(καὶ σύνθετ. δι-, συν-, ἐξ-, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, ἀντ-, περι-), μέλλ.
μέσ. πορεύσομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, ἀπο-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ.
ἐπορεύθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-), παρακ. μέσ. πεπόρευμαι (καὶ
σύνθετ. δια-). Ῥημ. ἐπιθ. δυσπόρευτος, πορευτέος. Ῥημ. παρ.
παράγ. πορεία, πορεύσιμος.

πορθέω - ὦ (λεηλατῶ, ἐρημώω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ.
ἐπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, ἄορ. ἐπόρθησα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-),
παρακ. πεπορθήκως. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθοῦμην, πα-
ρακ. πεπόρθημαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπόρθητος.

πορίζω (προμηθεύω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. ἐπόριζον (καὶ
σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ποριῶ (καὶ σύνθετ. ἐκ-, προσ-), ἄορ. ἐπόρισα
(καὶ σύνθετ. συν-, προσ-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. πεπόρικα (καὶ σύν-
θετ. ἐκ-). Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ.
μέσ. καὶ παθ. ἐπορίζομην, μέλλ. συνηρ. ποριοῦμαι (καὶ σύνθετ.
ἐκ-), μέλλ. παθ. ποριοθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπορισάμην (καὶ σύν-
θετ. ἐξ-, συν-), ἄορ. παθ. ἐπορίσθην (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ.
μέσ. καὶ παθ. πεπόρισμαι (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐκ-), ὑπερσ. παθ.
ἐπεπόριστο καὶ μέσ. καὶ παθ. πεπορισμένος ἦν. Ῥημ. παράγ.
ποριστής, ποριστικός.

πραγματεύομαι (ἀποθετ. ἐνασχολοῦμαι εἰς τι), παρατ.
ἐπραγματεύομην, ἄορ. μέσ. ἐπραγματεύομην (καὶ σύνθετ. δι-).
ἰορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πε-
πραγματεύμαι. Ῥημ. παρίγ. πραγματεία.

πράττω (ἐργάζομαι, κάμνω, ὡς οὐδέτ. τὸ εὖ πράττω, κακῶς

πράττω, βέλτιον, χειρόν κτλ.) (καὶ σύνθετ. συμ-, κατα-, ἐκ-, εἰς-), παρατ. *ἔπραττον* (καὶ σύνθετ. συν-, εἰς-), μέλλ. *πράξω* (καὶ σύνθετ. συμ-, ἀντι-, εἰς-), ἄορ. *ἔπραξα* (καὶ σύνθετ. συν-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, δι-, ἀν-, συνεισ-, συναν-), παρακκ. μεταβ. *πέπραχα* (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-) καὶ παρακκ. β' ἀμεταβ. *πέπραγα*, ὑπερσ. μεταβ. *ἐπεπράχην*, εὐκτ. *πεπράχως εἶην*, ὑπερσ. β' ἀμεταβ. *ἐπεπράχην*. Μέσ. καὶ παθ. *πράττομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, ἀντι-, κατα-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐπράττομην* (καὶ σύνθετ. δι-, συνδι-, εἰς-), μέλλ. μέσ. *πράξομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, προσδια-) καὶ σπανίως ὡς παθ., μέλλ. παθ. *πρυχθήσομαι*, ἄορ. μέσ. *ἐπράξάμην* (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-, προσ-, συγκατ-), ἄορ. παθ. *ἐπράχθην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-), παρακκ. παθ. καὶ μέσ. *πέπραγμαι* (καὶ σύνθετ. δια-, εἰς-, κατα-), ὑπερσ. παθ. καὶ μέσ. *ἐπεπράγμην* (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-) καὶ *διαπρυχθέντα ἦν*, μετ' ὅλ. μέλλ. *πεπράξομαι*, *διαπεπράξομαι* καὶ *διαπεπρυγμένος ἔσομαι*. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπρακτος, εὐπρακτος, δυσκατάπρακτος, πρακτέος, πρακτέον. Ῥημ. παρρηγ. *πράξις*, *πράξις*, *πράκτωρ*.

πραῦνω (καταπραῦνω) (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. *κατεπράυνον*, μέλλ. *πραῦνω* καὶ ἄορ. *ἐπράυνω* (καὶ σύνθετ. κατ-). Παθ. *πραῦνομαι* καὶ ἄορ. παθ. *ἐπραύνθην*.

πρέπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ἀρμόζω). Ἀπαντᾷ κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα καὶ συνήθως μὲν εἶναι ἀπρόσωπον, σπανίως δὲ προσωπικόν, διαπρέπεις, πρέπει καὶ πρέπον ἐστί, ὑποτ. *πρέπη* καὶ *πρέπων ἦ*, εὐκτ. *πρέποι* καὶ *πρέπον εἶη* καὶ *πρέποιεν* καὶ *εἶεν* *πρέποντες*, ἀπαρ. *πρέπειν* (καὶ σύνθετ. ἐπι-), μετ. *πρέπε* *πρέπουσα*, *πρέπον*, παρατ. *ἔπρεπε* καὶ *πρέπον ἦν*, μέλλ. *πρέψει* καὶ *πρέπον ἔσται*, ἄορ. *ἔπρεψε* καὶ εὐκτ. *διαπρέψειεν*.

πρεσβεύω (εἰμὶ πρεσβύτερος καὶ πρεσβευτής καὶ τιμῶ) (καὶ σύνθετ. συμ-, παρα-), παρατ. *ἐπρέσβεον*, μέλλ. *πρεσβεύσω*, ἄορ. *ἐπρέσβευσα* (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-, παρ-), παρακκ. *πεπρέσβευκα* (καὶ σύνθετ. συμ-), ὑπερσ. *ἐπεπρεσβεύκην*. Μέσ. *πρεσβεύομαι* (=διαπραγματεύομαι διὰ πρέσβων, πέμπω πρέσβεις)

σύνθετ. παρ-), παθ. πρεσβεύομαι (= τιμῶμαι καὶ πέμπωμαι πρεσβευτής), παρατ. μέσ. ἐπρεσβευόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. πρεσβεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπρεσβευσάμην (καὶ σύνθετ. παρ-), παρακ. παθ. πεπρεσβεῦσθαι (= πεπραχθαι ὑπὸ τῶν πρεσβέων) καὶ μετοχ. τὰ πεπρεσβευμένα (= τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν πρεσβέων). Ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀντιπρεσβεύομαι (= πέμπω καὶ ἐγὼ πρέσβεις) μόνον κατὰ παρατατ. καὶ το διαπρεσβεύομαι (ἀμοιβαίως πέμπω πρέσβεις) μόνον κατὰ παρατατ. Ῥημ. παράγ. πρεσβεῖα, πρέσβεις, πρεσβευτής, παραπρεσβεία.

προθυμοῦμαι (εἶμαι πρόθυμος) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. συμ-), παρ-), παρατ. προθυμούμην (καὶ σύνθετ. συμ-), μέλλ. μέσ. προθυμῶμαι (καὶ σύνθετ. συμ-) καὶ σπανιώτ. παθ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. προθυμήθην (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. προθυμητέον.

προουμιάζομαι (κἄμνω προύμιον) ἀποθετ., μέλλ. μέσ. προουμιάζομαι, ἄορ. μέσ. ἐπροουμισάμην.

προσδοκάω - ὦ (περιμένω, ἐλπίζω), παρατ. προσεδόκων, ἄορ. προσεδόκησα. Παθ. προσδοκῶμαι, παρατ. προσεδοκῶμην καὶ ἄορ. παθ. προσεδοκήθην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπροσδόκητος καὶ προσδοκητός. Ῥημ. πικραγ. προσδόκιμος, προσδόκιμα, προσδοκία.

προσκυνέω - ὦ (προσκυνῶ), παρατ. προσεκύνουν, μέλλ. προσκυνήσω καὶ ἄορ. προσεκύνησα. Παθ. μόνον προσκυνούμαι.

προφασίζομαι (προβάλλω προφασιν) ἀποθετ., παρατ. προφασίζομην, μέλλ. μέσ. προφασισοῦμαι, ἄορ. μέσ. προφασισάμην καὶ ἄορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. προφασισθῆν. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπροφάσιτος καὶ εὐπροφάσιτος.

πταίω (προσκόπτω, σφάλλομαι, ἀμαρτάνω, ἀποτιγχάνω) (καὶ σύνθετ. προσ-), μέλλ. πταίσω, ἄορ. ἔπταισα (καὶ σύνθετ. προσ-), παρακ. ἔπταικα καὶ προσέπταικα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀπταιστός. Ῥημ. παρὰγ. πταιῖσμα.

πτῆσσω (ζαρώνω ὑπὸ φόβου, τρομάζω) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. ὑπέπτησσον, ἄορ. ἔπτηξα (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρακ. ἔπτηχα καὶ κατέπτηχα.

πτύσσω (διπλώνω). Ἀπλοῦν εἶναι ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι μόνον σύνθετον ἀναπτύσσω (ξεδιπλώνω) καὶ ἁόρ. περιέπτυξα. Παθ. ἀναπτύσσομαι καὶ διαπτύσσομαι, ἁόρ. παθ. ἀναπτύχην καὶ παθ. παρακκ. ἀναπτύγμαι. Μέσ. περιπτύσσομαι καὶ παρατ. μέσ. περιπτυσσόμεν.

πτύω (πτύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, κατα-) καὶ ἁόρ. κατέπτυσα μόνον. Ῥημ. ἐπίθ. κατάπτυτος.

πτωχεύω (εἶμι πτωχός) καὶ ἁόρ. ἐπτώχευσα. Ῥημ. πα-
ιάγ. πτωχεῖα.

πυνθάνομαι (ἱρωτῶ, μανθάνω) ἀποθετ. (καὶ σύνθετ. ανα-), παρατ. ἐπυνθαρόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-), μέλλ. μέσ. πυνθασμαι, ἁόρ. μέσ. ἐπυνθόμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, προ-, δι-), παρακκ. πέπυσμαι (καὶ σύνθετ. δια-), ὑπερσ. ἐπεπύσμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἔκπυτος, ἄπυτος, καὶ πευστέον. Ῥημ. πυνάγ. πύστις.

πώλῶ - ῶ (πώλῶ) (καὶ σύνθετ. προ-) καὶ ἀποδίδομαι, παρατ. ἐπώλουν (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ ἀπεδίδόμην, μέλλ. πώλησθω καὶ ἀποδώσομαι, ἁόρ. μέσ. ἀπεδόμην, παρακκ. πέπράχα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πεπράσκομαι, παρατ. ἐπωλούμην, μετ' ὄλ. μέλλ. πεπράσομαι, ἁόρ. παθ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, παρακκ. πέπράμαι, ὑπερσ. ἐπέπράτο. Ῥημ. παραγ. πώλησις, πώλησις, πώλημα, πωλητήριον.

P

ῥαδιουργῶ - ῶ (μετ' εὐκολίας, κουργήτης καὶ ἀμελείας πράττω τι, οὐ ἀντίθετον τὸ προοῶ καὶ φιλοπονώ). Μόνον ὁ ἄνεργ. ἐνεστώς ραδιουργῶ καὶ ὁ παθ. ραδιουργοῦμαι.

ῥαθυμέω - ῶ (ἄμελῶ, ἀπορεύω τοὺς κόπους) (καὶ σύνθετ. ὑπερ-, κατα-), μέλλ. καταρραθυμῆσω. ἁόρ. καταρραθυμῆσα καὶ ἀπερραθυμῆσα, παρακκ. ἐρραθυμῆκα. Παθητ. πα. ακκ. τὰ κατερραθυμημένα (= τὰ διὰ ῥαθυμίας ἀποβιβλημένα).

ῥάπτω (ῥάπτω, κεντῶ, μηχανορραφῶ). Μόνον σύνθετ. σερρά-

παρ., μίλλ. ἀπορράφω. Παθ. ἄορ. ἔρράφην καὶ παθ. παρακ. ἔρράμμαι καὶ ἰγνατέρραμμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ὄραπις.

ὀρέω (ἀμεταβ. κλίνω, γέρω) καὶ ἄορ. ἔρρημα μόνον Ῥημ. παραγ. ὄραη καὶ ἀντίρροπος καὶ ὄραλον.

ὀρέω, ὀρεῖς, ὀρεῖ κτλ. (ρέω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, κατα-, δια-, συρ-, ἀνα-, παρα-, ἀπο-, ὑπο-, εἰς-, ἐπι-, περι-, ὑπεκ-, περι-κατα-), παρατ. ἔρρεον (καὶ σύνθετ. συν-, ἐπ-, κατ-, περι-, παρ-), μίλλ. μέσ. ὡς ἰνεργ. εἰσρνήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς ἰνεργ. ἔρρυν (καὶ σύνθετ. ἐξ-, δι-, συν-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-, κατ-), παρακ. ἔρρηνκα (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-, παρ-, περι-), ὑπερσ. συνερρνήσω καὶ συνερρνηκώς ἦν. Παθ. παρατ. περιερρεῖτο. Ῥημ. ἐπιθ. ἀπόρρυντος, ἐκίρρυντος καὶ περίρρυντος. Ῥημ. παράγ. [ῥόος] ροῦς, ροή, ρεῖμα, ροῖς.

οἰγνύμι (σχίζω). Μόνον σύνθετον καταρρήγνυμι, ἀναρρήγνυμι, παραρρήγνυμι καὶ περιρρήγνυμι, παρατ. ἀναρρήγνυν καὶ κατερρήγνυν, μέλλ. ἀναρρήξω, ἄορ. ἔρρηξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀπ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. ρήγνυμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, δια-, ἀπο-), παρατ. ἔρρηγνύμην (καὶ σύνθετ. περι-, παρ-), ἄορ. μέσ. κατερρηξάμην καὶ περικατερρηξάμην, ἄορ. παθ. ἔρράγην (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρακ. ἔ' ὡς παθ. ἡ μέσ. διέρρωγα, ὑπερσ. συνερρώγει, Ῥημ. παράγ. ρήγμα.

οἰγνύω-ῶ (κρυώνω) ὑποτακτ. οἰγῶ, εὐκτ. καὶ προστακτ. ἰλλεῖπει, ἀπαρ. οἰγῶν, μετοχ. οἰγῶν, οἰγῶντος, μέλλ. οἰγώσω.

οἰπτω (ρίπτω) (καὶ σύνθετ. δια-, μετα-), καὶ ριπίεω-ῶ (καὶ σύνθετ. δι-, ἀνα-, ἐπι-, ἐπανα-), παρατ. ἔρριπτον καὶ ἔρρίπτουν (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-, ἐπ-, ἐπικατ-), μέλλ. ρίψω (καὶ σύνθετ. ἀνα-), ἄορ. ἔρριπα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀν-), παρακ. ἔρριπα. Παθ. ρίπτομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ ριπιούμαι, ἄορ. παθ. ἔ' ἔρρίφη (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρακ. παθ. ἔρριμμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγκην ριπιῶ ἑμαυτόν. Τὸ ριπιῶ καὶ διαρριπιῶ εἶναι ἀμεταβλ. καὶ ἴσον μέσφ. Ῥημ. παράγ. οἰψις καὶ σύνθετον οἰψασπις.

ὀρεφύω-ῶ (ορεφῶ) καὶ καταροφῶ καὶ ἄορ. ἀπερρέφω μόνον.

ΑΝΩΜ. ΡΗΜ. ΚΑΙ ΟΝΟΜ. Γ. Δ. ΖΗΚΙΑΟΥ.

8

ῥώννυμι (ἰνδυναμώνω). Μόνον ὁ ἄορ. ἐπέρρωσαι ἢ ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρώσθην (καὶ σύνθετ. ἄν-, ἐπ-), ἢ παρακ. ἐρρωμαι, καὶ ὑπερσ. ἐρρώμην (καὶ σύνθετ. ὡς μέσ. ἐπ-). Ρημ. ἐπίθ. ἀρρωστος καὶ ἰσθωστος. Ρημ. παραγ. ῥώμη.

Σ

σαλπίζω (σαλπίζω) καὶ ἄορ. ἐσαλπίζεσθαι μόνον. Ρημ. παραγ. σαλπιγυτής.

σατραπεύω (εἶμαι σατράπης ἢ διοικῶ τι ὡς σατράπης) καὶ παρατ. ἐσατραπεύον μόνον. Ρημ. παράγ. σατραπεία.

σθέννυμι (σθῆνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ἄορ. ἰσθῆσαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-). Παθ. ἀποσθέννυμαι καὶ κατασθέννυμαι, παρατ. ἀπεσθεννύμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ἀποσθήσομαι, ἄορ. παθ. ἀπεσθέσθην καὶ κατεσθέσθην, ἄορ. ὅ· ἐνεργ. ὡς παθητ. μόνον κατ' ἀπαρεμφ. ἀποσθῆναι, παρακ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπέσθηκα καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπεσθήκειν. Ρημ. παράγ. σθεστήριος.

σέβω (σέβομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς (σπανίως) καὶ συνηθέστερον τὸ μέσ. σέβομαι, παρατ. ἐσεβόμην καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. σεφθεῖται. Ρημ. παραγ. σεμνός, σύνθετ. ἀσεβής, εὐσεβής.

σειώ (κλονῶ, ταράττω) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-), παρατ. ἰσειον (καὶ σύνθετ. κατ-), ἄορ. ἰσεισα (καὶ σύνθετ. ἄν-, δι-, κατ-). Παθ. σείομαι, ἄορ. παθ. ἐσεισθην (καὶ σύνθετ. προεπαν-). Μέσ. ἀποσειομαι τε καὶ μέσ. ἄορ. ἀπείσεισάμην τε. Ρημ. ἐπίθ. διάσειστος. Ρημ. παραγ. σεισμός.

σεμνύνω (κάμνω σεμνόν, καλλωπίζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρατ. ἐσεμνύον. Μέσ. σεμνύομαι (=καμαρώνω) (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), παρατ. ἐσεμνυρόμην καὶ ἄορ. μέσ. ἐσεμνυράμην.

σημαίνω (δίδω σημαῖον, προεστάσω, δηλώ, σφραγίζω) (καὶ σύνθετ. προ-, ἐν-), παρατ. ἐσήμαιον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-), μέλλ. σημαῖω, ἄορ. ἐσήμηνα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-). Παθ. σημαιομαι, ἄορ. παθ. ἐσημάνθην (καὶ σύνθετ. κατ-, ὑπ-), παρακ.

παθ. *σεσημαῖσμαι* (καὶ σύνθετ. κατα-, παρα-). Μίσ. *ἐπισημαίνομαι* (=διὰ σημείου δηλῶ τι καὶ ἐγχείνω) καὶ *ἐροσημαίνομαι* (=ἐνδείκνυμαι, ἐντυπῶ), παρατ. μίσ. *ἐπισημαϊτόμην* καὶ *ἀποσημαϊτόμην* τι (=ἐδήμειον), μέλλ. μίσ. *ἐροσηματοῦμαι*, ἀόρ. μίσ. *ἐσημηκάμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, κατ-, παρ-, συν-).

σῆσω (σαπίζω) καὶ κατασῆπω μόνον. Παθ. *σῆπομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-), μέλλ. παθ. β' *κατασαπήσομαι*, ἀόρ. παθ. β' *ἐσάπην*, παρακ. β' *ἐνεργ.* ὡς παθ. *ἀποσείσηκα*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσκητος*. Ῥημ. παραγ. *σῆψις*, *σαπρός*.

σειγῶ - ὦ (οὐδὲλως φθέγγομαι) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρατ. *σειγων*, ἀόρ. *εἰγήσα* (καὶ σύνθετ. κατ-), παρακ. *σειγήκα*. Παθ. *σιγῶμαι*, μέλλ. παθ. *σιγηθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *εἰγήθην*, παρακ. παθ. *σεσίγημαι*, μετ' ὄλ. μέλλ. *σεσιγήσομαι*.

σένομαι (ἀποθετ. = βλάπτω) καὶ παρατ. *εἰνόμεν*. Ῥημ. παράγ. *αἶτος* (τό), σύνθετ. *αἰτῆς*.

σιτέω - ὦ (τρέφω). Μόνον σύνθετον *συσσιτέω* - ὦ (εἰμι σύσσιτος, συντρώγω) καὶ *παρασιτέω* (εἰμι παράσιτος), παρατ. *συνεσίτουρ*, ἀόρ. *συνεσίτησα* καὶ *ἀποσυνεσίτησα* (=δὲν παρηυρέθη ἐν τῷ συσσιτίῳ), παρακ. *συσσεσίτηκα*. Μίσ. *σιτοῦμαι* (τρώγω) καὶ παρατ. *εἰσιτούμην*. Ῥημ. παραγ. *σίτησις*.

σιωπάω - ὦ (σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ) (καὶ σύνθετ. κατα-, ὑπο-), παρατ. *εἰσιώπων*, μέλλ. μίσ. ὡς ἐνεργ. *σιωπήσομαι*, ἀόρ. *εἰσιώπησα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-), παρακ. *σεσιώπηκα* (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Παθ. *σιωπῶμαι*, μέλλ. παθ. *σιωπηθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐσιωπήθην* (καὶ σύνθετ. κατ-) καὶ μίσ. ἀόρ. *κατεσιωπησάμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *κατασιωπητέος*.

σκάπτω (σχάπτω) (καὶ σύνθετ. κατα-, ἀπο-), παρατ. *ἔσκαπτον* (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. *σκάψω*, ἀόρ. *κατέσκαφα* (καὶ σύνθετ. συγκατ-), παρακ. *κατέσκαφα*. Παθ. *σκάπτομαι* (καὶ σύνθετ. κατα-), παρατ. *κατεσκαπτόμην*, ἀόρ. παθ. *κατεσκάφην*, παρακ. παθ. *ἐσκαμμαι* (καὶ σύνθετ. κατ-). Ῥημ. παράγ. *κατασκαφή*.

σκεδάννυμι (σχορπίζω). Μόνον σύνθετον *διασκεδάννυμι*, πα-

παρ. κατεσκέδαμην, ἄορ. διεσκέδασα, κατεσκέδασα καὶ ἀπεσκέδασα. Μέσ. καὶ παθ. σκεδαννῆμαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-, ἐπι-), παρ.τ. μέσ. ἐσκεδαννόμεν, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐσκεδάσθην (καὶ σύνθετ. δι-), ἄορ. μέσ. κατεσκεδασύμην τι καὶ ἀπεσκεδασύμην τι, παρ.κ. μέσ. καὶ παθ. ἐσκέδασμαι (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-), ὑπερ. μέσ. διεσκεδάσμην. Ῥημ. ἐπιθ. σκεδαστός. Ἀντὶ τοῦ ἀποσκεδαννῆσθαι λέγεται σπανίως καὶ ἀποσκιδανθαι.

σκέπτομαι* ὄρα σκαπέω — ὦ.

σκήπτω (στηρίζω, πίπτω εἰς τι μεθ' ὁρμῆς, παραγγέλλω). Μόνον σύνθετον ἐπισκήπτω, παρ.τ. ἐπέσκηπτον καὶ κατέσκηπτον, μέλλ. ἐπισκήψω, ἄορ. ἐπέσκηψα, ἐγκατέσκηψα καὶ ἀπέσκηψα. Μέσ. σκηπτομαι (=προσφασίζομαι) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρ.τ. μέσ. ἐσκηπτόμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), μέλλ. μέσ. σκήψομαι, ἄορ. μέσ. ἐσκηψάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἐνεπ-), ἄορ. παθ. ἐπεσκήφθην, παρ.κ. μέσ. ἐπέσκημην. Ῥημ. παρ.κ. σκηπτός, σκήψις, ἐπισκήψις, σκηπευγός.

σκιπέω — ὦ (πρὸς τῇ ὥ, σκέπτομαι) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-, δια-, προ-, περι-, συν-, ἑπανά-, συνδια-) καὶ σκαπέομαι — οὔμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, δια-, κατ-, συνδια-), παρ.τ. εὐσκόπου (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, ἐπ-, προ-, συνεπ-) καὶ ἐσχοπόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, μέλλ. μέσ. σκέψομαι (καὶ σύνθ. δια-, ἐπι-, κατ-, ἐπανά-, συνεπ-), ἄορ. μέσ. ἐσχεψάμην (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐπ-, κατ-, προ-, περι-, ἐπανά-, συνεπ-, συνδι-), παρ.κ. μέσ. ἐσχεμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-). Παθ. σκαποῖμαι ὑπὸ τιος καὶ ἐπισκαποῖμαι (σπανίως), παρ.κ. παθ. προέσχεμην, ὑπερ. παθ. προέσχεπτο, μετ' ὧ, μέλλ. παθ. ἐσκέψομαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀσκαπτός, ἀπρόσκαπτος, ἀπεσκαπτός, εὐσκαπτός, ἀπερίσκαπτος, ἀξίοςκαπτος, σκαπτός, — τέον, διασκαπτέον, ἐπισκαπτέος, — τέον, σκαπτέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάγκην ἐπισκαπῶ ἑμυτόν. Ῥημ. παρ.κ. σκέψις, σκίμμα.

σκοτάζει (σκότος γίνεται). Μόνον σύνθετον σκοτάζει καὶ συσκοτάζοντος, παρ.τ. συσκοτάζει καὶ ἄορ. συσκοτάσεν.

σκώπτω (περιπαίζω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρ.τ. ἱσκαπτον

(καὶ σύνθετ. ἐπ-), ᾄδρ. ἔσκαψα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παθ. σκιάπτωμαι, παρατ. διεσκαπτόμην, ᾄδρ. παθ. διεσκάφη καὶ ὑπερσ., παθ. διέσκαπτο. Ῥημ. παράγ. σκάμμα.

σπάω-ᾶ (ἐλκω, ἀνασπῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, παρα-, περι-, συ-, ὑπε-), ἀρχαί. συνεσπῶν καὶ ἐπεσπῶν, ᾄδρ. ἔσκασα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-), παρακ. ἀνέσπακν. Μίσ. καὶ παθ. ἐπισπῶμαι (καὶ σύνθετ. συ-), καὶ παθ. διασπῶμαι καὶ κατασπῶμαι, παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἀπεσπῶμην καὶ μέσ. παρεσπῶμην, μέσ. μέλλ. ἑπισπάσσομαι, διασπάσσομαι, μέλλ. παθ. διασπαυθήσομαι, ᾄδρ. ἐσπῆσάμην τι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, περ-, περι-, ὑπ-, συνεπ-), ᾄδρ. παθ. ἀπεσπάσθην, διεσπάσθην, κατεσπάσθην, ἐπεσπάσθην καὶ συγκατεσπάσθην, παρακ. μέσ. ἐσπῶμαι, μέσ. καὶ παθ. διέσπαμαι καὶ παθ. ἀνέσπαμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σόσπαστος, εὐπερίσπαστος, γευρόσπαστος. Ῥημ. παράγ. σπάσμα, σπασμός.

σπειράω-ᾶ (συστρέφω). Παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πειζολόγοις μόνον ὡς ἀποθετ. συσπειρῶμαι (=συμμελίζεσθαι), ᾄδρ. παθ. ὡς μέσ. συσπειράσθην καὶ παρακ. μέσ. συσπειράμαι.

σπείρω (σπειρώ), μέλλ. σπερῶ, ᾄδρ. ἔσπειρα (καὶ σύνθ. δι-, κατ-). Μίσ. καὶ παθ. σπειρόμαι (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. μέσ. διεσπειρόμην, ᾄδρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσπῆρην (καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπῆρμαι (καὶ σύνθετ. δι-) καὶ παθ. κατεσπῆρμαι καὶ παρέσπῆρμαι. Ῥημ. ἐπίθ. σπῆρτός. Ῥημ. παράγ. σπέρμα, σπόρος, σπορά, ὁ σπορητός.

σπένδω (χάμνω σπονδῆν) (καὶ σύνθετ. συ-), παρατ. ἔσπεινον, ᾄδρ. ἔσπεισα (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Μίσον σπένδομαι (χάμνω συνθήκας διὰ σπονδῶν) (καὶ σύνθετ. ἐπι-), παρατ. ἐσπειρόμην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, ᾄδρ. μέσ. ἐσπεισάμην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπείσμαι, ὑπερσ. παθ. ἐσπείστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀσπείστος. Ῥημ. παράγ. σπορῆ, σύνθετ. ἀσπερδός, ἐσπερδός, παρασπερδός.

σπεύδω (βιάζω τινά, συνήθ. ἀμεταβ. βιάζομαι, ταχύνω) (καὶ σύνθετ. ἐπ-, κατ-), παρατ. ἐσπευδον (καὶ σύνθετ. ἀπ-).

άν-), μέλλ. σπασθῶ (καὶ σύνθετ. ἐπι-), ἄρ. δαπυσσα (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συναπ-). Ῥημ. παραγ. σπουδή.

σπουδάζω (μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, πονῶ, παρασκευάζω, πειθαίσκω) (καὶ σύνθετ. συ-), παρατ. ἐσπουδάσας (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἄρ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι καὶ παθ. παρακ. ἐσπουδάσμαι καὶ διεσπούδασμαι. Ῥημ. ἐπιθ. σπουδαστός, ἀξιοσπουδαστος, σπουδαστέος, -τέον. Ῥημ. παραγ. σπούδασμα, σπουδαστικός.

στέλλω (ἐνδύω, παρασκευάζω, πέμπω). Σύνθετον μόνον ἀποστέλλω, ἐπιστέλλω, διαστέλλω, συστέλλω, περιστέλλω, προστέλλω, προσποστέλλω, παρατ. ἀπέστειλλον, ἀνέστειλλον, ἐπέστειλλον καὶ ξυναπέστειλλον, μέλλ. ἀποστείλω, ἄρ. ἐστείλα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, περι-, συν-, συναπ-, προσεπ-, προεπ-), παρακ. ἀπέσταλκα, ἐπέσταλκα καὶ διαπεσταλκώς ὦ, ὑπερσ. ἀπεστάλκειν καὶ ἐπεστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι (καὶ σύνθετ. συ-), παθ. ἀποστέλλομαι καὶ ἐπιστέλλομαι, μέσ. ἀποθ. ὑποστέλλομαι, παρατ. παθ. ἀνέσταιλόμην καὶ ἀπεσταιλόμην, μέλλ. παθ. ἀποσταλίσομαι, ἄρ. παθ. ἀπεστάλην (καὶ συναπ-προεπ-) καὶ ἐπεστάλην, ἄρ. μέσ. ὑπεσταιλόμην, παρακ. μέσ. ἐστάλμαι (= ἐνδίδωμαι) καὶ παθ. ἀπέστάλμαι, ἐπέστάλμαι (καὶ προσεπ-), συνεστάλμαι καὶ μέσ. καὶ παθ. προσεστάλμαι, ὑπερσ. παθ. ἀπεστάλμην. Ῥημ. παραγ. στολή, ἀναστολή, ἐπιστολή, στόλος, ἀπόστολος.

στενάζω (στενάζω, ἀναστενάζω). Μόνον ὁ μέλλ. στενάξω καὶ ἄρ. ἐστενάξα καὶ ἀνεστενάξα. Ῥημ. ἐπιθ. ἀστεράκτος. Ῥημ. παραγ. στεναγμός. Ὁ ἐνιστός ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ στενοῦ.

στένω (στενάζω). Μόνον ὁ ἐνιστός τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ στενάξω. Ῥημ. παραγ. στένος.

στεργώ (εὐχαριστοῦμαι, ἀρκούμαι, ἀγαπῶ), μέλλ. στέρξω, ἄρ. ἐστεργω. Παθ. στέργεται. Ῥημ. ἐπιθ. στεργτέον. Ῥημ. παραγ. στοργή, στοργος, φιλόστοργος.

στερεώ-ω (ἀποστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-) καὶ στερεόκαμ

παρατ. ἀπειστέρον, μέλλ. στερήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-), ἄορ. ἐστέρησα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, συναπ-), παρακ. ἀπειστέρηκα. Παθ. στέρεσθαι (ὡς παρακ. = εἶναι ἐστερημένος) καὶ στερεσκομαι καὶ ἀποστερεῖσθαι, παρατ. ἐστερόμην καὶ ἀποστεροῦμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στερήσομαι καὶ ἀποστερήσομαι (ὁ δὲ ἀποστερηθήσομαι ἀμφιβολος), ἄορ. παθ. ἐστερήθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προαπ-), παρακ. παθ. ἐστέρημαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-), ὑπερσ. παθ. ἐστερήμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσ. στερῶ ἑμαυτὸν καὶ ἀποστερῶ ἑμαυτὸν. Ῥημ. παράγ. στέρησις, ἀποστέρησις, ἀποστερήτης.

στέφω (στεφανῶ) καὶ ἄορ. ἐστεύα. Παθ. παρακ. ἐστεμμαι καὶ κατιστεμμαι. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ στεφανῶ. Ῥημ. παράγ. στέφ-ανος, στέφ-άνη.

στοχάζομαι (ἀποθ. σκοπεῖω, ἐπιτυχάνω, εἰκάζω), παρατ. ἐστοχαζόμην, μέλλ. μέσ. στοχάσομαι, ἄορ. μέσ. ἐστοχασάμην, παρακ. μέσ. ἐστόχασμαι. Ῥημ. παράγ. στόχασις, στοχασμός, στοχαστικὴ.

στρατεύω (ἐκστρατεύω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συ-, συνεπι-), παρατ. ἐστράτευον (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἀντεπ-), μέλλ. στρατεύσω (καὶ σύνθετ. ἐπ-, συν-, ἐξ-). Μίσ. στρατεύομαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἐπι-, ἀντι-, συ-), παρατ. μέσ. ἐστράτευόμην (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. μέσ. στρατεύσομαι (καὶ σύνθετ. συ-), ἄορ. μέσ. ἐστρατευσάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἐπ-, συν-), παρακ. μέσ. ἐστράτευμαι (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐστρατεῦμην. Παθ. δὲ στρατεία γίγνεται. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστράτευστος καὶ ἐκστρατευτέον. Ῥημ. παράγ. στρατεία, στράτευμα, ἐπιστρατεία, συστρατεία, στρατεύσιμος.

στρατηγέω-ω (εἰμὶ στρατηγός) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐστρατήγηον (καὶ σύνθετ. ὑπ-), μέλλ. στρατηγήσω, ἄορ. ἐστρατήγησα (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. ἐστρατήγηκα, μετ' ὄλ. μέλλ. ἐστρατηγήσῃς ἴσομαι. Παθ. στρατηγῶμαι καὶ παθ. παρακ. τὴ ἐστρατηγήμεθα. Ῥημ. ἐπίθ. ἀστρατήγητος καὶ στρατηγητέον. Ῥημ. παράγ. στρατήγημα.

στρα

στρατόπεδον, συγκατασκήνω τῷ στρατόν, ἀμεταβ. διὰ σκήνω που μετὰ τοῦ στρατοῦ) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρκτ. ἐστρατοπέδευον, ὄρ. ἐστρατοπέδευσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, κατ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. στρατοπεδεύομαι (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρκτ. ἐστρατοπεδεύμην (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. στρατοπεδεύσομαι, ὄρ. μέσ. ἐστρατοπεδενόμην (καὶ σύνθετ. κατ-, περι-), παρκτ. μέσ. ἐστρατοπέδηναι (καὶ σύνθετ. ἀντι-, περι-), ὑπερσ. μέσ. ἐστρατοπεδεύμην. Ὡς ἀποθετ. εἶναι τὸ ἀποστρατοπεδεύομαι (=μνησκν στρατοπεδεύομαι) καὶ μεταστρατοπεδεύομαι (=μετατίθηναι τὸ στρατόπεδον), παρκτ. ἀπ. στρατοπεδεύμην καὶ συνεστρατοπεδεύμην (=μοῦ ἐστρατοπέδευον), ὄρ. μέσ. ἀπεστρατοπεδενόμην, ἐξεστρατοπεδενόμην (=ἔξω ἐστρατοπέδευσα) καὶ μετεστρατοπεδενόμην, παρκτ. μέσ. ἐξεστρατοπέδηναι. Ῥημ. παρᾶγ. στρατοπεδεῖα, στρατοπεδεύεις.

στρεβύλω - ὦ (βασανίζω διὰ τῆς στρέβλῃς, βασανιστικοῦ ὄργανου) καὶ ὄρ. ἐστρεβύλωσα (καὶ σύνθετ. δι-). Παθ. στρεβλύομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι, ὄρ. παθ. ἐστρεβλώθην

στρέψω (στρέφω τι, γυρίζω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, μετα-, παρᾶ-, ὑπο-), παρκτ. ἐστρεφον (καὶ σύνθετ. ἀν- ἐπ-, μετ-), μέλλ. ἀποστρέψω, διαστρέψω καὶ ἐπιστρέψω, ὄρ. τρεψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἀντι-, ἐπ-, ἐπαν-, κατ-, μετ-, συν-, ὑπ-). Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἀνα-, κατ-, περι-, μετα-, ὑπο-, δια-, ἐπανα-, συγκατα-), παρκτ. ἐστρεφάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, συν-, κατ-, περι-), μέλλ. μέσ. ἀποστρέφομαι καὶ καταστρέφομαι, μέλλ. παθ. ἀναστρεφίσομαι καὶ μεταστρεφίσομαι, ὄρ. παθ. μέσ. κατεστρεφάμην (καὶ συγκατ-) ὄρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐστρέφην (καὶ σύνθετ. μετ-, συν-, ὑπ-, ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, κατ-), ὄρ. παθ. σπανίως στρεφθεῖς, παρκτ. παθ. ἐστραμμαι (καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, συν-, ἀν-, περι-, ἀντι-) καὶ μέσ. ἀπέστραμμαι, κατέστραμμαι, συνεστραμμαι, ὑπερσ. παθ. κατεστράμην καὶ μέσ. συνεστράμην, μετ' ὅν. μέλλ. μέσ. κατεστραμ μένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. στρεπτεῖς, ἀνυστρεπτεόν.

Τὸ μέσ. καὶ στρέφω ἑμαυτὸν. Τὸ δὲ στρέφω ἐνίστι = στρέφωμαι.

Ρημ. παράγ. στροφή, ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, καταστροφή, μεταστροφή, περιστροφή, συστροφή, ὑποστροφή.

στρώννυμι (στρώνω), παρατ. κατεστρώνην, ἄορ. ἐστόρην. Παθ. ἀποστρόννυμαι, παρακ. παθ. ἐστρωμαι. Ρημ. ἐπιθ. ἐστρωτος. Ρηγ. παράγ. στρώμα, στρώμνη, στρωματόδεσμος.

σουλᾶω - ὦ (ξυγυμνῶνω φανευθέντα πολεμιστὴν, λεηλατῶ, κλέπτω, κούρσεύω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), μέλλ. συλήσω, ἄορ. ἐσέλω, παρακ. σεσύληκα. Παθ. συλῶμαι (καὶ σύνθετ. περι-), ἄορ. παθ. ἐσολήθην, παρακ. παθ. σεσύλημαι, ὑπερσ. παθ. ἐσεσολήμην. Ρημ. παράγ. σύλησις.

συμμαχέω - ὦ (εἶμαι σύμμαχος), παρατ. συνεμάχουν, μέλλ. συμμαχήσω, ἄορ. συνεμάχησα. Παθ. συμμαχία γίγνεται καὶ πράττεται.

συρίττω (συρίζω), παρατ. ἐσύριττον (καὶ σύνθετ. ἐξ-) καὶ ἄορ. ἐσύριξα. Ρημ. παραγ. σύριγξ, συριγμός.

σφαγεάζομαι (θύω, σφάζω θύματα) ἀποθετ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. καὶ σπανίως ὡς παθ. χίμαιρά σφαγιάζεται, παρατ. ὡς ἐνεργ. ἐσφαγιαζόμεν, ἄορ. μέσ. ἐσφαγισάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-).

σφάλλω (κάμνω τινά νά σφάλῃται, κλονῶ, ταραττώ), μέλλ. σφαλῶ, ἄορ. ἐσφαλα (καὶ σύνθετ. ἀν-). Μέσ. σφάλλομαι, παρατ. μέσ. ἐσφαλλόμεν, μέλλ. σφαλίσομαι καὶ σπανίως σφαλοῦμαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐσφάλην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), παρακ. μέσ. ἐσφάλμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, παρ-). Παθ. σφάλλομαι (= κλονοῦμαι), ἄορ. παθ. ἐσφάλην (= ἡττήθην), παρακ. παθ. ἐσφάλμαι (ἡττημαι, βέβλαμμαι) ὑπερσ. παθ. ἐσφάλμην. Ρημ. παραγ. σφάλμα, σφαλρός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

σφάττω (σφάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), παρατ. ἐσφατεον (καὶ σύνθετ. ἀπ-) καὶ σπαν. ἐσφαζον, ἄορ. ἐσφαξα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-). Παθ. σφάττομαι καὶ μέσ. καὶ παθ. ἀποσφάττομαι, μέλλ. παθ. ἀποσφαγήσομαι καὶ ἐπισφαγήσομαι, ἄορ. παθ. ἀπ-εσφάγην, ἐπισφάγην καὶ κατεσφάγην, παρακ. παθ. ἐσφαγμαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. σφάττω ἑμαυτὸν (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-).

Ρημ. παράγ. σφαγή, σφάγιον.

σφετερίζω (σφετερίζομαι, οίκειοποιούμαι) και άόρ. *σφετερίσασθαι*. Μέσ. *σφετερίζομαι* και μέσ. άόρ. *έσφετερισάμην*.

σφραγίζω (έπιβάλλω σφραγίδα). Παρά τοις Άττικαίς πειζολόγοις μόνον ώς άποθετ. τό μέσ. *έπισφραγίζομαι* (και σύνθετ. προσεπ-), άόρ. μέσ. *έσφραγισάμην* (και σύνθετ. έπ-). Παθ. μόνον άορ. *έπισφραγίσθην* και παθ. παρακ. *κατεσφράγισμαι* και προσ-σφραγισμένος. Ψημ. επίθ. *σφραγιστός*.

σχετλιάζω (νομίζων έμαυτόν σχέτλιον, άθλιον, ταλαίπωρον άγανακτώ, μεμψιμοιρώ), παρατ. *έσχετλιάζον*, μέλλ. *σχετλιάσω* και άόρ. *έσχετλιάσασθαι*. Ψηγ. παραγ. *σχετλιασμός*.

σχίζω (διαχωρίζω, διαιρώ, κόπτω), παρατ. *έσχιζον*, μέλλ. *κατασχίσω*, άόρ. *έσχισα* (και σύνθετ. δι-, κατ-). Μέσ. και παθ. *σχίζομαι* (και σύνθετ. δια-, άπο-), παρατ. παθ. *άπασχιζόμην* και μέσ. *περιεσχίζομην*, μέλλ. παθ. *διασχιθήσομαι*, άόρ. παθ. *έσχίσθην*, όστις και ώς μέσ. (= διεφώνησά, διηρέθην) και παθ. και μέσ. *διεσχίσθην*, παρακ. παθ. *έσχισμαι* (και σύνθετ. δι-, απ-). μετ' όλ. μέλλ. *διεσχισμένος έσομαι*. Ψημ. επίθ. *σχιστός*, *άσχωτος*, *όλόσχωτος*. Ψημ. παραγ. *σχίσαι*.

σχολάζω (άργώ, εύκαιρώ και άσχολουμαι περί τι), παρατ. *έσχόλαζον*, άόρ. *έσχόλασθαι*, παρακ. *έσχόλακα*.

σφύζω (σφύζω, έλευθερώ, διαφυλάττω, διατηρώ) (και σύνθετ. διχ-, έκ-, άνχ-, συνδια-), παρατ. *έσφύζον* (και σύνθετ. δι-), μέλλ. *σφύσω* (και σύνθετ. δια-, συνδια-), άόρ. *έσφασα* (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-, έξ-, συναν-, συνδι-, συνεξ-), παρακ. *σέσφακα* (και σύνθετ. δια-), ύπερσ. *σέσφικώς ήν* και *διεσέσφικην*, μετ' όλ. μέλλ. *διεσέσφικώς έσομαι*. Μέσ. και παθ. *σφύζομαι* (και σύνθετ. δια-, άνχ-), παρατ. μέσ. και παθ. *έσφύζομην* (και σύνθετ. δι-), μέλλ. *σφύξω* και ώς μέσ. *σφύξομαι* (και σύνθετ. δια-), μέλλ. μέσ. *διασφύσσομαι* τι και *άνασφύσσομαι* τι, άόρ. παθ. και ώς μέσ. *έσφύθην* (και σύνθετ. δι-, άπ-, άν-, περι-), άόρ. μέσ. *διεσφύσάμην* τι και *άνασφύσάμην* τι, παρακ. μέσ. και παθ. *σέσσωμαι* και *σέσφωμαι* κτλ. *σέσσωται* και *σέσφωται* (και σύνθετ. δια-), ύπερσ. *σέσσωτο* ή *έσφωτο*.

σωφροῦ. Τὸ μέγ. αὐτοπαθ. καὶ σώζω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. διασφροτίον. Ῥημ. παραγ. σῶμα, σωτήρ. Δωσις.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ δύο ἑνῶντων σώζω καὶ τοῦ ποιητ. σώω, διὰ τοῦτο ὁ παθ. μέλλ. σωθήσομαι, ὁ ἀόρ. ἐσώθη καὶ ὁ παρακ. σέσωμαι, σῶμα, σωτήρ, σώματος εἶναι ἀνυπόγραφοι.

σωφρονέω-ῶ (εἰμὶ σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατής), παρακ. ἐσωφρονέου, μέλλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρονήσα, παρακ. σεσωφρονήκα. Παθ. παρακ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ῥημ. παραγ. σωφρονήμα, σωφρονητικός.

σωφρονίζω (ποιῶ τινά σώφρονα) καὶ ἀόρ. ἐσωφρόνισα. Ἀόρ. παθ. ἐσωφρονίσθην καὶ παθ. παρακ. σεσωφρονίσαι. Ῥημ. παραγ. σωφρονιστήριον, σωφρονιστής, σωφροτιστής.

Τ

ταλαιπωρέω-ῶ (=κάνω τινά ταλαίπωρον, καταπονῶ, ἔμμιταῦ. δὲ = κακοπαθῶ) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, συνδια-), παρακ. ἐταλαιπώρου, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, παρακ. τεταλαιπώρηκα. Μίσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, παρακ. μέσ. ἐταλαιπωροῦμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐταλαιπώρηθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. τεταλαιπώρημαι.

ταμιεύω (εἰμὶ ταμίης). παρακ. ἐταμίεον, μέλλ. ταμιεύσω καὶ ἀόρ. ἐταμίεω. Μίσ. ταμιεύομαι τι (φειδωλῶς μεταχειρίζομαι τι) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ παθ. «δύναμις ταμιευομένη», ἀόρ. μέσ. ἐταμιεύσθην, παρακ. μέσ. τεταμιεύμαι τι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀταμιεύτος. Ῥημ. παραγ. ταμίεια, ταμίευμα, ταμίειον.

ταράττω (εἶς ταράχην ἐμβάλλω τι) (καὶ σύνθετ. συν-, δια-), παρακ. ἐτάραττον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. συνταράξω, ἀόρ. ἐτάραξα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀν-). Μίσ. καὶ παθ. ταράττομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐταραττόμην, μέλλ. μέσ. ταράξομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθην (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. τεταράχμην (καὶ σύνθετ. ἀνα-, συν-, δια-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. ἐτεταράχμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτάρα-

ατος. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. ταράττω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρὰγ. ταραχή, τάραχος.

τάττω (βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-, παρα-, συν-), παρ. ἱσταίον (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, συνε-, ἀντιπαρ-), μέλλ. τάξω (καὶ σύνθετ. δια-, ἐπι-, προσ-), ἀόρ. ἱστάξαι (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, παρ-, συν-, κατ-, προ-, ἀντ-, ἀπ-, ἀνασυν-), παρ. ἱτάχα (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερ. ἱπεταχύνειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, μετ-, ἀντ-, ἐκ-, συν-, ἀντιπαρ-, συμπαρ-), παρ. μέσ. ἱτατόμην (καὶ σύνθετ. συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-), παρ. παθ. προετατόμην, μέλλ. μέσ. παρατάξομαι, μέλλ. παθ. ἐπιταχθήσομαι καὶ προεταχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἱτατόμην (καὶ σύνθετ. δι-, ἐν-, ἐπ-, ἀντ-, προ-, παρ-, ἐξ-, συν-, μετ-, κατ-, συμπαρ-, ἀντιπαρ-), ἀόρ. παθ. ἱτάχθην (καὶ σύνθετ. δι-, συν-, προσ-, ἐπ-, προ-), ὅστις κείμεται καὶ ὡς μέσος (= ἑτάξα ἐμαυτὸν καὶ σύνθετ. ἀντ-, παρ-, συν-), παρ. μέσ. καὶ παθ. τέταρχμαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀντ-, συν-, ἐν-, προ-), ὑπερ. μέσ. καὶ παθ. ἱεταρχμην καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, προσ-, συν-, παρ-, ἀντ-), μετ' ὅλ. μέλλ. τεταξιμαι (καὶ σύνθετ. προσ-). Ῥημ. ἐπ. ταχτός, ἀταχτός, ἐδταχτός, δισταχτός, ἀσύνταχτός, ἀνεπίταχτός, ταχτέος, προταχτέος, πρωαχτέος. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. ταίτω ἐμαυτόν. Ῥημ. παρὰγ. ταγός, τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, πρόσταξις, προστῆγμα, ἐπίταξις, παρατάξις.

ταχύνω (κάννω τι ταχέως, σπεύδω) καὶ παρ. ἱπεταχύνειν μόνον.

τείνω (τεντώνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, ἀνα-, παρα-, ἀντι-, παρα-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, συν-, προ-, κατα-, ὑπερ-), παρ. ἱτεινον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-, ὑπερ-), μέλλ. σύνθετος — τενῶ (μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό, ἐν, καὶ σύν), ἀόρ. σύνθετος — ἱτεινα (μετὰ τῆς ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατὰ, παρὰ, προ, συν, ὑπερ, ὑπὸ καὶ τῶν ἀντιπρο-, ἀντιπαρ-, ἀντικατ-, προσ-, πρ-, ἀποτέτακα. ἱλαθ. τείνομαι (καὶ σύνθετ. κατ-,

παρ-, ἐκ-), μέσ. καὶ παθ. σύνθετον — **τείνομαι** (μετὰ τῆς συν. πρῶ, ἐν, ἐπὶ) καὶ μέσον σύνθετον — **τείνομαι** (μετὰ τῆς ὑπό, διά, κιν-, ὑπερδι-), παρκατ. παθ. **ἐτεινόμεν** (καὶ σύνθετ. ἐπαν-), παρκατ. μέσ. **προτεινόμεν**, μέλλ. παθ. **παραταθήσομαι**, μέλλ. μέσ. **παρατενοῦμαι** καὶ **προτενοῦμαι**, ἄορ. παθ. σύνθετος — **ἐτάθην** (μετὰ τῆς ἐν, παρὰ, περί), καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. **ἐτετάθην** καὶ **ἐτετάμην**, ἄορ. μέσ. σύνθετος — **ἐτεινάμην** (μετὰ τῆς ἀνά, διά, πρῶ, ὑπό), παρκατ. παθ. **τέτάμαι** (καὶ σύνθετ. ἐν-, παρ-, ἀπο-, ἐπι-) καὶ μέσ. καὶ παθ. σύνθετος — **τέτάμαι** (μετὰ τῆς διά, συν. κιν, ἀνά), ὑπερσ. παθ. σύνθετος — **ἐτετάμην** (μετὰ τῆς ἀπό, ἐπι, παρκατ.). Ῥημ. ἐπιθ. **ἐκτατός, συντατός**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ συντείνω ἑμαυτόν. Ῥημ. παρὰ. **ἐντασις, ἐπίτασις, ἐκτασις, τενοσις** καὶ σύνθετ. **ἀτενής, ἐντοσις, σύντοσις**.

τεκμαίρομαι (ἀποθετ. = συμπεραίνω) (καὶ σύνθετ. συν-), παρκατ. **ἐτεκμαιρόμην**, μέλλ. **τεκμαροῦμαι**, ἄορ. μέσ. **ετεκμηράμην** (καὶ σύνθετ. συν-). Ῥημ. ἐπιθ. **ἀτέκμηρτος, ἀξιοτέκμηρτος**. Ῥημ. παρὰ. **τέκμηρσις**.

τεκταίνεμαι (ἀποθετ. = κατασκηιάζω), παρκατ. **ἐτεκταίνομην** (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. μέσ. **ἐτεκτηνάμην** (καὶ σύνθετ. συν-). Ὁ ἐνεστώς σπανίως καὶ ὡς παθ. τὰ τεκταίνόμενα.

τελευτάω (τελείωνω, ἀποβύησκω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-), παρκατ. **ἐτελεύτων**, μέλλ. **τελευτήσω**, ἄορ. **ἐτελεύτησα** (καὶ σύνθετ. ἐν-), παρκατ. **τετελεύτηκα**, ὑποσ. **τετελευτηκώς ὦ**, εὐκτ. **τετελευτηκώς εἶην**, ὑπερσ. **ἐτετελευτήκειν** καὶ **τετελευτηκώς ἦν**. Παθ. **τελευτῶ** ὑπὸ τινος καὶ μέλλ. μέσ. ὡς **παθ. τελευτήσομαι**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς **τελευτῶ ἑμαυτόν**.

τελέω-ω (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρῶνω, δαπανῶ) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συναπο-, συνδια-), παρκατ. **ἐτέλεον** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπ-, προσ-, δι-, συν-, δι-), μέλλ. **τελέω** (καὶ σύνθετ. συν-, δια-, ἀπο-, συνδια-), ἄορ. **ἐτέλεσα** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπ-, προ-, δι-), παρκατ. **τετέλεκα** (καὶ σύνθετ. δια-, ἀπο-), ὑπερσ. **προετετέλεκειν**. Παθ. **τελοῦμαι** (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, εἰς-, συν-), παρκατ. παθ. **ἐτελοῦμην**, μέλλ. παθ. **ἀποτελε-**

θήσσομαι, ἄορ. παθ. ἐτελέσθην (καὶ σύνθετ. ἄπ-, ἐπ-, ἐξ-), ἄορ. μέσ. ἐτελεσάμην (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ἄπ-), παρακ. παθ. τετέλεσμαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. ἀπετετελέσθην καὶ ἐπιτετελέσθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτέλεστος καὶ ἐπιτελεστέος. Ῥημ. παραγ. τελεστή, τελεστήριον, τελεστικός.

τέμνω (κόπτω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, συν-, ἐν-, δια-, κατα-, ἐπι-κατα-), παρατ. ἐτεμον (καὶ σύνθετ. κατα-, ἐξ-), μέλλ. τέμω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. ὁ ἐτεμον (καὶ σύνθετ. ἄπ-, συν-, δι-, κατα-, ἐξ-, ἐπ-, ὑπ-), παρακ. σύνθετος — τέμνηκα (μετὰ τῆς ἀπό, ἀνί, διά, ἐπί). Παθ. τέμνομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ποι-, ἐκ-) καὶ μέσ. τέμνομαι τι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ὑπο-), παρατ. παθ. ἐτεμνόην (καὶ σύνθετ. ἄπ-), παρατ. μέσ. ὑπετεμνόην, μέλλ. παθ. ἀποτριπθήσομαι, μέλλ. μέσ. ὑποτριπθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτεμθην (καὶ σύνθετ. ἄπ-, ἐξ-), μέσ. ἄορ. ὁ ἐτεμόην (καὶ σύνθετ. ἄπ-), παρακ. παθ. τέμνημι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-, ὑπο-, ἐγκατα-), ὑπερσ. παθ. ἐτεμνηην (καὶ σύνθετ. κατα-), μετ' ὅλ. μέλλ. ἐκτεμνησμαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀτμητος, τετμητος, τμητέος καὶ ἀποτμητέον. Ῥημ. παραγ. τμήμα, τμησις, τομή, ἀποτομή, ἐπιτομή, σύντομος, ἀπότομος.

τέρπω (εὐφραίνω), μέλλ. τέρψω καὶ ἄορ. ἐτερψά. Μέσ. τερπομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐτέρψθην. Ῥημ. παράγ. τέρψις, τερπτος.

τεχνάομαι - ὦμαι (μετὰ τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθ., παρατ. ἐτεχνόμην καὶ ἄορ. μέσ. ἐτεχνησάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Παθ. μόνον τὸ τεχνῶτο (= κατασκευάζοιτο ὑπὸ τεχνίτου). Ῥημ. παράγ. τέχνημα.

τήκω (λυσίνω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατα-, συν-), παρατ. περιέτηγον, ἄορ. ἐξέτηξα, συνέτηξα καὶ περιέτηξα, παρακ. τέτηκα ὡς παθ. ἢ μέσ. (καὶ σύνθετ. ἐν-), ὑπερσ. ὡς παθ. ἢ μέσ. ἐτετήκειν. Παθ. τήκομαι (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-, δια-), ἄορ. παθ. ἐτάκην, (καὶ σύνθετ. συν-) καὶ σπαν. ἐτήχθην. Ῥημ. ἐπιθ. τηκτός καὶ ἀτηκτος.

τηρέω-ῶ (παρ-τηρῶ, φυλάσσω, καιροφυλακῶ) (καί σύνθετ. πι-, παρα-, συμπαρα-), παρ-τ. ἐτήρου (καί σύνθετ. ἐπ-, δι-), μέλλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα (καί σύνθετ. ἐπ-, δι-). Παθ. τηροῦμαι, παρ-τ. παθ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλλ. τηρήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτηρήθην (καί σύνθετ. δι-), παρ-κ. παθ. τετήρημαι. Ῥημ. ἐπίθ. τηρητέον. Ῥημ. παράγ. τήρησις.

τίθημι Ὅρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 144—145.

τίτω (γεννῶ) (καί σύνθετ. ἐν-, ἀπο-, συναπο-), παρ-τ. δι-κτον (καί σύνθετ. ἐν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τέδομαι, ἄορ. ἔτεκα (καί σύνθετ. ἐν-), παρ-κ. ἔ τέτοκα (καί σύνθετ. ἐκ-), τῷ δὲ λοιπῷ συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ γεννῶ. Ῥηγ. παράγ. τέκ-ος, τέκ-ον, τέκ-εὺς, σύνθετος δὲ πρωτότεκος (γυνή), πρωτότοκος (υἱός).

τίλλω (μαθῶ). Μόνον δ' ἐνεστῶς σύνθετος ἐκτίλλω

τιμάω-ῶ. Ὅρα Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 134—135.

τιμωρέω-ῶ (βοηθῶ καὶ κολάζω), παρ-τ. ἐτιμώρου, μέλλ. τιμωρήσω, ἄορ. ἐτιμώρησα (καί σύνθετ. προ-), παρ-κ. τετιμώρηκα, μετ' ὅλ. μέλλ. τετιμωρηκῶς εἶσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι τινα (=κολάζω τινα βοηθῶ ἑαυτῷ), παρ-τ. μέσ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐτιμωρησάμην (καί σύνθετ. ἀντ-, προ-), παρ-κ. μέσ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. μέσ. ἐτετιμωρήμην καὶ τετιμωρημένος ἦν. Παθ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι ὑπὸ τινος, ἄορ. παθ. ἐτιμωρήθην, παρ-κ. παθ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. παθ. ἐτετιμωρήμην, μετ' ὅλ. μέλλ. τετιμωρημένος εἶσομαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτιμώρητος, τιμωρητέος-τέον. Ῥημ. παράγ. τιμώρημα, τιμώρησις.

τίνω (πληρώνω, ἀποδίδω τὰ ἴσα) (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), παρ-τ. ἀπέτινον· μέλλ. τίσω (καί σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-, συνεπ-), ἄορ. ἐτίσα (καί σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἐναπ-, προσεξ-), παρ-κ. ἐκ-τέτικα. Ἀορ. μέσ. ἐτίσάμην καὶ ἀπετίσάμην. Παθ. ἄορ. ἐξετίσθην καὶ ἀπετίσθην, παρ-κ. παθ. ἐκτέτισμαι, ὑπερσ. παθ. ἐξετέτιστο. Ῥημ. ἐπίθ. ἀποτιστέον. Ῥημ. παράγ. τίσις, ἐκτισμα, ἐκτισις.

τιτρώσκω (πληγώνω), παρ-τ. ἐτίτρωσκον, μέλλ. κατατρώ-

σω, ἄρ. ἔτρωσα (καὶ σύνθετος κατ-, συν-): Παθ. τιτρώσκομαι, παρατ. παθ. ἐτιρωσκόμην, μέλλ. παθ. τρωθήσομαι, ἄρ. παθ. ἐτρώθην, παρακ. παθ. τέτρωμαι (καὶ σύνθετ. κατα-), ὑπερσ. παθ. ἐτετρώμην. Ῥημ. ἐπίθ. τρωτός, ἄτρωτος.

[τλᾶω-ᾶ] = ἀνίγχναι, ὑποφέρω, τολμᾶω. Μόνον ὁ ἄρ. 6' ἴλην, ἀπαρξέω. ἀναλῆναι, Ῥημ. παράγ. τλήμων.

τολμᾶω-ᾶ (ἔχω τολμῆν, δὲν φοβοῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀντι-), παρατ. ἐτόλμων, μέλλ. τολμήσω, ἄρ. ἐτόλμησα, (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀντ-), παρακ. τετόλμηκα. Παθ. ἄρ. προντολμήθην, παρακ. παθ. τετόλμημαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθετ. τολμητέον. Ῥημ. παράγ. τόλμημα, τόλμησις, τολμητής.

τραχύνω (σκληρύνω) καὶ ἄρ. παθ. ἐτραχύνθην καὶ παθ. παρακ. ἀπαρξέω. τετραχύνθαι.

τρέμω (τρέμω, φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ σύνθετ. ὑποτρέμω. Ῥημ. παράγ. τρέμος.

τρέπω (στρίψω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω, γυρίζω, κλίνω, φυγαδεύω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, παρα-, προ-), παρατ. ἔτρεπον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-), μέλλ. τρέψω (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ἄρ. ἔτρεψα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-), παρακ. τέτρεψα (καὶ σύνθετ. ἀνα-), Μίσ. καὶ παθ. τρέπομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, παρα-, προ-, προσ-, ὑπεκ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἔτρεπόμεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, προ-), μέλ. μέσ. τρέψομαι (ἐπὶ τι, εἰς τι καὶ σύνθετ. ἀπο-, προ-), ἄρ. μέσ. ἐτρεψάμην ἰνὰ (= ἀπώσας ἀπ' ἑμαυτοῦ ἔτρεψα εἰς φυγὴν, καὶ σύνθετ. προ-), ἄρ. μέσ. 6' ἐτραπόμην (εἰς τι, ἐπὶ τι, πρός τι = ἔτρεψα ἑμαυτόν. καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, παρ-, πρᾶπ-) ἄρ. παθ. ἐτράπην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, προ-), ἄρ. παθ. ὡς μέσ. διετράπην, ἄρ. παθ. α' σπαν. ἐτρεφθην (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. τέτραπται, τετράφται καὶ τετρομμένοι εἶσι. προστ. ἐπιτετράφθω, ἀπαρξ. τετράφθαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-), μετοχ. τειροσμένος (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ἐπι-, προ-), ὑπερσ. μέσ. ἐτέτρεπτο. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. ἐπιτρέπω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπίθ. δυσαιπότερος, τρεπτεόν καὶ ἐπιτρε-

αίσιον. Ὑψηλ. παραγ. τροφή, ἐπιτροπή, προτροπή, περιτροπή, ἀποτροπή, ἀνατροπή, ἀνατροπὴς.

τρέφω (παρέχω τροφήν, ἀνατρέφω) (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, συμ-, παρα-, συνεκ-), παρατ. *ἐτρέφον* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, δι-), μέλλ. *θρέψω*, ἄορ. *ἐθρέψα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-). Παθ. καὶ περσ. *τρέφομαι* (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, παρα-, συν-, ὑπο-), παρατ. παθ. καὶ μέσ. *ἐτρεφόμην* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. *θρέψομαι*, μέλλ. παθ. *τρεψήσομαι*, ἄορ. μέσ. *ἐθρεψάμην* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. παθ. *ἐθρέφθην*, ἄορ. ἑ' παθ. συνηθέστ. *ἐτράφην* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐξ-, ἐν-, συνεξ-), ἄορ. ἑ' παθ. ὡς μέσ. *διετράφην* (=διεθρέφα ἐμκυτόν), περσ. παθ. καὶ μέσ. *τέθραμμαι*, *τέθραπται*, *τεθράμμεθα* (καὶ σύνθετ. ἐκ-), *τέθραφθε* (καὶ σύνθετ. συν-), ἀπαθ. *τεθροίμηναι*, μετοχ. *τεθραμμένος* (καὶ σύνθετ. συν-), ὑπερσ. *εἰτεθράμηναι*. Ὑψ. μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀναλ. *τρέφω ἑμναυτόν*. Ὑψηλ. ἐπιθ. *θρεπτός*, *θρεπτός*. Ὑψηλ. παραγ. *τροφή*, *τροφός*, *τροφός*, *τροφός*, *τροφία*, *ἐντροφία*.

τρέχω (τρέχω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-, συν-, ὑπο-), παρατ. *ἔτρεχον* (καὶ σύνθετ. δι-, προ-, προσ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *δραμοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐπι-, προσ-, συν-), ἄορ. ἑ' *ἔδραμον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-, προσ-, συν-, ὑπ-, ἀντεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-), περσ. *ἐπιδεδράμηναι*, *καταδεδράμηναι*, *παραδεδράμηναι*, *περιδεδράμηναι*, *συνδεδράμηναι*, ὑπερσ. *κατεδεδραμήκειν* καὶ *παραδεδραμήκειν*. Παθητ. μόνον παρακ. *ἐπιδεδράμηται*. Ὑψηλ. ἐπιθ. *περιθρεχτός*. Ὑψηλ. παραγ. *δρόμος*, *δρομεύς*, *διαδρομή*, *ἐκδρομή*, *ἐπιδρομή*, *καταδρομή*, *ὑποδρομή*, *δρομαῖος*, *πρόδρομος*.

τρέω (τρέω, φοβέσθαι). Μόνον ὁ ἄορ. *ἔτρεσα* καὶ τὸ ῥημα ἐπιθ. *ἄτρεστος*.

τρέω (τρέω, φθείρω, κατατρέω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, ἐν-, ἐπι-, κατα-, συν-, ἀποδια-, ἐνδια-, προσδια-, συνδια-), παρατ. *διέτρεβον* (καὶ σύνθετ. ἐνδι-), μέλλ. *διατρέψω* (καὶ συνδια-), *κατατρέψω*, ἄορ. *ἐτρέψα* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, κατ-, συν-, ἀντι-, συντι-, συνεπ-), περσ. *διατέτριψαι* καὶ *κατατέτριψαι*. Παθ.

τρίβομαι (καὶ σύνθετ. δια-, κατα-, συν-), καὶ μέσ. κατατρίβομαι καὶ ἐντρίβομαι, παρατ. παθ. μόνον διατρίβωμην, μέλλ. μέσ. πρωτ. τρίβομαι τι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. σπαν. τρίβομαι καὶ μέλλ. 3^α παθ. κατατρίβομαι, μέσ. ἄορ. ἀπετρίψάμην τι, προσετρίψάμην καὶ προσανετρίψάμην, ἄορ. παθ. ἐτρίφθην (καὶ σύνθετ. δι-), ἄορ. 3^α παθ. διετρίβην, κατετρίβην, καὶ συνετρίβην, παρὰκ. παθ. τέτρίμμαι (καὶ σύνθετ. κατα-, συν-) καὶ μέσ. ἀποτέτρίμμαι τι καὶ ἐντέτρίμμαι. Ῥημ. ἐπίθ. ἀτριπτος, ἐπίτριπτος. Ῥημ. παρὰγ. τριβή, διατριβή, ἀποτριβή, τριβών, τρίψις τριμμός, παθοτριβής, ἀτριβής, ἐντριβής.

τριηραρχέω-ω (εἰμὶ τριήραρχος) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, συν-), παρατ. ἐτρηράρχουν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. τριηραρχήσω, ἄορ. ἐτρηράρχησα (καὶ σύνθετ. ἐπ-), παρὰκ. τετρηράρχημα. Μέσ. διάμειο. τριηραρχοῦμαι. Παθ. παρὰκ. ἐπιτετρηράρχημαι, ὑπερσ. παθ. ἐπετετρηραρχήμην. Ῥημ. παρὰγ. τρηράρχημα.

τρυγᾶω-ω (τρυγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς τρυγῶ. Ῥημ. παρὰγ. τρήγτος (ὁ καὶρός τοῦ τρυγᾶν), τρυγητός δὲ = τὸ τρυγᾶν.

τρυπᾶω-ω (τρυπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρὰκ. τετρυπημένος τὰ ὦτα καὶ τετρυπημένη ψῆφος. Ῥημ. παρὰγ. τρυπητής, τρύπανον.

τρυφᾶω-ω (ζῶ τρυφηλῶς) (καὶ σύνθετ. ἐν-, δια-), ἄορ. ἐντρυφήσα καὶ παρὰκ. τετρυφηκέμαι.

τρύχω (κατατρύχω, κατατρίβω, διαφθείρω). Ἐνεστώς τρύχω, μέλλ. ἐκτρυχώσω (ἐκ τοῦ ἐκτρυχώ-ω), ἄορ. ἐξετρύχασα. Παθ. τρύχομαι καὶ παθ. παρὰκ. τετρυχωμένος.

τρώγω (βροκανίζω, τρώγω ὦμα καὶ σκληρά) (καὶ σύνθετ. ὑπο-, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι. Ῥημ. ἐπίθ. τραχέος. Ῥημ. παρὰγ. τράγμα (ἐκ ῥίζ. τραγ-, ἐξ ἧς ὁ ποιητ. ἄορ. ἔτραγον).

τυγχάνω (εὐρίσκω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, συντυχῶ) (καὶ σύνθετ. ἐν-, συν-, περι-, ἐπι-, προσ-, παρα-, ἀπο-), παρατ. ἐτύχων (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπι-, συν-, ἀπο-), ἄορ. 3^α ἐτυχον (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀπ-, παρ-, κατ-), παρὰκ. τετύχηκα (καὶ σύνθετ.

ἐν-, συν-, ἀπο-, παρ-, περι-), ὑπερσ. περιφραστ. τετυχημένος ἦν. Ρημ. παράγ' τύχη, ἐντευχίς, ἐπίτευχίς καὶ σύνθετ. εὐτυχής, ἀτυχής, δυστυχής, ἐπιτυχής.

τύπτω (τυπῶ) (καὶ σύνθετ. ἄντι-), παρστ. ἔτυπτον, μέλλ. τυπτήσω καὶ παίσω, ἄορ. ἐπάταξα καὶ ἔπαισα καὶ πληγὰς εἶδωκα (καὶ ἐπέτεικα), παρκα. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα. Παθ. τύπτομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, παρστ. πληγὰς ἐλάμβανον, μέλλ. πληγὰς λήψομαι καὶ πληγήσομαι. ἄορ. πληγὰς ἐλάβον καὶ ἐπλήγην, παρκα. πέπληγμαι καὶ πληγὰς εἶδηα. Ρημ. ἐπίθ. τυπητέος καὶ πληγὰς ληπτέος. Ρημ. παρκα. πληγή.

τυραννέω (εἰμὶ τύραννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς), ἄορ. ἐοράννευσα, παρκα. τετυράννευκα. Πηθ. τυραννέομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐτυραννέσθην. Ρημ. ἐπίθ. ἀτετυράννευτος.

τυραννέω-ῶ (εἰμὶ τύραννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς), παρστ. ἐτυράννεον καὶ ἄορ. ἐτυράννευσα. Παθ. τυραννοῦμαι, μέλλ. μέτ. ὡς παθ. τυραννήσομαι.

τυφλώ-ῶ (τυφλώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἐκτυφίῳ. Παθ. τυφλοῦμαι καὶ ἄορ. παθ. ἐτυφλώσθην.

τυφώ-ῶ (σκοτίζω, θαμβάω, ζεφυραίνω). Μόνον ὁ παθ. παρκα. τετυφώμαι.

Υ

ὕβριζω (ἡμεταθ. = εἰμὶ ὑβριστής, ἀνθ' ἧς, μεταθ. δὲ = αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως μεταχειρίζομαι τινα, ἡτιμάζω) (καὶ σύνθετ. ἐξ-, προσ-), παρστ. ὕβριζον (καὶ σύνθετ. ἐφ-), μέλλ. ὕβριῶ, ἄορ. ὕβρισα (καὶ σύνθετ. ἐξ-), παρκα. ὕβρικα, ὑπερσ. ὕβρικειν. Παθ. ὕβριζομαι, παρστ. ὕβριζέμην, μέλλ. παθ. ὕβρισθῶμαι, ἄορ. παθ. ὕβρισθην (καὶ σύνθετ. προσ-), παρκα. ὕβρισμαι, ὑπερσ. ὕβρισμην καὶ ὕβρισμένος ἦν. Ρημ. ἐπίθ. ὕβριστέος. Ρημ. παράγ. ὕβρισμα, ὕβριστής, ὕβριστικός.

ὕγαιναι (εἰμὶ ὕγις), παρστ. ὕγαινον, μέλλ. ὕγιασῶ, ἄορ. ὕγαινα.

ὕγραίνω (ὕγρην ποιῶ, νοτίζω) καὶ παθ. ὑγραίνομαι καὶ ἄδρα παθ. σπανίως ὑγραίνθην.

ὕδρευόμαι (ἀποθετ. ἀντλῶ ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παράγ. ὕδρεϊα.

ὕλακτέω—ὦ (γυυγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ὕλακτῶ, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ περιφρ. διὰ τοῦ ὕλακῃ χρῶμαι.

ὕμνέω—ὦ (ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ὕμνων) (καὶ σύνθετ. ἐφ-) παρ. ὕμνουν, μέλλ. ὕμνήσω, ἄδρ. ὕμνησα, παρακ. ὕμνηκα. Παθ. ὕμνοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρ. ὕμνούμην καὶ παθ. παρακ. ὕμνημαι. Ῥημ. ἐπιθ. ὕμνητόν. Ῥημ. παράγ. ὕμνητης.

ὕπαντάζω (πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τινος) καὶ παρ. ὕπαντίζω μόνον.

ὕπαντάω—ὦ· ὅρα ἀπαγτάω—ὦ.

ὕπεύκω· ὅρα εἶκω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ).

ὕπηρετέω—ὦ (εἰμι ὑπηρετής) (καὶ σύνθετ. ἔξ-), παρ. ὕπηρετούν, μέλλ. ὕπηρετήσω, ἄδρ. ὕπηρετησα, παρακ. ὕπηρετηκα, ὑπερσ. ὕπηρετήκειν. Παθ. ὕπηρετοῦμαι μόνον.

ὕπισχνόμαι—οὖμαι (ἀποθετ. = ὑπόσχομαι), παρ. ὕπισχνόμην, μέλλ. μέσ. ὑποσχέσσομαι, ἄδρ. μέσ. ὑπεσχόμην, παρακ. μέσ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. μέσ. ὑπεσχόμην. Ῥημ. παραγ. ὑπόσχεσις.

ὕποκορίζομαι (ἀποθετ. = σμικρύνω τι διὰ χολακείαν ἢ χολάζω τι αἰσχρόν). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. παράγ. ὑποκόρισμα.

ὕποκρίνομαι (ἀποθετ. = ἀποκρίνομαι, παριστάνω ἐπίσκηψας ὡς ὑποκριτής, προσποιούμαι), παρ. ὑπεκρινόμην, μέλλ. καθοποκρινόμην, ἄδρ. μέσ. ὑπεκρινάμην, παρακ. μέσ. ὑποκέκριμαι. Ῥημ. παραγ. ὑποκριτής.

ὕποπτεῶ (ὕποψιν ἔχω), παρ. ὑπόπτενον καὶ ἄδρ. ὑπόπτεσσα. Παθ. ὑποπτεύομαι ὑπὸ τινος (= νομίζομαι ὑποπτεῖν) (καὶ σύνθετ. ἀνθ-), παρ. παθ. ὑποπτεύομην καὶ ἄδρ. παθ. ὑποπτεύθην.

ὕποτοπέω—ὦ (ὕποπτεῶ). Μόνον ὁ ἄδρ. ὑποτόπευκα καὶ μέσ. παρ. ὑποτοπούμην.

υποουργέω - ὤ (ὑπηρετῶ, βοηθῶ) καὶ ἄορ. *υποῦργησαι μόνον*.
 Ῥημ. παράγ. *υποῦργημα*.

υστερέω - ὤ (εἶμαι ὑστερος, βραδυτέρον ἔρχομαι, μένω ὀπίσω), μέλλ. *υστερήσω*, ἄορ. *υστερήσα* καὶ *ὑπερσ. υστερήκειν*.

υστερίζω (= ὑστερῶ) (καὶ σύνθετ. ἐφ-), παρατ. *υστερίζον*, μέλλ. *υστεριῶ*, ἄορ. *υστερίσα*.

ὕφαίνω (ὕφαινω, πλέκω, μηχανῶμαι) (καὶ σύνθετ. ἀν-, προσ- συν-), παρατ. *ὕφαινον*, ἄορ. *ὕφηναι*. Παθ. *ὕφαινομαι* (καὶ σύνθετ. ἐξ-), ἄορ. μέσ. *ὕφηνάμην* (καὶ σύνθετ. συν-), ἄορ. παθ. *ὕφάνθη* (καὶ σύνθετ. συν-), παρακ. παθ. *παρυφασμένος*. Ῥημ. ἐπίθ. *ὑφαντός*. Ῥημ. παράγ. *ὕφασμα, ὑφάντης, συνύφαναις*.

ὕω (κάμνω ὑέτόν, ἐξ οὗ βρέχεται ἡ γῆ) καὶ παθ. *παρυφασμένος* μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. παράγ. *ὕ-ε-τός* (πρόβλ. *τοκ-ε-τός*).

φαίδρου'νω (λαμπρύνω, χαροποιῶ) καὶ ἄορ. *ἐφαιδρῶνα*. Μέσ. ἄορ. *ἐφαιδρυνάμην* τι καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφαιδρύνθη* (= ἐφαιδρῶνα ἑμαυτόν).

φαίνω (δεικνύω, φανερῶ, φέγγω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, προ-, ὑπο-, ἀνταπο-, παρεμ-, προσαπο-), παρατ. *φαινον* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. *ἀποφανῶ*, εὐκτ. *ἀποφανοίην*, ἄορ. *ἔφηναι* (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, προ-, ὑπ-), παρακ. *ἀποπέφαικα*. Μέσ. καὶ παθ. *φαίνομαι* (καὶ σύνθετ. ἀπό-, ἀνα-, ἐλ-, ἐπι-, ἔμ-, ἐπι-, κατὰ-, προ-, παρα-, ὑπο-, προσαπο-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐφαινόμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, κατ-, προ-, συναπ-), μέλλ. μέσ. *φανοῦμαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-) καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *φανήσομαι* (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐλ-, προ-), ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφάνην* (καὶ σύνθετ. ἀν-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-, ὑπερ-), ἄορ. μέσ. *ἀπεφηνάμην* (καὶ σύνθετ. συναπ-, προαπ-), ἄορ. παθ. *μετὰ παθ. διαθές. ἐφάνθη* (= ὑλέγχθη, ἀπεδείχθη) καὶ *ἀπεφάνθη*, παρακ. ὅ *ἐνεργ.* ὡς μέσ. *πίφηναι* (καὶ σύνθετ.

ἀνα-), παρ. παθ. τρίτ. ἐνικ. πέρανται (καὶ σύνθετ. ἀνα- ἀπο-), τρίτ. πληθ. ἀποπερασμένοι εἰσί, ἀπαρ. περάνθαι, μετοχ. περασμένος (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. ἀποφαινω ἐμαυτόν. Ῥημ. παράγ. γάσις, ἀπόφασις, γάσμα, σύνθετ. διαφανής, ἐπιφανής, ἐκφανής, καταφανής, περιφανής, προφανής, ὑπερφανής, συκο-φάν-της.

ψάσκω (λέγω, δυσχυρίζομαι, κομπάζω) ἄνευ προστακτικῆς, παρ. ἐρασκαρ. Ῥημ. παράγ. γάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

φείδομαι (ἀποβ. λυπούμαι γὰρ δαπανήσω, φειδωλεύομαι) (καὶ σύνθετ. ὑπο-), παρ. μέσ. φειδόμεν, μέλλ. μέσ. φείσομαι, ἀέρ. μέσ. φεισόμεν. Ῥημ. ἐπίθ. φειστέον. Ῥημ. παράγ. φειδώ, φειδωλὸς καὶ σύνθετ. ἀφειδής.

φέρω (βασιτάζω, παράγω, καρποφῶ, ὀδηγῶ) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-, εἰς-, ἐπι-, κατα-, παρα-, περι-, προ-, συμ-, ὑπο-, πείσ-, ἐπαν-, προσεπι-), παρ. ἐφερον (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ἐπαν-), μέλλ. οἶσω (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, περι-, προσ-, συν-, ὑπ-, ὑπερ-, προεισ-, ἐπαν-), ἀέρ. α' ἡνέγκα-, -ας, -ε, ἡνέκαμεν, -ατε, -αν, διηνεράτην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, κατ-, παρ-, μετ-, προτ-, συν-, προεισ-), εὐκτ. ἐνέγκαιμι, ἐνέγκαι (καὶ σύνθετ. δι-, εἰς-) καὶ εἰσενέγκαιεν, προστ. μόνον ἐνεγκάτω (καὶ σύνθετ. προσ-) καὶ ἀνενέγκατε, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ β' ἀορίστου, ὅστις ἐν τῇ ὀριστικῇ ἅπαντα μόνον κατὰ τὸ α' ἐνικ. διήνεγκον, ὑποτακ. ἐνέγκω, κτλ. (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, περι-, προσ-, ἐπαν-), εὐκτ. ἐνέγκοιμι, κτλ. (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, μετ-, συν-, ὑπ-), προστακτ. μόνον ἐνεγκε, ἀπαρ. ἐνεγκεῖν, μετοχ. ἐνεγκών, παρ. ἐνέρορα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, συν-, ὑπερ-), ὑπερ. εἰσενήνεγκεν καὶ ἀπενήνεγκεν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι (καὶ σύνθετ. ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, περι-, προσ-, εἰς-, προ-, μετα-, ὑπο-, δια-, ἀνα-, κατα-, συμ-, ὑπερ-, ἐπίδια-, ἐπανα-, συμπαρα-, συμπερι-), μέσ. καὶ παθ. παρ. ἐφερόμεν (καὶ σύνθετ. ὡς δ' ἐνεστώς), μέσ. μέλλ. οἶσθαι (καὶ σύνθετ. δι-, προσ-), ἄλλ' ὁ μέσ. μέλλ. αἰσθάναι καὶ ὡς παθ. κείται σπανίως, μέλλ. παθ. οἰσθήσεται.

μαι (καὶ σύνθετ. ἀν-) καὶ ἐπνευχθήσομαι καὶ κατενευχθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἡνεγκάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, εἰς-, ἐπ-, προ-, ἐπεισ-, ευνεισ-) ἀνευ προστακτικῆς, ἀόρ. παθ. ἡνέχθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἀν-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, δι-, κατ-, περι-, παρ-, προσ-, ὑπερ-, συν-, ἐπαν-, παρῖσ-, προσαπ-, συμπερι-), ἀλλ' ὁ ἡνέχθην καὶ μέσος (= ἡνεγκα ἑμαυτὸν καὶ σύνθετ. δι-, κατ-, προσ-, συν-), παρακ. παθ. ἐνηνεγμαι (καὶ σύνθετ. εἰς-, μετ-, ἀπ-, ἀν-, συν-, παρῖσ-), παρακ. μέσ. σύνθετος — ἐνήνεγμαι (μετὰ τῶν εἰς, διὰ, πρὸς), ὑπερσ. παθ. προσενηνεκτο. Ῥημ. ἐπιθ. οἰστόν, ἀπροσοίστως, οἰστέον, προσοιστέον, εἰσοιστέος, ἐξοιστέος. Τὸ διαφέρει (= μέλει) καὶ συμβαίνει εἶναι καὶ ἀπρόσωπα. Ῥημ. παράγ. φόρος, φορά, ἀποφορά, διαφορά, ἐκφορά, μεταφορά, εἰσφορά, ἐπιφορά, προσφορά, συμφορά, σύμφωρος, διάφορος, διηνεκῆς.

ΣΗΜ. Ῥίζ. φερ-, σι- καὶ ἐνεκ- καὶ ἐνε(ε)κ-, ἐξ ἧς ὁ ἀόρ. ἦν-ερχ-ον.

φεύγω (φεύγω, διώκομαι) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, δια-, ἐκ-, ὑπο-), παρατ. ἔφευγον (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. φείξομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, δια-, ἐκ-, ἀνα-, περι-) καὶ θεωρικ. φενξομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐκ-), ἀόρ. 6' ἔφουγεν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-, ἐξ-, ἀν-, προκατ-, ὑπεξ-) παρακ. 6' πέφουγα (καὶ σύνθετ. ἀπο-, κατ-, δια-, ἐκ-), ὑπερσ. ἐπεφένγειν (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-, δι-) καὶ καταπεφενγώς ἦν, εὐκτ. πεφενγώς εἶην (καὶ σύνθετ. ἀπο-). Ῥημ. ἐπιθ. ἀφνεκτικῶς, φνεκτικῶς, φνεκτέος, -τέον, προσφνεκτέον. Τὸ φεύγω εἶναι καὶ ὡς παθητ. τοῦ διώκω. Ῥημ. παράγ. φυγή, φυγάς.

φημί (λέγω), φησὶ, φησὶ, φατόν, φάμεν, φατέ, φασὶ (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀντι-, συμ-), ὑποσ. φῶ, φῆς, κτλ., εὐκτ. φαίην, φάιης, κτλ., προστ. φάθι ἢ φαθι (καὶ σύνθετ. συμ-), φάτω μόνον, ἀπαρμφ. φάναι, μετοχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον, παρκατ. ἔφη, ἔφησθα καὶ ἔφης, ἔφη, ἔφατον, ἐφάτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν (καὶ σύνθετ. συν-), μέλλ. φήσω (καὶ σύνθετ. συμ-), ἀόρ. ἔφησα (καὶ σύνθετ. συν-, ἀπ-). Μέσ. ἐνιστ. φάμενις. Παρακ. παθ. προστακ. πράσσω (= ἔστω εἰρημένον). Ῥημ. ἐπιθ. φατέος, -τέον. Ῥημ. παράγ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις, φήμη.

φθάνω (φθάνω, προφθάνω, προλαμβάνω, πράττω τό γρηγορώτερον), παρκτ. εφθάνον, μέλλ. (φθάσω) και μέσ. άντ' έναργ. φθήσομαι, άόρ. εφθάσαι (και σύνθετ. προ-), άόρ. ε' εφθην, ύποτ. φθᾶ και άπαρεμ. φθῆναι μένον.

φθέγγομαι (άποθετ. επί ανθρώπου μόνον = έχθάλλω φωνήν, λαλήω) (και σύνθετ. έπι-, παρ-, προσ-, ύπο-), παρκτ. εφθεγγόμην (και σύνθετ. παρ-), μέλλ. μέσ. φθέγγομαι, άόρ. μέσ. εφθεγγάμην (και σύνθετ. έπ-), παρκα. εφθεγγμαι. Ψημ. επίθ. αφθεγγτος. Ψημ. παρκα. φθέγμα, φθέγγος.

φθείρω (άρκανίζω, καταστρέφω) (και σύνθετ. δια-, παρκα. εφθειρον (και σύνθετ. δι-), μέλλ. φθερώ (και σύνθετ. δια-), άόρ. εφθειρα (και σύνθετ. δι-, κατ-, προδι-), παρκα. εφθαρκα (και σύνθετ. δι-), ύπερσ. διεφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι (και σύνθετ. δια-), παρκα. εφθειρόμην (και σύνθετ. δι-, άπ-), μέλλ. μέσ. ως παθ. φθεροῦμαι και μέλλ. παθ. διαφθαρήσομαι, άόρ. παθ. εφθάρην (και σύνθετ. δι-, προδι-, προσδι-, συνδι-), παρκα. παθ. εφθάρμαι (και σύνθετ. δι-, προδι-, συνδι-), ύπερσ. παθ. διεφθάρμην. Ψημ. επίθ. αδιάφθαρτος, ευδιάφθαρτος. Τό μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ένάλυσ. διαφθείρω έμαυτόν. Άποθετ. είναι τό περιφθείρομαι (= περιέρχομαι μάτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλων ἢ έμαυτοῦ) μόνον κατ' ένεστῶτα. Ψημ. παράγ. φθορά, φθόρος.

φθίνω (άμεταβ. = φθείρομαι, κατατήκομαι, επί δέ χρόνου = λήγω, παρέρχομαι), παρκτ. εφθίνον. Μίσ. άόρ. ε' φθίμενος (και σύνθετ. άπο-). Ψημ. παράγ. φθισις.

φθονέω - ὤ (φθονῶ, έχω φθόνον), παρκα. εφθίνον (και σύνθετ. ύπο-), μέλλ. φθονήσω, άόρ. εφθόνησα. Παθ. φθοροῦμαι, μέλλ. μέσ. ως παθ. φθορήσομαι και παθ. φθορηθήσομαι, άόρ. παθ. εφθορήθην.

φιλέω - ὤ (άγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω) (και σύνθετ. άντι-, ύπερ-), παρκα. εφίλον (και σύνθετ. κατ-, ύπερ-), μέλλ. φιλήσω, (και σύνθετ. κατ-), άόρ. εφίλησα (και σύνθετ. άντ-, κατ-), παρκα. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι (και σύνθετ. άντι-), παρκα. εφιλούμην, μέλλ. μέσ. ως παθ. φιλήσομαι, άόρ. παθ. εφιλήθην. παρκα. παθ.

περιλιπῶμαι. Ῥημ. ἐπίθ. αξιοφιλήτος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. *περιλιπῶμαι*. Ῥημ. παραγ. *φίλημα*.

φιλοτιμέομαι - οὔμαι (εἰμι φιλότιμος, καυχῶμαι διὰ τι, ἀμυλλῶμαι) ἀποθετ., παρατ. *ἐφιλοτιμοῦμην*, μέλλ. μέσ. *φιλοτιμῶμαι*, ἄορ. παθ. μέσ. *ἐφιλοτιμήθην*, παρακ. μεσ. *πεφιλοτιμήμην*.

φιλοφρονέομαι - οὔμαι (ἀποθετ. προσφέρωμι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαι τινα εὐγενῶς), παρατ. *ἐφιλοφρονοῦμην*, ἄορ. μεσ. *ἐφιλοφρονήσάμην* καὶ παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *φιλοφρονήθην*. Ῥημ. παράγ. *φιλοφρόνημα*.

φλέγω (καίω, φλογίζω). Μόνον ὁ ἄορ. *ἐπιφλέξει*. Παθητ. *φλέγομαι*, παρατ. παθ. *ἐφλέγόμην*, ἄορ. παθ. *ἀτεφλέχθην* καὶ *κατεφλέχθην*. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐφλεκτός*. Ῥηγ. παράγ. *φλόξ*, *φλέγμα*, *φλεγμονή*.

φλυᾶρέω - ὦ (λέγω μωρία, φλυαρῶ), παρατ. *ἐφλυᾶρον* καὶ μέλλ. *φλυαρῶμαι* μόνον.

φοβέω - ὦ (ἐμβάλλω τινα εἰς φόβον, τρομάζω, φοβίζω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, κατα-), παρατ. *ἐφόβουν*, μέλλ. *φοβήσω* (καὶ σύνθετ. ἐκ-, ἄορ. *ἐφόβησα* (καὶ σύνθετ. ἐξ-). Μέσ. *φοβοῦμαι*, παρατ. *ἔφοβομην* (καὶ σύνθετ. ὑπερ-), μέλλ. μέσ. *φοβήσομαι*, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφοβήθην* (καὶ σύνθετ. κατ-, συν-), παρακ. μεσ. *πεφύβην* καὶ ὑπερ. μέσ. *ἐπεφοβήμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *φοβητέον*. Ῥημ. παράγ. *φοβήτρον*.

φοιτῶ - ὦ (συχνάζω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, δια-, εἰς-, προσ-, συμ-), παρατ. *ἐφοίτων* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. *συμφοιτήσω*, ἄορ. *ἔφοιτῃσα* (καὶ σύνθετ. ἀπ-), παρακ. *πεφοίτηκα*. Ῥημ. ἐπίθ. *φοιτητέον*. Ῥημ. παράγ. *φοιτήσις*, *φοιτητής*, *συμφοιτητής*.

φρονέω (φρονεῖν), παρατ. *ἐφρόνεον* καὶ ἄορ. *ἐφρόνεσα*. Παθητ. *φρονέομαι* καὶ ἄορ. παθ. *ἐφρονείθην*. Ὡς παθ. αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ θηήσκω ὅλο τινος καὶ φόνος γίγνεται καὶ πράττεται.

φράζω (ἐκφράζω, δεικνύω, φανερῶ, λέγω, κελεύω), παρατ. *ἐφράζον*, μέλλ. *φράσω*, ἄορ. *ἐφράσα*, παρακ. *πέφρακα*. Παθ. *φράζομαι* καὶ παθ. παρακ. *πέφραξμαι*. Ῥημ. ἐπίθ. *δύσφραστος* καὶ *φραστός*. Ῥημ. παράγ. *φράσις*, *φραστήρ*.

φρίττω (χάρνω, πρᾶγμα, φράσσω) (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἐν-, ἀντι-, συμ-), παρατ. *συνέφραττον*, ἄορ. *ἔφραξα* (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Ἄορ. μέσ. *ἐφραξάμην* (καὶ σύνθετ. ἀπ-, περι-). Ἄορ. παθ. *ἐφράχθην* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐν-), παρακ. παθ. *πέφραγμα* (καὶ σύνθετ. συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφρακτος, κατάφρακτος*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἐνάλυσ. *περιφράττω ἑμαντόν*. Ῥημ. παραγ. *φράγμα, ἐμφραγμα, ἀπόφραξις, δρύφακτον* (ἀντὶ τοῦ δρυ-φρακ-τον).

φρίττω (τὸ Ι μακρόν = ἀνατριχιάζω, φρίττω, τρομάζω), ἄορ. *ἐφρίξα* καὶ παρακ. *πέφρικα*. Ῥημ. παραγ. *φρίκη*.

φρονέω -ῶ (εἰμί ἐμφρων, σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, αἰσθάνομαι), (καὶ σύνθετ. παρα-, περι-, ὑπερ- ὅσα καὶ καταφρο-τῶ), παρατ. *ἐφρόνουν* (καὶ σύνθετ. ἀν-, παρ-, ὑπερ-), μέλλ. *φρονησῶ*, ἄορ. *ἐφρόνησα* (καὶ σύνθετ. παρ-), παρακ. *πεφρόνηκα* (καὶ σύνθετ. ὑπερ-). Παθ. *ὑπερφρονοῦμαι μόνον*. Ῥημ. ἐπίθ. *φρονήτεον*. Ῥημ. παραγ. *φρόνησις* (ὡς παράγωγ. τοῦ εὖ φρονῶ), *φρόνημα* (ὡς παραγ. τοῦ μέγα φροκῶ, ὅπερ καὶ μεγαλοφροσύνη λέγεται).

φροντίζω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι) (καὶ σύνθετ. ἐκ-), παρατ. *ἐφρόντιζον*, μέλλ. *φροντιῶ*, ἄορ. *ἐφρόντισα*, παρακ. *πεφρόντισα*. Παθ. *φροντίζομαι* (= εἰμί ὑποκειμενον φροντίδος). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφρόντιστος καὶ φροντιστέον*. Ῥημ. παραγ. *φροντιστής*.

φρουρέω -ῶ (φυλάττω ὡς φρουρός, φυλάττω) (καὶ σύνθετ. ἐν-, ἀν-, ἀντι-, συμ-), παρατ. *ἐφρουρουν* (καὶ σύνθετ. περι-), μέλλ. *φρουρήσω*, ἄορ. *ἐφρουρήσα*. Παθ. *φρουροῦμαι*, παρατ. *ἐφρουροῦμην* (καὶ σύνθετ. περι-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφρουρήτος*.

φρύγω (ζηρκίω, φρυγανίζω). Μόνον ὁ παθ. *παρὰ κείμ. πέφρυγμα* καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. *φρυκτός*.

φυγγάνω (φεύγω). Μόνον σύνθετον *ἀποφυγγάνω καὶ καταφυγγάνω*, παρατ. *διεφύγγατον*, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ φεύγω.

ΣΗΜ. Τὸ φυγγάνω γίνεται ἐκ βίβ. φυγ- μετὰ τοῦ προσφύματος -ατ- καὶ ἑτέρου Ν πρὶ τοῦ χαρακτῆρος.

φυλάττω (φυλάττω, παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἀγρυπνῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, προ-, παρα-, συμ-), παρατ. *ἰφύλατα*

τον (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. φυλάξω (καὶ σύνθετ. δια-), ἄορ. ἐφύλαξα (καὶ σύνθετ. δι-, ἀντ-, παρ-), παρκα. διαπεφυλάχα καὶ παραπεφυλάχα. Παθ. φυλάττομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρατ. ἐφυλάττομαι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φυλάξομαι, ἄορ. παθ. ἐφυλάχθην (καὶ σύνθετ. δι-), παρκα. παθ. διαπεφυλάχθαι. Μέσ. φυλάττομαι (τι καίτινος = ἐλάττωμαι, φροντίζω (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προ-), παρατ. μέσ. ἐφουλάττομαι, μέσ. μέλλ. φυλάξομαι, ἄορ. μέσ. ἐφουλάττομαι (καὶ σύνθετ. προ-), παρκα. μέσ. πεφυλάχθαι. Ῥημ. ἐπιθ. ἀφύλακτος, δεσφύλακτος, ἐφύλακτος καὶ φυλακτέος. Ῥημ. παρκα. φυλακή, φύλαξ, προφυλακή, φυλακτής.

φυράω - ὤ (ζυμώνω, μίγνυμι, μολύνω), ἄορ. ἐφύρασα. Ἄορ. παθ. ἐφύρήθη καὶ παθ. παρακ. πεφυρήμετος.

φύρω (ἀνσκατώνω, ζυμώνω) καὶ συμφύρω μόνον. Μέσ. φύρομαι. Παθ. παρατ. ἐφυρόμην, παθ. παρακ. πέφύρμαι καὶ συμφύρμαι. Παράγ. ἐπίρρ. φύρ-θην.

φύω (γεννῶ, παράγω, φυτρώνω, βλαστάνω) (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρατ. ἐφύον, ἄορ. ἐφύσα (καὶ σύνθετ. ἐν-, περι-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. γύομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἐμ-, περι-, συμ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. ἐφύομαι (καὶ σύνθετ. μετ-), μέλλ. μεσ. ὡς παθ. φῦσσομαι (καὶ σύνθετ. ἐμ-, προσ-), ἄορ. ἔ' ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐφύην (καὶ σύνθετ. ἐν-, προσ-), ὑποτακτ. φῦω, φύης, φύη. (καὶ σύνθετ. ἐμ-), εὐκτ. ἐφύοιμι, ἀπαρ. φῦναι (καὶ σύνθετ. συμ-), μετοχ. φύς, φῦσα, φύν (καὶ σύνθετ. ἀνα-, προσ-), παρακ. ἔνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα (καὶ σύνθετ. ἐμ-, ἐπι-, περι-, προσ-, συμ-), ὑποτακτ. πεφύκα καὶ πεφυκώς ὤ, εὐκτ. πεφύκοιμι καὶ πεφυκώς εἴην, ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ ἦν πεφυκώς. Ῥημ. ἐπιθ. μφυτος, σφφυτος καὶ φυτὸν (ὡς οὐσιαστικόν). Ῥημ. παράγ. φῦλον, φυλή, φύλλον (= φύλ-ιον), φῦμα, φύσις.

φωνέω - ὤ (φθέγγομαι, λαλῶ) (καὶ σύνθετ. δια-, προσ-, συμ-), μέλλ. διαφωνήσω καὶ συμφωνήσω, ἄορ. ἐφώνησα καὶ συνεφώνησα. Ἄορ. παθ. ἐφωνήθη. Μέσ. ἄλληλ. κατ' ἀνάλυσ. συμφωνοῦμεν ἄλληλους.

X

χαίρω (ἔχω χαράν, χαίρω) (καὶ σύνθετ. ἐπι-, προ-, συγ-, ὑπερ-), παρατ. *ἔχαιρον* (καὶ σύνθετ. ἐπ-, ὑπερ-, μέλλ. *χαιρέσω*, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ἐχάρην*, παρκκ. *γέτηθα*. Ρημ. ἐπιθ. *χαρτὸς* καὶ *ἐπὶχαρτος*. Ρημ. παράγ. *χαρά*, *περιχαρής*).

χαλάω-ῶ (χαλαρώνω) (καὶ σύνθετ. δια-) καὶ ἄορ. *ἐχαλάωσα*. Παθ. *χαλῶμαι* καὶ ἄορ. παθ. *ἐχαλάσθην*. Ρημ. παράγ. *χαλαρός*, *χάλασις*.

χαλεπαίνω (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), παρατ. *ἐχαλεπαίνον*, μέλλ. *χαλεπαυῶ*, ἄορ. *ἐχαλέπηνα*. Μέσ. *χαλεπαίρομαι* (ἀνευ διαφορᾶς πρὸς τὸ *χαλεπαίνω*) καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐχαλεπάσθην*.

χαριεντίζομαι (ἀποθετ. *θυμῶ* μὲ χάριν, ἀστεϊότητα). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ρημ. παράγ. *χαριεντισμός*.

χαρίζομαι (ἀποθετ. λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός, δωροῦμαι) (καὶ σύνθετ. ἀντι-, προσ-, κατ-, προσεπι-), παρατ. *ἐχαρίζομην* (καὶ σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. *χαρισθῆμαι*, ἄορ. μέσ. *ἐχαρίσθην* (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, κατ-), παρκκ. μέσ. *κεχάρισμαι*, ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθητ. κείται, καὶ *κεχαρισμένος εἶμι*, ὑπερσ. *κεχαρισμένος ἦν*, μετ' ὅλ. μέλλ. *κεχαρισμένος ἔσομαι*. Ρημ. ἐπιθ. *ἀγάριστος*, *χαριστέον*. Ρημ. παρκκ. *χαρίστηρια*.

χίσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω) καὶ ἑποχάσκω καὶ παρκκ. *κεχηνώς*. Ρημ. παράγ. *χάσμα*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. *χετ-*, *χαν-*, *χσ=χα*, *χέ-σκω*. Ὁ παρκκ. *κέχηνω* ἐκ ρίζης *χετ-*, ὡς ὁ μέμνηται ἐκ ρίζης *μελ-* (μέλει).

χασμαίνω-ῶμαι (ἀποθετ. *χασμούρομαι*) καὶ μέλλ. *χασμούρομαι*.

χειράζω (διάγω πρὸς τὸν χειρῶνα) (καὶ σύνθετ. παρα-), παρατ. *ἐχειμάζον* (καὶ σύνθετ. δι-), μέλλ. *διαχειμάσω*, ἄορ. *ἐχειμάσαι* (καὶ σύνθετ. δι-, ἐπ-, παρ-). Παθ. *χειμάζομαι* (βαστα-

νίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης), παρατ. ἐχειμάζομην, ᾄδρ. παθ. ἐχειμάσθην. Ῥημ. παράγ. χειμάδιον.

χειρόμαι-οὔμαι (ἀποθετ. κάμνω τινὰ ὑποχείριον εἰς ἑμαυτὸν, ὑπο-άσσω), παρατ. ἐχειροῦμην, μέλλ. μέσ. χειρώσομαι, ᾄδρ. μέσ. ἐχειρώσάμην. Παθ. μέλλ. χειρωθήσομαι, ᾄδρ. παθ. ἐχειρώθην. παρακ. παθ. κειράωμαι, μετ' ὄλ. μέλλ. κειχειρώσομαι. Ῥημ. ἐπιθ. εὐχείρωτος, δυσχείρωτος. Ῥημ. παράγ. χειράωσι, χειρωτικὸς.

χέω (χίνω). Μόνον σύνθετον -χέω (μετὰ τῶν διά, ἐν, ἐπί, ἐκ, κατὰ, σύν), παρατ. ἐτέχεον, μέλλ. συνερημ. ἐγγρεῖ (γ' ἐνικ. ᾄδρ. σύνθετ. -έχεα (μετὰ τῶν ἐν, ἐκ, κατὰ, σύν). Παθ. χέομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐγ-, συγ-), μέλλ. παθ. συγχυθήσομαι ᾄδρ. παθ. σύνθετος μόνον -ἐχθ'θην (μετὰ τῶν ἐπί, κατὰ, περί, σύν), παρακ. παθ. κέχρημαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐγ-, ἐκ-, ἐπί-, περί-, συγ-), ὑπερσ. παθ. ἐξεκεχύμην. Μέσ. χέομαι (καὶ σύνθετ. δια-, ἐκ-, κατὰ-), παρατ. μέσ. σύνθετ. -ἐχέεμην (μετὰ τῶν διά, κατὰ, περί), μέλλ. μέσ. χέομαι, ᾄδρ. μέσ. ὑποτ. ὑπερχέωμαι καὶ μετοχ. δηχεάμενος. Ῥημ. ἐπιθ. χυτός. Ῥημ. παράγ. χοῆ, χοῦς, χυμός, πρόχους, χυ-δην, ἐκχεχυμένως.

χλευάζω (ἐμπικίζω) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐχλεύαζον, ᾄδρ. διεχλεύασα, παρακ. προσκεχλεύακα. Ῥημ. παράγ. χλευασμός καὶ χλευασία.

χορεύω (χορεύω), παρατ. ἐχόρευον, μέλλ. χορεύσω, ᾄδρ. ἀπεχόρευσα, παρακ. κειχόρευκα. Παθητ. μόνον ᾄδρ. ἐχορεύθην. Ῥημ. ἐπιθ. ἀχόρευτος. Ῥημ. παράγ. χορευτής, χορεία, χόρευμα.

χορηγέω-ῶ (εἰμὶ χορηγός, παρέχω τὰ ἔξοδα πρὸς παρασκευὴν χοροῦ), παρατ. ἐχορήγουν, μέλλ. χορηγήσω, ᾄδρ. ἐχορήγησα (καὶ σύνθετ. ἀντ-, κατ-), παρακ. κειχορήγηκα. Μέσ. διάμιστον χορηγοῦμαι (=διὰ τοῦ χορηγοῦ παρασκευάζω δι' ἑμαυτὸν χορόν) καὶ παθ. χορηγοῦμαι μόνον. Ῥημ. ἐπιθ. αὐτοχορήγητος.

χόω-ῶ ὅρα χώννυμι.

χοῆ (πρέπει, εἶναι χρεῖα) καὶ χρεῖν ἵστι, προστ. χρεῖν

στω, ἀπαρ. γρῆναι καὶ χρεῶν εἶναι, μετοχ. τὸ χρεῶν (ἐκλείπει),
 εὐκτ. χρεῖη καὶ χρεῶν εἶη, παρ.χ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, μέλλ. εὐκτ.
 χρήσοι. Σύνθετον ἀπόχρη (=ἀρκεῖ), ἀπαρ. ἀποχρῆν, μετοχ.
 ἀποχρῶν, παρ.χ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει καὶ εὐκτ. ἀποχρή-
 σοι, ἄφρ. ἀπέχρησε καὶ εὐκτ. ἀποχρήσαι.

χρήζω (ἔχω ἀνάγκην) καὶ παρ.χ. ἐχρηζον μόνον.

χρηματίζω (διαπραγματεύομαι, διαλεγομαι), παρ.χ. ἐχρη-
 ματίζον, μέλλ. χρηματιῶ, ἄφρ. ἐχρημάτισα, παρ.χ. κερημά-
 τισα. Μέσ. χρηματίζομαι (=συλλέγω ἐμαυτῷ χρήματα), μέλλ.
 μέσ. χρηματιοῦμαι, ἄφρ. μέσ. ἐχρηματισάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-),
 παρ.χ. μέσ. κερημάτιομαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρηματιστέον. Ῥημ.
 παρ.χ. χρημάτισε, χρηματισμός, χρηματιστής.

χρίω (ἐλείφω). Μόνον σύνθετον καὶ μόνον ὁ ἐνεστώς ἐχρίω
 καὶ ὑπορίω. Μέσ. χρίομαι, παρ.χ. μέσ. ἐχρίομην, ἄφρ. μέσ.
 ἐχρίσάμην. Παθ. ὑποχρίομαι, παρ.χ. παθ. κέρριμαι, ὑπερσ.
 παθ. ἐκεχρίμην. Ῥημ. παράγ. χρίμα.

χρῶ (=χράω=χρησιμοδοτῶ). Μόνον ὁ ἄφρ. ἔχρησα. Μέσ.
 χρώμενος (=ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύομαι), ἄφρ. μέσ. ἐχρη-
 σάμην καὶ ἄφρ. παθ. ἐχρήσθην. Ῥημ. ἐπίθ. πυθῆχρηστος. Ῥημ.
 παράγ. χρῆσμος, χρῆστήριον.

χρῶμαι (=χράομαι. ἀποθετ.=μεταχειρίζομαι) (καὶ σύνθετ.
 ἀπο-, δια-, ἐπι-, κατα-, προσ-, ἐναπο-), παρ.χ. ἐχρώμην (καὶ
 σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. μέσ. χρήσομαι (καὶ σύνθετ. κατα-),
 ἄφρ. μέσ. ἐχρησάμην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, κατ-, προσ-), παρ.χ.
 μέσ. κέρρημαι (καὶ σύνθετ. κατα-, προσ-), ὑπερσ. μέσ. ἐκεχρήμην.
 Παθητ. μόνον ἄφρ. ἐχρήσθην καὶ παρ.χ. κατακεχρήσθαι καὶ
 προκατακεχρήσθαι. Ῥημ. ἐπίθ. χρῆστος, δχρηστος, εὐχρηστος,
 δόσχρηστος, πάγχρηστος, χρῆστεον, προσχρηστέον. Ῥημ. πα-
 ράγ. χρῆμα, χρῆσις.

χώννυμι (σπεπάζω με χῶρα). Παρ' Ἀττικοῖς λέγεται χῶα-αι,
 τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται μόνον τὸ προσχῶα καὶ προχῶα (γ' ἐκκ.
 δριστ.), ἀπαρεμφ. χῶον καὶ συγχῶον, παρ.χ. ἔχουν, μέλλ. χέσσει
 (καὶ σύνθετ. κατα-), ἄφρ. ἔχωσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, κατ-), παρ.χ.

ἀναίχωκα. Παθ. παρατ. προσεχούτο, ἄορ. παθ. ἐχώσθη. καὶ παρακ. κατατέχωσται καὶ ἀπαρέμφ. κεχώσθαι. Ῥημ. παρὰ γ. χῶσις, χῶμα.

χωρέω - ὤ (πορεύομαι, περιλαμβάνω) (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, προ-, διχ-, παρ-, ἐπι-, ἐγ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-, ἐπανα-), παρατ. ἐχώρουσιν (καὶ σύνθετ. ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι (καὶ σύνθετ. ἀπο-, παρ-, προσ-, συγ-) καὶ σπανίως χωρήσω (καὶ σύνθετ. ἀπο-, ἀνα-, ἐγ-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπεκ-), ἄορ. ἐχώρησα (καὶ σύνθετ. ἀν-, ἀπ-, ἐπ-, μετ-, προ-, παρ-, προσ-, συν-, ὑπ-, προαπ-, ἐπαν-, ὑπεξ-), παρακ. κεχώρηκα (καὶ ἀνα-, ἀπο-, μετα-, παρα-, προ-, προσ-, συγ-, ὑπερ-, προει- κεχωρήκειν, ἀντικεχωρήκειν, ἐξεκεχωρήκειν καὶ προσεκεχωρήκειν. Παθ. παρατ. συνεχωρούμην, ἄορ. παθ. συνεχωρήθη, παθ. παρακ. συγκεχώρηται καὶ συγκεχωρημένος. Ῥημ. ἐπιθ. συγχωρητέον, ἀναχωρητέον καὶ παραχωρητέον. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν συγχωρῶ ἑμαυτόν. Τὸ ἐγχωρεῖ (=εἶναι δυνατόν), προχωρεῖ (=ἔξεστιν, εἶναι εὐκόλον) καὶ συγχωρεῖ (εἶναι δυνατόν) εἶναι καὶ ἀπρόσωπα. Ῥημ. παράγωγα συγχώρησις, ἀναχώρησις.

Ψ

Ψάλλω (ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδὴν, κιθαρίζω). Μόνον ὁ ἄορ. ψῆλαι κατ' ἀπαρέμφ.

Ψάύω (ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω) καὶ συμφάυω, ἄορ. ἔψαυσα. Ῥημ. ἐπιθ. ἄψαυτος.

Ψάω - ψῶ (τρίβω, ψηλαφῶ). Μόνον ὁ ἄορ. κατέψησα. Μέσ. ἵνεστ. ἀποψῶμαι (=σπογγίζομαι).

Ψέγω (κατηγορῶ) (καὶ σύνθετ. δια-), παρατ. ἐψέγον, μέλλ. ψέξω, ἄορ. ἐψεξα. Παθ. ψέγομαι. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν ψέγω ἑμαυτόν. Ῥημ. ἐπιθ. ψεκτός. Ῥημ. παράγ. ψόγος, ψέκτης.

Πεύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ). Μόνον ὁ μέλλ. ψεύσω (καὶ δωρικ. ψευσῶ) καὶ ἄορ. διέψευσα. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεύδη καὶ ἀπατῶ ἑμαυτόν, πλανῶμαι) (καὶ

συνθετ. κατα-, ἐπι-, δια-, ἐπικατα-), παρατ. μέσ. ἐψευσθόμην (καί σύνθετ. κατ-), μέλλ. μέσ. ψεύσομαι (= ἐρῶ ψεύδη καὶ πλατύνσομαι), ἄορ. μέσ. ἐψευσάμην (= εἶπον ψεύδη καὶ σύνθετ. κατ-συνακατ-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐψεύσθην (= ἤθετότην, ἐπλανήτην, ἀπέτυχον καὶ σύνθετ. δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἔψεσμαι (καί σύνθετ. κατ-, δι-), ὑπερσ. μέσ. ἐψεύσομην καὶ ἐψευσμένος ἦν, μετ' ὀλίγ. μέλλ. μέσ. ἐψευσμένος ἔσομαι. Ῥημ. παράγ. ψεύδου, ψεύσμο, ψεύστης, ψεύδης.

Ψηλαφάω-ῶ (ψηλαφῶ, πιάνω διὰ τῶν χειρῶν) καὶ ἐπιψηλαφῶ, ἄορ. ἐπεψηλάφησα. Παθητ. μόνον ψηλαφῶμαι. Ῥημ. παρὰγ. ψηλάφημα.

Ψηφίζω (μετ' ὀλίγους λογαριάζω). Μόνον τὸ σύνθετον ἐπιψηφίζω (= προσκαλῶ τὸν δῆμον εἰς ψηφοφορίαν), παρατ. ἐπεψήφισον, μέλλ. ἐπιψηφισῶ, ἄορ. ἐπεψήφισα καὶ σπανίως ἀνεψήφισα, παρακ. ἐπεψήφισα, εὐκτ. ἐπεψήφισκώς εἶην. Μέσ. ψηφίζομαι (= διὰ τῆς ψήφου μου ἀποφασίζω, γνωμοδοτῶ) (καί σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), παρατ. μέσ. ἐψηφισάμην (καί σύνθετ. ἀπ-, κατ-), μέλλ. μέσ. ψηφιοῦμαι (καί σύνθετ. δια-, ἀπο-, κατα-), ἄορ. μέσ. ἐψηφισάμην (καί σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-, προσ-), παρακ. μέσ. ἐψηφισμαι (καί σύνθετ. δι-, ἀπ-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. ἐψηφισομην καὶ ἐψηφισμένος ἦν, μετ' ὀλ. μέλλ. μέσ. ἐψηφισμένος ἔσομαι (καί σύνθετ. κατ-). Παθητ. ψηφίζεται τὸ ψήγισμα, παρκατ. παθ. ἐπεψηφίζεται, μέλλ. παθ. ψηφισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐψηφίσθην (καί σύνθετ. ἀπ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. παθ. ἐψηφισμαι (καί σύνθετ. κατ-), ὑπερσ. παθ. ἐψηφισομην. Ῥημ. ἐπιθ. καταψηφιστέον καὶ ἀποψηφιστέον. Ῥημ. παράγ. ψήγισμα, ἀποψήφισις, διαψήφισις, καταψήφισις.

Ψευρίζω (ψουφουρίζω) καὶ ἄορ. ἐψιθύρισα μόνον. Ῥημ. παρὰγ. ψιθυριστής.

Ψιμυθισάω (φυκισιδάω). Μόνον ὁ μέσ. παρακ. ἐψιμυθίσαι, ἄλλως δὲ κατὰ περίφρασιν τὸ μὲν ἐνεργ. ψιμυθίσαι ἀλείφω, τὸ δὲ μέσ. ψιμυθίσαι ἐντριβομαι.

Ψοφέω-ῶ (ἀμετάβ. = κάμνω φόρον, κροτῶ), παρακ. ἐψό-

πουρ μόνον, ἄλλως δὲ λέγεται ψόφον ποιῶ καὶ παθ. ψόφος
πύγεται.

Ψύχω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, οὐ ἀντιθετον τὸ θερ-
μαίνω), (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀπο-, δια-), ἀόρ. διαψύξαι. Παθ.
ψύχομαι (καὶ σύνθετ. ἀνα-, ἀόρ. παθ. ἐψύχθην (καὶ σύνθετ.
ἀν-) καὶ ἀόρ. 6' ἀπεψύχην. παρὰκ. παθ. ἐψύγμαι. Ρημ. ἐπιψύ-
κνυκτος. Ρημ. παράγ. ψύξις, ψυκτηρ, ψύχος.

ὠθεῖνω (γεννώ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ὠθεῖω-αι (σπρώχνω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, οὐ ἀντιθετον τι-
λεῖω) (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, περι-, προ-, συν-, ὑπερπαρ-), παρὰκ.
ἐώθεν (καὶ σύνθετ. ἐξ-), μέλλ. ὦσω (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ.
έωσα (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, παρ-, συν-). Μέσ. καὶ παθ. ὠ-
σθῆμαι (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-, εἰσ-, ἐξ-, παρ-, συν-), παρὰκ. μέσ.
καὶ παθ. ἐώσθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, δι-), μέλλ. μέσ. ἀπώσομαι
καὶ διώσομαι, μέλλ. παθ. ἐξωσθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐωάμην (καὶ
σύνθετ. ἀπ-, δι-, παρ-), ἀόρ. παθ. ἐώσθην (καὶ σύνθετ. ἀπ-, ἐξ-,
περι-, συν-). παρὰκ. παθ. έωσαι (καὶ σύνθετ. παρ-, περι-, συν-),
μέσ. δι' παρὰκ. ἀπέωμαι (τινα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ.
προσώθω ἐμαντόν. Ρημ. παράγ. ἄπωση, ὠθισμός.

ΣΗΜ. Ῥίζ Fωθ-, Fωθε-, ὅθεν ὁ παρὰκ. ἐώθεν (=ἐFώθεν), ἀόρ.
έωσα (=ἐFωθ-σα).

ὠνέομαι-οὔμαι (ἀγοράζω, μισθώνω) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ.
διαθέτ. (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, προσ-, συν-), παρὰκ. ἐνεργ. ἐω-
νήμην (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐξ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὠνήσομαι, ἀόρ.
μέσ. ἐπριάμην (καὶ σύνθετ. ἐξ-, συν-), ὑποτακτ. πρίωμαι, πρίη-
ται, κτλ., εὐκτ. πριαίμην, πρίαίω, πρίαίτο, κτλ., προστακ.
ποιητ., ἀπαρ. πριασθαι (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), μετοχ. πριά-
μενος (καὶ σύνθετ. ἐκ-, συμ-), παρὰκ. μέσ. ἐώημαι (καὶ σύνθετ.
συν-), ὑπερσ. μέσ. ἐωρήμην καὶ ἐωρημένος ἦν. Παθητ. ἐνιστ.
πρὸ ἐωρημένα, ἀόρ. παθ. ἐωρήθην, παρὰκ. παθ. ἐώημαι (καὶ

σύνθετ. συν-). Ρημ. ἐπίθ. ὠνητὸς καὶ ὠνητίος καὶ ὠνητῶν-
τος. Ρημ. παράγ. ὠγή, ὠνητής, ὠνίος, ὠνησις, ὠνία.

ὠφελέω - ὦ (βοηθῶ, ὠφελῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντ-, ἐπ-, συν-),
παρατ. ὠφέλουρ, μέλλ. ὠφελήσω, ἄορ. ὠφέλησα, παρακ. ὠφε-
ληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθ. ὠφελοῦμαι (καὶ σύνθετ. ἀντ-,
συν-), παρατ. παθ. ὠφελούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι
καὶ σπανιώτερ. παθ. ὠφελήθσομαι, ἄορ. παθ. ὠφελήθην, παρακ.
παθ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. παθ. ὠφελήμην, μετ' ὅλ. μέλ. ὠφελή-
μέρος ἴσομαι. Ρημ. ἐπίθ. ἀνωφελής, ὠφελήτιος, ὠφελήτερος,
προσωφελήτερος. Τὸ μέσ. ἀναλειψι. ὠφελῶ ἑμαυτὸν καὶ συνω-
φελῶ ἑμαυτὸν, σπανίως δὲ καὶ ὠφελοῦμαι καὶ ὠφελίας κοινοῦ-
μαι. Ρημ. παράγ. ὠφέλεια, ὠφέλημα καὶ σύνθετ. ἀνωφελής.

ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ

Ἐν σελ. 49 πρόσθετες τὸ ῥῆμα ἐπαινῶ ὡς ἑξῆς·

ἐπαινέω - ὦ (ἐπαινῶ) (καὶ σύνθετ. ἀντ-, συν-, ὑπερ-), παρατ.
ἐπήγουρ, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπαν. ἐνεργ.
ἐπαινέσω, ἄορ. ἐπήγεσα (καὶ σύνθετ. συν-, ὑπερ-), παρακ. ἐπῆ-
γεκα. Παθ. ἐπαινοῦμαι, παρατ. ἐπηνοῦμην, μέλλ. παθ. ἐπαι-
νεθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐπηνέθην, παρακ. παθ. ἐπήρημαι, ὑπερσ.
παθ. ἐπηνημέρος ἦν. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. ἐπαινῶ ἑμαυτὸν.
Ρημ. ἐπίθ. ἐπαινετός, πολυεπαινετός καὶ ἐπαινετέος. Ρημ.
παραγ. ἐπαιρέτης.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Α

ἄήρ, γεν. ἄερος, δοτ. ἀέρι, αἰτ. ἄερα, κλ. ὦ ἄήρ. Σπανιώτατα εὑρίσκεται εἰς τὸν πληθ. τοὺς ἀέρος.

Ἄθως (τὸ ἄγιον ὄρος), συνήθως μὲν ἄρσενικόν δ' Ἄθως, επανίως δὲ καὶ θηλυκόν ἡ Ἄθως, γεν. τοῦ Ἄθω, δοτ. τῷ Ἄθω, αἰτ. τὸν Ἄθω, κλητ. ὦ Ἄθως

αἰδώς (ἡ, = ἐντροπή) μόνον καθ' ἐνικὸν γιν. τῆς αἰδοῦς, δοτ. τῇ αἰδοῦ, αἰτ. τὴν αἰδῶ, κλητ. ὦ αἰδοῦ. Ὁ πληθ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν μόνον παρὰ γραμματικαῖς.

αἰθήρ (ὁ, = τὸ ὑψηλότερον στρώμα τοῦ ἀέρος), τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθερα, ὦ αἰθήρ. Ὁ πληθυντ. σπανιώτατος τοὺς αἰθέρας.

ἄλς. Καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἡ ἄλς (= ἡ θάλασσα) εἶναι ποιητικόν, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς πεζολόγους εὑρίσκεται μόνον κατὰ πληθ. ἀριθμ. ὡς ἄρσεν. αἱ ἄλεις (= τὸ ἕλας), γεν. τῶν ἄλῶν, δοτ. τοῖς ἄλοι, αἰτ. τοὺς ἄλας, κλ. ὦ ἄλεις.

ἄλως (ἡ, = τὸ ἁλίωνιον), γεν. τῆς ἄλῃ, δοτ. τῇ ἄλῃ, αἰτ. τὴν ἄλῃ, κλ. ὦ ἄλως. Πληθ. αἱ ἄλῃ, κτλ. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ κατὰ τὴν τρίτην τῆς ἄλως, τῇ ἄλῳνι, κτλ.

ἄμνός (ἀρνίον), γεν. τοῦ (καὶ τῆς) ἀρνός, τῷ ἀρνί, τὸν ἀρνα, ὦ ἀρνέ. Πληθ. οἱ ἀρνες, τῶν ἀρνῶν, τοῖς ἀρνάσι, τοὺς ἀρνας, ὦ ἀρνες. Δυϊκ. τῷ ἀρνε, τοῖν ἀρνοῖν.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. εὔρηται καὶ ἡ ὀνομ. ἀρήν (450 π. Σχ. 48) ἣς αἱ λοιπαὶ πτώσεις, ἀρνός, κτλ.

Ἀνάχαιροις (κύριον), γεν. τοῦ Ἀναχάριος, δοτ. τῷ Ἀναχάρει, αἰτ. τὸν Ἀναχάριον, κλ. ὦ Ἀναχάρει.

ἄνθος (τὸ ἄνθος), τοῦ ἄνθους, τῷ ἄνθει, κτλ. Πληθ. γενικῆς συνηθῶς τῶν ἀνθέων καὶ σπανίως τῶν ἀνθῶν. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται καὶ θηλ. ἡ ἀνθη.

Ἀπόλλων (θεός), τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ Ἀπόλλωνι, αἰτ. τὰ Ἀπόλλωνα, ἐπὶ δὲ ὄρκου τὸν Ἀπόλλω, κλ. ὦ Ἀπόλλων.

Ἄρης (θεός), γεν. τοῦ Ἄρεως (τὸ δὲ Ἄρεος ποιητ.), δοτ. τῷ Ἄρει, αἰτ. τὸν Ἄρη, (ἢ αἰτ. τὸν Ἄρη ἀμφίβολος), κλην. ὦ Ἄρη (παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὦ Ἄρες καὶ ὦ Ἄρες).

Ἀριοβαρζάνης (κύριον), τοῦ Ἀριοβαρζάνους καὶ Ἀριοβαρζάνου, τῷ Ἀριοβαρζάνει καὶ Ἀριοβαρζάνη, αἰτ. τὸν Ἀριοβαρζάνην.

ἀρχαιρεσίαι (ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀρχῶν). Μόνον πληθ. αἱ ἀρχαιρεσίαι, κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνικεῖ λέγεται ἡ τῶν ἀρχόντων αἵρεσις καὶ ἡ τῶν ἀρχῶν αἵρεσις.

ἄστὴρ (ἄστὴρ), τοῦ ἀστέρος, τῷ ἀστέρι, κτλ. ὁμαλῶς πληθ. τῆς δοτ. πληθ. ἀστράσι.

Ἀστυάγης (κύριον), τοῦ Ἀστυάγους, τῷ Ἀστυάγει, τὸν Ἀστυάγην.

ἄστυ (πόλις, ἐννοουμένων μόνον τῶν κτιρίων αὐτῆς), γεν. τοῦ ἀστεως (τὸ δὲ ἄστεος Ἰωνικόν), τῷ ἄστει, κτλ. τὰ ἄστη, τῶν ἄστων, τοῖς ἄστει, κτλ.

Ἄφυτις (πόλις), τῆς Ἀφύτιος, τῇ Ἀφύτι, τὴν Ἀφύτιν.

B

βλάβη (ἡ) τῆς βλάβης, κτλ. καὶ οὐδεὶς τὸ βλάβος, τοῦ βλάβους, κτλ. σπανιώτερον.

βορρᾶς (βόρειος ἄνεμος, βορρᾶς) τοῦ βορρᾶ, τῷ βορρᾷ, τὸν βορρᾶν καὶ βορρᾶς, βορρέον κτλ. μετ' ἐνὸς ρ καὶ ἀσυναφίταις. καὶ βορράς, βορέον κτλ. ὡς ὄνομα θεοῦ πάντοτε ἀσυναφίταις καὶ δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ ἐνικὸς ἀριθμός.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ κληρικαῖς, τὸ βορρᾶς καὶ

βοῦς (ὁ καὶ ἡ), βοός, βοί, βοῦν, ὦ βοῦ· τὸ βόε, τοῖν βοῶν·
αἱ βόες, τῶν βοῶν, τοῖς βουσί, τοὺς βοῦς, ὧ βόες.

βράγχος (ὁ, = βράγχισμα), τοῦ βράγχου, κτλ. καὶ τὸ
βράγχος, τοῦ βράγχους κτλ. παρὰ μεταγενεστέροις.

Γ

γάλα (τό), τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι κτλ. δοτ. πληθ. τοῖς
γάλαξιν.

γαστήρ (κοιλία), τῆς γαστρος, τῇ γαστρί, τὴν γαστέρα, ὦ
γαστήρ. Δυῖκ. τὴν γαστῆρε, τοῖν (ταῖν) γαστέροι. Πληθ. αἱ γασ-
τέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστέραι, τὰς γαστέρας, ὧ γαστέρες.

γέρας (τό, = βραβεῖον), τοῦ γέρας, τῷ γέρα, κτλ. Πληθ. τὰ
γῆρα, τῶν γερῶν, τοῖς γέρασι, κτλ.

γῆ (ἐκ τοῦ γέα = ἡ γῆ), τῆς γῆς, τῇ γῇ κτλ. μόνον ἐνικῶς.
Λίγεται δὲ καὶ γαῖα, τὴν γαῖαν.

γῆρας (τό, = γηράματα), τοῦ γήρως, τῷ γήρα, τὸ γήρας, ὦ
γῆρας. Μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Γνώσις (κύριον), τοῦ Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τὸν Γνώσιν.

Γόαξις (κύριον), τοῦ Γοάξιος, τῷ Γοάξι, τὸν Γοάξιν.

γόνο (τό), τοῦ γόνατος, τῷ γόνατι, κτλ. τὸ γόνατε, τοῖν γε-
νάται· τὰ γόνατα, τῶν γονάτων, τοῖς γόνασι, κτλ.

Γοργῶ (κύριον), τῆς Γοργοῦς, τῇ Γοργοῖ, τὴν Γοργῶ, ὦ
Γοργοῖ, καὶ ἡ Γοργῶν, τῆς Γοργόνος, τῇ Γοργόνι, τὴν Γοργόνα.

γραῦς (γραῖα), τῆς γραός, τῇ γραῖ, τὴν γραῖν, ὦ γραῦ· τὸ
γραῖ, ταῖν γραοῖν. αἱ γραῖες, τῶν γραῶν, ταῖς γραυσί, τὰς γραῖς.
ἡ γραῖς.

γυνή (ἡ), τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι.
τὸ γυναικε, ταῖν γυναικοῖν· αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν, ταῖς
γυναῖξι, τὰς γυναῖκας, ὧ γυναῖκες.

Θαῖς (δεικνὸν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, εὐωχία), τῆς *θαίσεως*, κτλ. ἔστι ποιητικόν, σπανιώτατα δὲ εὐρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἢ αἰτ. τὴν *θαῖτα* καὶ τὰς *θαῖτας*.

Θᾶς (ῥ) = *θαδίον*, τῆς *θαδός*, τῇ *θαδί*, τὴν *θαδα*, ὡς *θαί* τὸ *θαίει*, ταῖν *θαδῶν*· αἱ *θαδες*, τῶν *θαδῶν*, ταῖς *θασί*, τὰς *θαδας*, ὡς *θαδεις*.

Θάκρυον (τό), τοῦ *θακρύου*, τῷ *θακρύῳ*, κτλ. ὁμαλῶς πλήν τῆς *δοτικ.* πληθ. τοῖς *θακρέοις* καὶ τοῖς *θακρυσί* (κατὰ τὴν τρίτην κλίσειν).

Θάμαρ (ῥ σύζυγος), τῆς *θάμαρος*, κτλ. ποιητικόν, παρὰ δὲ ταῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὐρίσκεται μόνον ἢ *δοτ.* τῇ *θάμαρι*, καὶ ἡ αἰτ. τὴν *θάμαρτα*.

Θάπης (ῥ, = τάπης, χαλί, κελίμι), τῆς *θάπιδος*, τῇ *θάπιδι*, τὴν *θάπιν*· αἱ *θάπιδες*, τῶν *θαπίδων*, ταῖς *θάπισι* κτλ.

Θαῖνα (ῥ, ῥ, τό), τοῦ *θαῖνος*, τῷ *θαῖνι*, τὸν *θαῖνα*. Πληθ. μόνον οἱ *θαῖνες*, τῶν *θαῖνων*, τοὺς *θαῖνας*. Ἐνίοτε εἶναι καὶ ἄκλιτον ὁ *θαῖνα*, τοῦ *θαῖνα*.

Θέλειον (θόλος, ἀπάτη). Μόνον ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. τὸ *θέλειον* καὶ πληθ. τὰ *θελείατα*, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους εὐχρηστα.

Θένδρον (τό), τοῦ *θένδρου*, τῷ *θένδρῳ*, κτλ. ὁμαλῶς πλήν τῆς *δοτ.* πληθ. τοῖς *θένδρεσι* συνήθως καὶ σπανιώτατα τοῖς *θένδροις* (διεσθύνμενον ὑπὸ τινων εἰς *θένδρεσι*).

Θέος (τό = εἶδος), τοῦ *θέους*, τῷ *θεί*, κτλ. Σπανιώτατα κατὰ πληθυντ. τὰ *θεα*.

Θεσμὸς (ῥημα. συνδεσμός, ἡ φυλάκισις καὶ αἱ ἀλύσεις), τοῦ *θεσμοῦ*, τῷ *θεσμῷ*, κτλ. Πληθ. οἱ *θεσμοί*, τῶν *θεσμῶν* κτλ. καὶ τὰ *θεσμί*, τῶν *θεσμῶν* κτλ. μετὰ διχροῦς *θεσμά* μὲν τὰ σχοινία καὶ αἱ ἀλύσεις, δι' ὧν δένεται τις· *θεσμοί* δὲ καὶ σύνδεσις (ὡς *θεσμί* *γυμνίας*) καὶ τὸ *δέσμιον* (ὡς *θάνατοι* καὶ *θεσμοί*).

Δημήτηρ (θεία), τῆς *Δήμητρος*, τῇ *Δήμητρι*, τὴν *Δήμητρα* ὡς *Δήμητρι*.

Διόσχοροι (ὁ Κέστωρ καὶ Πολυδεύκης) μόνον κατὰ δυνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

Δίψα, τῆς *δίψης* κτλ. καὶ τὸ *δίψας*, τοῦ *δίψους* κτλ.

Δόρυ (κοντάρι), τοῦ *δόρατος*, τῷ *δόρατι* καὶ τῷ *δορί*, τὸ *δόρυ*, ὡς *δόρον*. Πληθ. τὰ *δόρατα*, τῶν *δοράτων*, τοῖς *δόρασι*, κτλ.

Δυσμαί (τὸ μέρος, ἐνθα δύεται ὁ ἥλιος), τῶν *δυσμῶν*, ταῖς *δυσμαῖ*, τὰς *δυσμάς*, ὡς *δυσμαί* κατὰ πληθυντ. μόνον.

Ε

Εαρ (τὸ, = ἄνοιξις), τοῦ *Εαρος* καὶ συνήθως τοῦ ἥρος, τῷ *Εαρι* καὶ συνήθως τῷ ἥρι, τὸ *Εαρ*, ὡς *Εαρ* μόνον ἐνικόν.

Εγκατα (τά, = ἐντόσθια) μόνον πληθ. τῶν *ἐγκάτων*, τοῖς *ἐγκάτοις* κτλ.

ΣΗΜ. Ἀπὸ τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων εὐρίσκεται καὶ τὸ *Εγκατον*, παρ' Ὁμήρου δὲ καὶ δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν *Εγκασι*.

Εγγχελος (ἡ, = χέλι), τῆς *ἐγγχέλους*, τῇ *ἐγγχέλει*, τὴν *ἐγγχελον*, ὡς *ἐγγχελον*. Πληθ. αἱ *ἐγγχέλεις*, τῶν *ἐγγχέλων*, ταῖς *ἐγγχέλεισι*, τὰς *ἐγγχέλεις*, ὡς *ἐγγχέλεις*.

Εἰκίων (εἰκῶν), τῆς *εἰκόρος*, τῇ *εἰκόρι*, τὴν *εἰκόνα* κτλ. ἑμαυλῶς, ἀλλὰ καὶ αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν τὴν *εἰκῶ*.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ γεν. τῆς *εἰκοῦς* καὶ αἰτ. πληθ. τὰς *εἰκοῦς*.

Ελαιον (λάδι), τοῦ *ἐλαίου* κτλ. μόνον καθ' ἐνικόν.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. μόνον παρὰ μεταγενεστ. ἵνα δηλωθῶσι τὰ διάφορα εἶδη.

Ἐνται, **ἔνεαι**, **ἔνεα** (τινὲς) μόνον κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν, καθ' ἐνικὸν δὲ μόνον « *ἔντιον* τὸ ἐρῶθημα » παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἐπιπλα (τὰ ἐπιπλα) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καθ' ἐνικὸν δ' ἀριθμὸν *ἐπιπλον* μόνον παρ' Ἰσάκιω.

Ἐσπέρα (ἡ, = τὸ ἑσπέρας), τῆς *ἐσπέρας*, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

Ἐτησίαι (οἱ, = οἱ κατ' ἔτος πνέοντες ἄνεμοι, τὰ μετέμια), τῶν *ἐτησίων*, τοῖς *ἐτησίαις*, τοῖς *ἐσπείαις* μόνον πληθυντικόν.

ἕως (ή,= αὐγή), τῆς ἑω, τῇ ἑω, τὴν ἑω, ὡς ἕως μόνον καὶ ἀπὸ ἀριθμὸν.

Z

Ζεὺς (ὁ ὕψιστος θεός), τοῦ Διὸς καὶ σπανιώτατα τοῦ Ζητήος τῷ Διὶ καὶ σπανιώτατα τῷ Ζητῇ, τὸν Δία καὶ σπανιώτατα τῷ Ζῆτῃ, ὁ Ζεὺ.

Ζῆνις (κύριον), τοῦ Ζητήος, τῷ Ζητῇ, τὸν Ζῆνιν, ὁ Ζῆνι.

Ζηνούθεμις (κύριον), τοῦ Ζηνούθεμιδος, τῷ Ζηνούθεμιδι, τὸν Ζηνούθεμι, ὁ Ζηνούθεμι.

Ζυγός (ὁ), τοῦ ζυγοῦ, κτλ. καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ. Πληθ. μόνον τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. οἱ ζυγοὶ μεταγενέστερος, ὡς «ζυγοὶ δόλοιο»

H

ἥρως (ἥρως), τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα κτλ. κατὰ τὴν τρίτην ὁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν, τοῦ ἥρωα τῷ ἥρω, τὸν ἥρω καὶ αἰτιατ. τοῦ πληθ. τοὺς ἥρωας.

ἡὼς (αὐγή). Ποιητικόν παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σπανιώτατα μόνον ἡ γενικὴ ἀπὸ ἡὼς καὶ ἡ δοτ. ἡμα ἡοῖ.

Θ

Θαλῆς (κύριον), γεν. τοῦ Θαλέω, δοτ. τῷ Θαλῇ, αἰτ. τὸν Θαλῆν, κλητ. ὁ Θαλῇ. Οἱ τύποι τοῦ Θαλεῦ καὶ Θαλήτος, Θαλίη, Θαλίητα εἶναι μεταγενέστεροι.

θάρρος (θάρρος), τοῦ θάρρους, τῷ θάρρει, κτλ. Ὁ πληθ. τὰ θάρρη σπανιώτατος.

θέμις (δικαιοσύνη, δίκαιον) ἔκλειτον μετὰ τοῦ εἶναι, εὐρίσκεται δὲ καὶ αἰτιατ. τὴν θέμιν.

Θέμις (ἡ θεὰ τοῦ δικαίου), τῆς Θέμιτος, τὴν Θέμιν, ὁ Θέμι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ Θέμιστος (Ομηρ.) καὶ Θέμιος (Πρόδ.) καὶ Θέμιδος (μεταγεν.).

θέρος—κλεις

Θέρος (τὸ θέρος), τοῦ θέρους, τῷ θέρει, κτλ. Ὁ πληθ.
μῶτατος τὰ θέρη.

Θέσπις (πόλις) καὶ πληθυντ. Θεσπιαὶ κτλ.

Θέσπις (κύριον), τοῦ Θεσπιδος, τῷ Θεσπιδι, τὸν Θεσπιν, ὁ
Θέσπι.

Θέτις (κύριον), τῆς Θέτιδος, τῇ Θέτιδι, τὴν Θέτιν, ὡς Θέτι.
θριξ (τριχᾶ), τῆς θριχός, τῇ θριχί, κτλ. πληθ. δοτ. ταῖς θριξί.

θυγάτηρ, θυγατρός, θυγατρί, θυγατέρα, ὡς θυγάτηρ· τὴν θυ-
γατέρα, ταὶν θυγατέρων· αἱ θυγατέρες, τῶν θυγατέρων, ταῖς θυ-
γατράσι, τὰς θυγατέρας, ὡς θυγατερες.

Ι

Ἰρις (οὐράνιον τόξον καὶ φυτόν), τῆς Ἰριδος, τῇ Ἰριδι, τὴν
Ἰριν, ὡς Ἰρι.

Ἴσις (κύριον), τῆς Ἰσιδος, παρ' Ἡροδότῳ δὲ Ἴσιος, Ἰσι-
Ἰσιν.

Κ

κάλπις (ὕδρια, στάμνος), τῆς κάλπιδος, τῇ κάλπιδι, τὴν
κάλπιν, ὡς κάλπι· αἱ κάλπιδες, τῶν κάλπιδων, ταῖς κάλπισιν,
τὰς κάλπιδας, ὡς κάλπιδες.

κέαρ (τό, = καρδία). Μόνον ἡένικ. ὀνομαστ. καὶ αἵτιντ.

κέρως (κέρατον), τοῦ κέρως, τῷ κέρα, τὸ κέρας, ὡς κέρα.
πὼ κέρα, τοῖν κερῶν· τὰ κέρα, τῶν κερῶν, τοῖς κέρασι, κτλ.

Κλειόμαντις (κύριον), τοῦ Κλειομάντιος, τῷ Κλειομάντι,
τὸν Κλειομαντιν, ὡς Κλειομαντι.

κλεις (κλειδίον) καὶ ἀρχαιότερον κλής. τῆς κλειδός, τῇ κλει-
δί, τὴν κλειῖν, ὡς κλεις. Πληθ. αἱ κλειῖδες, τῶν κλειῖδων, ταῖς
κλεισί, τὰς κλειῖδας, ὡς κλειῖδες.

ΣΗΜ. Ἡ αἵτ. τὴν κλειῖδα καὶ τὰς κλειῖτε μεταγαγῶν.

κνέφας (τῷ, = σκότος), τοῦ κνέφους, τῷ κνίφῃ, τὸ κνίφας, ὃ κνίφας μόνον ἐνικόν.

κοινωνῶς (ὅ και ἡ) δευτερόκλιτον μετὰ καὶ τῶν τριτοκλίτ. τυπῶν κοινῶρας, κοινῶρων, κοινῶρας παρὰ Ξενοφῶντι.

κρέας (κρέας) μόνον συντηρημένον τοῦ κρέως, τῷ κρέῃ κτλ. τὰ κρέα, τῶν κρεῶν, κτλ. τὸ δὲ κρέατος κτλ. μεταγενέστερον.

Κρεθσας (πόλις), τῆς Κρεθσίου, τῇ Κρεύσει, τὴν Κρεθσιν, ὃ Κρεθσοί.

κύνων (σκύλος) (ὅ και ἡ), κυνός, κυνί, κύνα, ὃ κύων· τὰ κύνα, τῶν κυνῶν· κύνας, κυνῶν, κυσί, κύνας, ὃ κύνας.

Λ

Λάμπης (κύριον), τοῦ Λάμπιδος, τῷ Λάμπιδι, τὸν Λάμπιν, ὃ Λάμπι.

λέσσα (ἔλαιον) ἑκκλιτον μετὰ τοῦ ἀλείφω τίθεται ὁμοῦ.

Λύσας (κύριον), τοῦ Λύσιδος, τῷ Λύσιδι, τὸν Λύσιν, ὃ Λύσιιν.

Μ

μάκαρ (μακάριος) ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζο-λογαῖς μόνον ἡ γενικὴ πληθ. τῶν μακάρων.

μάλη (μασχάλη). Μόνον ἡ γενικὴ « ὑπὸ μάλης ». Κατὰ δὲ τὸν πληθ. λέγουσι μασχάλας.

μάρτυς (ὅ και ἡ), μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα, ὃ μάρτυρα κτλ. ὁμαλῶς πληθ. δοτ. τοῖς μάρτυσιν.

ΣΗΜ. Τὸ Ρ πρὸ τοῦ Σ ἀπεβλήθη μάρτυς (= μάρτυρ-ς), μάρτυσι (= μάρτυρ-σι). Ἡ αἰτιατ. τὸν μάρτην μεταγενέστερα.

μέλις (τὸ μέλι), τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμόν.

μέλε (ἀγαπητέ, φίλε). Μόνον ἡ κλητ. ὃ μέλι.

Μηδοσάδης (κύριον), τοῦ Μηδοσάδου, τῷ Μηδοσάδῃ, τὴν Μηδοσάδην, ὃ Μηδοσάδες.

μηνεις (ἄργη). Ποιητικόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παζο-
λόγοις τῆς μήνης καὶ αἰτιατ. τὴν *μήνιν*.

μήτηρ (ἡ), τῆς μητρός, τῇ μητρί, τὴν μητέρα, ὦ μήτηρ
τῶ μητέρει, ταῖν μητέροισι· αἱ μητέρες, τῶν μητέρων, ταῖς μη-
τέρασιν, τὰς μητέρας, ὦ μητέρες.

Μίνως (κύριον), τοῦ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μίνω καὶ τὸν
Μίνω, ὦ Μίνω.

ΣΗΜ. Παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῦ Μίνωος, Μίνωα.

μόσσουν (δ,= ζυλίνη καλύβη), τοῦ μόσσουρος, τῷ μόσσουρι
κτλ. δοτικ. πληθ. ταῖς μοσσούροις (ὑπερ ὅμως νῦν διορθοῦται τοῖς
μοσσούροις).

μύκης (ι) (μανιτάρι) κατὰ τὴν τρίτην καὶ πρώτην, *μύκητος*
καὶ *μύκον*, *μύκητα* καὶ *μύκην*, *μύκητες* καὶ *μύκαι* κτλ. Εἶναι δὲ
μόνον ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον.

N

νάπη (ἡ,= δασώδης κοιλάς), τῆς νάπης, κτλ. καὶ τὸ *νάπος*,
τοῦ νάπου, τῷ νάπει, κτλ.

ναῦλον (τό,= ὁ ναῦλος), τοῦ ναύλου, κτλ. καὶ ὁ ναῦλος, τοῦ
ναύλου, κτλ.

ναῦς (πλοῖον), τῆς ναῦς, τῇ νηϊ, τὴν ναῦν, ὦ ναῦ. Δυϊκός
μόνον ταῖν ναῦν. Πληθ. αἱ νῆες, τῶν νεῶν, ταῖς ναυοί, τὰς
ναῦς, ὦ νῆες.

νάκταρ (τό,= τὸ ποτὸν τῶν θεῶν). Ποιητικόν εὐρίσκεται δὲ
σπανίως καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς μόνον ἡ ὀνομ. τὸ *νάκταρ* καὶ ἡ
γεν. τοῦ *νάκταρος*.

νέωτα· μόνον ἐν τῇ φράσει « εἰς νέωτα » = καὶ τοῦ χρόνου.

νηστις (δ καὶ ἡ) = νηστικός. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κλίνεται
νηστιδας, νηστιδι, νηστιν, νηστιδες, νηστιδας, καὶ νηστις.

νύξ (νύξ), νυκτός, νυκτί, *νύκτα*, ὦ νύξ· τὴν *νύκτα*, ταῖν *νυ-*
κταιν αἱ *νύκτες*, τῶν *νυκτῶν*, ταῖς *νυξί*, τὰς *νύκτας*, ὦ *νύκτες*.

νώτος (δ,= ἡ ῥάχις ἀνθρώπων καὶ ζώων), τοῦ νότου, τῷ νότῳ,

κτλ. καὶ σπανίως τὸ ῥῶτον, τοῦ ῥώτου, κτλ. Πληθυντ. δι' μόνον οὐδαί. τὰ ῥῶτα, τῶν ῥώτων, κτλ.

Ο

Οἰδίπους (κύριον), τοῦ *Οιδίπου*, (τῇ *Οιδιποδί*), τὸν *Οιδίπου*, ὁ *Οιδίπους* καὶ ὁ *Οιδίπου*. Πληθ. τοὺς *Οιδίποδας*.

ΣΗΜ. Τὸ *Οιδίποδος* καὶ *Οιδίποδα* μεταγενέστερα.

οἶς (ὁ καὶ ἡ, = πρόβατον), οἶος, οἶι, οἶν. Πληθ. οἶες, οἶων, οἶσί, οἶς, ὁ οἶες.

ὄναρ (= ὄνειρον καὶ καθ' ὕπνον, οὐ ἀντίθετον τὸ ὄναρ) μόνον ὡς ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ.

ὄνειρος (τὸ ὄνειρον), τοῦ *ὄνειρου*, κτλ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ὄνειρατος. Πληθ. τὰ *ὄνειρατα*, τῶν *ὄνειράτων*, τοῖς *ὄνειρασι*, τὰ *ὄνειρατα*.

ὄρνις (ὡς θηλ. ἡ κόττα, ὡς ἄρσεν. δι' = πᾶν πτηνόν), γεν. *ὄρνιθος*, δὲ, ὄρνιθι, αἰτιατ. *ὄρνιν* καὶ *ὄρνιθα*, κλητ. ὁ *ὄρνι*. Πληθ. *ὄρνιθες*, *ὄρνιθων*, *ὄρνισι*, *ὄρνιθος* καὶ *ὄρνεις*, καὶ *ὄρνις*, ὁ *ὄρνιθες*.

ὄροφος (ὁ, = τὸ ζῶον σκέπασμα οἰκήματος), τοῦ *ὄροφου*, κτλ. καὶ ἡ ὄροφή, τῆς ὄροφης, κτλ.

ὄψ (αὐτίον), ὥτος, ὥτι, κτλ. δὲ, ὥτε, ὥτοι. Πληθ. καὶ ὥτα, τῶν ὥτων, τοῖς ὥσι, τὰ ὥτα.

ὄφελος (ὠφέλεια) μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τὸ *ὄφελος*.

Π

παῖς (ὁ καὶ ἡ), παιδός, παιδί, παιῖδα, ὁ παῖς, παιῖδε, καὶ παῖν, παιδές, παιδων, παισί, παιδας, ὁ παιδές.

πατήρ, πατρός, πατρί, πατέρη, ὁ πάτερ, πατέρε, πατέρον, πατερς, πατερων, πατέρσι, πατέρας, ὁ πατέρες.

πλήθους (τοῦ), τοῦ *πλήθους* κτλ. καὶ ἡ *πλήθος*, τῆς *πλήθους* κτλ. σπανιότερον.

πλοῦτος (δ), τοῦ πλούτου, κτλ. ὁμαλῶς. Πληθ. μόνον οἱ πλούτεια, τῶν πλούτων, τοῖς πλούτοις, τοὺς πλούτους.

ΣΗΜ. Τὸ πληθ. τὰ πλοῦστη εἶναι βάρβαρον.

Πνύξ (τόπος, εἰς ὃν ἐγίνοντο αἱ ἐκκλησίαι τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων), γεν. τῆς Πνυκός, ὅστ. τῇ Πνυκί, αἰτ. τὴν Πύκνα, α. Πνύξ.

ΣΗΜ. Τὸ Πνυκός, Πνυκί, Πνύκα εἶναι μεταγενέστερα.

Ποσειδῶν (θεός), τοῦ Ποσειδῶρος, τῷ Ποσειδῶνι, τὸν Ποσειδῶνα, ἐπὶ δὲ ὅρκου τὸν Ποσειδῶ, ὃ Πόσειδον.

πρᾶος, πρᾶεῖα, πρᾶον. Εἰς μὲν τὸ ἐνικόν τὸ ἀρσενικόν καὶ οὐδέτ. κλίνονται ὁμαλῶς, εἰς δὲ τὸν πληθ. οὕτως οἱ πρᾶοι. τῶν πρᾶων καὶ πρᾶεων, τοῖς πρᾶσι, τοὺς πρᾶους· τὰ πρᾶα, τῶν πρᾶων, τοῖς πρᾶσι, τὰ πρᾶα.

πρεσβευτής (ὁ ἀπεσταλμένος ἀπὸ τινος κυβερνητικῆς εἰς ἑτέραν), τοῦ πρεσβευτοῦ, τῷ πρεσβευτῇ, τὸν πρεσβευτήν. ὃ πρεσβευτά. Πληθ. οἱ πρεσβευταί, τῶν πρεσβευτῶν, τοῖς πρεσβευταῖς, τοὺς πρεσβευτάς, ὃ πρεσβευταί, ἀντὶ δὲ τοῦ πληθ. συνηθεστεροὶ εἶναι οἱ τύποι οἱ πρέσβεις, τῶν πρέσβεων, τοῖς πρέσβεσι, τοὺς πρέσβεις, ὃ πρέσβεις.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ἡ ἐνικ. γεν. πρέσβεως.

πρεσβύτης (γέρων) ὁμαλῶς κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, τοῦ πρεσβύτου, τῷ πρεσβύτῃ, κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς εἶναι καὶ ὁ πρέσβυς, τὸν πρέσβυν, ὃ πρέσβε.

πῦρ (τό), τοῦ πυρός, τῷ πυρί, κτλ. Πληθ. τὰ πυρά, τῶν πυρῶν, τοῖς πυροῖς, τὰ πυρά.

Ρ

ρύπος (δ, = ἀκαθαρσία), τοῦ ῥύπου ὁμαλῶς κτλ. Πληθ. οἱ ῥύποι, κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ κληθ. τὰ ῥύπα παρ' Ὀμήρου.

Σ

σάγαρις (ἄξινη). Μόνον ἡ ὀνομαστ. ἡ σάγαρις, ἡ αἵτιατ. τὴν σάγαριν καὶ αἵτιατ. πληθ. τὰς σαγάρεις.

σέλας (φῶς, λάμψις) μόνον ἐνικ. ὄνομ. καὶ αἵτιατ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πιζολόγοις, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

σῆς (δ, = σκώλης καταβιβρώσκων τὰ μάλλινα ἐνδύματα, βώτριδα, κόπτσας), σέος, σέες, σέων, σέας, παρὰ δὲ μεταγενέστεροις σητός, σητί, σῆτες, σῆτας.

σίτος (σιτάρι, ἄρτος, τροφή), τοῦ σίτου, κτλ. ὁμαλῶς, ἀλλῇ πληθ. μόνον τὰ σῖτα, τῶν σίτων, τοῖς σίτοις, τὰ σῖτα.

Σκήψις (πόλις), Σκήψιας, Σκήψι. Σκήψιν.

σκότος (δ) τοῦ σκότου, κτλ. καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκότους, κτλ. μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν.

στάδιον (διάστημα 600 ποδῶν), τοῦ σταδίου, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτερον τὰ στάδια, κτλ.

σταθμός (δ, = παραστάς θύρας οἰκίας, σταῦλος, κατὰλυμα, βάρος), τοῦ σταθμοῦ, κτλ. Πληθ. δὲ οἱ σταθμοὶ (= καὶ βάρη) καὶ τὰ σταθμὰ (βάρη καὶ παραστάδες θυρῶν), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 433 π. Χ. εὐρίσκεται πολλὰκις καὶ ὁ ἐνικ. τὸ σταθμὸν = βάρος.

στέαρ (ῥεῖν, ὀξὺγγιον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, εὐρίσκεται δὲ σπανίως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πιζολόγοις ἡ αἵτ. τὸ στέαρ.

Συέννεσις (κύριον), τοῦ Συεννέσιος, τῷ Συεννέσι, τὸν Συέννεσιν, ὃ Σύνεννεσι.

σῶς (σῶος), τὸν σῶν. Πληθ. οἱ σῶ, τοὺς σῶς. Θηλ. ἡ σῶς, τῆς σῶ, τὴν σῶν. Πληθ. αἱ σῶ. Οὐδ. τὸ σῶν (ὄνομ. καὶ αἵτιατ.) καὶ τὰ σᾶ (ὄνομ. καὶ αἵτ.).

Τ

τᾶν (= φίλε). Μόνον κατὰ κλητεκὴν, ὃ τᾶν.

τάπες (ἡ, =τάπης, χαλί), τῆς τάπιδος, τῇ τάπιδι, τὴν τάπιδαν· αἱ τάπιδες, τὰς τάπιδας, κτλ.

τάριχος (τὸ, =παστὸν καὶ καπνιστὸν κρέας), τοῦ τარიχου, τῷ τარიχει, κτλ. καὶ σπανιώτερον ὁ τάριχος, τοῦ τარიχου, κτλ.

τάρταρος (ἡ κόλασις τῶν παλαιῶν ἐν Ἀδῇ), τοῦ ταρτάρου, κτλ. πληθ. τὰ τάρταρα, κτλ.

ταῶς (παγῶνι), τοῦ ταῶ, τῷ ταῶ, τὸν ταῶν κτλ. κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν κλίσιν.

ΣΗΜ. Εὐρίσκεται καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν ταῶτος, ταῶνι, ταῶνι, κτλ. Κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς ἐγράφετο ταῶς.

τέρας (τέρας), τοῦ τέρατος, τῷ τέρατι, κτλ. πληθ. τὰ τέρατα καὶ τὰ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τερῶν, τοῖς τέρασιν, κτλ.

τύροις (ἐπαλξις, πύργος), τῆς τύρουις, τῇ τύρσι, τὴν τύρσιν· αἱ τύροις, τῶν τύρσεων, ταῖς τύρσεσι, τὰς τύρσεϊς.

Τισσαφέρνης (κύριον), Τισσαφέρους, Τισσαφέρναι, Τισσαφέρνην, ὦ Τισσαφέρην.

τυφῶς (ἀνεμοστρόβιλος, καταιγιδώδης ἄνεμος), τοῦ τυφῶ, τῷ τυφῶ, τὸν τυφῶ, ὦ τυφῶς.

Υ

ὕδωρ (νερόν), ὕδατος, ὕδατι, κτλ. ὕδατα, ὕδάτων, ὕδασι, κτλ.

υἱός, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, κτλ. ὁμαλῶς καὶ τριτοκλίτως τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. Δυῖκ. τῷ υἱέε, τοῖν υἱέαιν. Πληθ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱέσι, τοὺς υἱεῖς, ὦ υἱεῖς.

ὕκαρ (ἐν καιρῷ ἐργηγόρσεως, οὐ ἀντίθετον τὸ ὄκαρ) μόνον καθ' ἐνικὴν ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

Φ

φράτηρ (μέλος φρατρίας) καθ' ἐνικὸν σπανιώτατον καὶ σχεδὸν ἄχρηστον, σὺνηθες δὲ κατὰ πληθ. φράτερες, φρατέρων, φράτεροι, φράτερας.

φθορά, τῆς φθοράς, κτλ. καὶ ὁ φθόρος, τοῦ φθόρου, κτλ.

φρέαρ (πηγάδιον), τοῦ φρέατος, τῷ φρέατι, κτλ. τὰ φρέατα τῶν φρεάτων, τοῖς φρέουσι, κτλ.

φρουδῶς (ἄφρατος) ἐπιθετ. μόνον αἰ ὄνομαστ. καὶ τῶν τριῶν, γινῶν καὶ ἡ γεν. τοῦ ἐνικῶ οὐδ. φρουδον, εἰς δὲ τοὺς πεζοὺς αἰνται σπανιότατον (ὄρα Ἡμ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. § 423).

φῶς (τό), τοῦ φωτός, τῷ φωτί, κτλ. Πληθ. τὰ φῶτα, τῶν φώτων, κτλ.

X

χείρ (ἡ), τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, ὡ χεῖρ· τὰ χεῖρε, ταῖν χεροῖν· αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, τὰς χεῖρας, ὡ χεῖρες.

ΣΗΜ. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς 350—300 π. Χ. καὶ ταῖν χεροῖν.

χῆται (=σπανει, ἐνδεία, στερήσει) μόνον κατὰ δευτ. ἐνικήν.

χοῦς (ῥ,=χῶμα) μόνον κατ' ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. χοῦν, αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῆς λείας χῶμα.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις εὐρίσκεται καὶ γενικ. τοῦ χοῦς καὶ τοῦ χοῦ.

χοῦς (ῥ,=μέτρον βευστῶν), τοῦ χοός, τῷ χοί, τὸν χοά, ὡ χοῦ· αἱ χόες, τῶν χοῶν, τοῖς χοοσί, τοὺς χόας, ὡ χόες.

χρέος (τό χρέος), τοῦ χρέους καὶ αἰτ. τὸ χρέος. Πληθ. τὰ χρέα, τῶν χρεῶν, τὰ χρέα.

χρεῶν (τό,=δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ πεπρωμένον) οὐδέτερον τῆς μετοχῆς τοῦ ὑπροσώπ. χρῆ ἄκλιτον, τοῦ χρεῶν, κτλ.

χρέως (τό=χρέος) ἄκλιτον, τοῦ χρέως, τὸ χρέως, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ χρέος.

χρῶς (ῥ,=δέρμα), τοῦ χρωτός, τῷ χρωτί καὶ χρῶ (ἐν τῇ φράσει ἐν χρ.) κείρω, ξυρῶ, παραλλέω, τὸν χρῶτα, ὃ δὲ πληθ. μεταγενέστερος.

Τ Ε Λ Ο Σ.

024000025624

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

